Tim Van Dorssel

Invazia extraterestră
ULTIMA ETAPĂ A NOII ORDINI MONDIALE

Grafica: Deimos Image
Coordonator ştiinţific: Dr. Emil Străinu
Traducător: Alexandru Jacob

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Invazia extraterestră, ultima etapă a noii ordini mondiale/ Tim Van Dorssel
trad.: Alexandru Jacob
Bucureşti: Solaris Print, 2011

Alexandru Jacob, (trad.) 531
ISBN 978-606-8293-13-4

2011 **SOLARIS PRINT**

Invazia extraterestră
ULTIMA ETAPĂ A NOII ORDINI MONDIALE

de Tim Van Dorssel

Cuprins

I**ntroducere 11**
Capitolul I 13
Fenomenul OZN, între mit şi adevăr 13
OZN-uri văzute în Cosmos 16

Un OZN piramidal deasupra Kremlinului 19
E posibil un Stargate? 22
Dosarele se deschid 24
Un drum lung şi grav 26
OZN-ul de pe coastă 26
Capitolul II – Sclavii lui Annunaki 29
Suntem singuri în Univers? 34
Unde sunt extratereştrii? 36
Cronologie 38
Cum arată un nepământean? 41
Filmul de la NASA al zborului SFS-48 al navetei Discovery 54
Toblerone 56
Capitolul III – Desecretizarea dosarelor OZN 59
Militarii britanici, iritaţi de apariţia OZN-urilor 63
Să ne pregătim! 66
Deschiderea arhivelor secrete OZN 67
Nici europenii nu scapă de OZN-uri 70
OZN-iştii îi cer lui Obama publicarea „Dosarelor X” 71
Franţa desecretizează dosarele despre OZN-uri 72
Un viceprim-ministru rupe tăcerea 73
Proiectul „Disclosure” 74
Armata din Noua Zeelandă desecretizează dosarele OZN 74
Stephen Hawking și invadatorii extratereştri 78
Capitolul IV – Invazia extraterestră 82
Invazia extraterestră, ultima etapă a Noii

Ordini Mondiale 85
Invazia extraterestră este aproape? 87
Politicieni iau în calcul şi o posibilă invazie extraterestră 89
Cum s-au speriat japonezii 90
Sfârşitul lumii, adus de invazia extratereştrilor 91
De la „Războiul lumilor” la „Independence Day” 93
„Următorul război va fi interplanetar” 94
Capitolul V – Controverse și mistificări 96
Interviu cu Alfred Lambremont Webre – directorul (ICS) 99
„Nu aparține lumii noastre” 104
Controverse şi mistificări 105
Enigmatica Area 51 106
Farfuria zburătoare în varianta homo sapiens 107
Kenneth Arnold şi schiţa OZN-ului 108
Un fenomen ce nu poate fi controlat 110
Omul ar putea fi o încrucişare între maimuţe şi extratereştri 113
OZN-uri detectate oficial În România 114
Bătălia pentru cucerirea Lunii 115
Filmele artistice sunt ficţiune 116
Capitolul VI – Întâlniri și contacte 118
Un raport incredibil 120
Un secret prea greu de păstrat 121
Întâlniri de gradul IV în China 124
Întâlnire de gradul III în sudul Angliei? 127
De ce nu-i găsim pe extratereștri? 130
Ziarul „Die Welt” a propus mai multe

scenarii: 130
Americanii au vrut să doboare un OZN în 1957 132
Rachete nucleare americane, compromise de OZN-uri 133
Secretul bine păzit 134
Invazie de OZN-uri triunghiulare 138
„Nu suntem singuri În Univers!” 140
Capitolul VII – Religia și civilizațiile extraterestre 143
„Extratereştrii nu sunt demonici”, spun oameni de ştiinţă 151
ai Vaticanului
Capitolul VIII – Ce ne rezervă viitorul? I 154
Alianţa împotriva unui duşman comun 155
Serviciile secrete şi fenomenul OZN 156
Un ghid de principii 158
Obiecte ce sfidau legile fizicii 160
Obiecte pentru care nu există explicaţii 161
Când va avea loc o misiune spre Marte? 164
„Misiune pe Marte” 165
Ce implică o călătorie spre Marte din punct de vedere 166 psihologic?
Ce implică o călătorie spre Marte din punct de vedere 169 fiziologic?
Ce ne rezervă viitorul 172
Enceladus 173
Există şi alte posibilităţi? 176
Este Enceladus, una dintre „lunile” lui Saturn**.** 176
De ce este Enceladus atractiv? 177

Ce au fotografiat ruşii în 1989 pe Marte? 186
Putem oare trăi pe Marte? 187
Singurul corp extraterestru vizitat de oameni 189

Introducere

Această carte este o antologie atât de texte, cât şi de subiecte ce fac parte dintr-un „cotidian” al omenirii ce încearcă să-şi explice cât mai complex cu putinţă tot ceea ce nu intră în paradigma „cunosc, deci există”.

Temele „fierbinţi” ale OZN-urilor, ale teoriei conspiraţiei, ale sfârşitului lumii adus de extratereştri sunt prezente în aceste pagini. Poate unii dintre cititori cunosc deja ideile, cazurile şi teoriile descrise în acest volum, alţii, poate, mai începători nu sunt atât de familiarizaţi cu ele. Un avantaj pentru toţi cititorii există, totuşi. Unii vor afla că sunt printre noi semeni de-ai noştri care au curajul să reitereze vorbele lui Descartes, un pic modificate: „Mă îndoiesc de realitatea oficială, deci gândesc”. Și alţii care spun:” Gândesc dincolo de realitatea palpabilă, deci exist”.

În orice caz, atunci când iei contact cu toate întâmplările şi teoriile descrise în aceste texte ori arunci cartea spunându-ţi că sunt doar fantasmagoriile unui secol biasat de „bunăstarea” progresului, ori te apuci să cauţi firul Ariadnei ce ar putea să te scoată din labirintul atâtor necunoscute fie ele oficiale sau paranormale. Cert este că trebuie să faci ceva. Trebuie să ai o reacţie

la informaţiile ce-ţi sunt oferite aici, în aceste pagini.

Dacă începi să îţi schimbi viziunea asupra vieţii, viziune ce se restrânge doar la planeta şi dimensiunea în care trăieşti, vei începe o nouă călătorie. O călătorie ce nu-ţi va aduce o bunăstare mai uşor de atins sau o siguranţă a zilei de mâine, ci te va pregăti pentru momentul în care neînţelesurile de acum vor deveni înţelesurile de mâine. Că ele vor veni din partea extratereştrilor sau a elitei mondiale nu mai contează. Contează ce vei face tu cu ele. Iată, acesta este umilul scop al acestor pagini… să deschidă apetitul (sau să-l amplifice) cititorului pentru a afla dacă toţi cei care împărtăşesc uimitoarele întâmplări ale propriei lor experienţe sau cunoaşteri, dacă evenimentele ce alcătuiesc istoria neconvenţională a planetei Pământ au un suport şi cauza reală sau sunt doar nişte vehicule de manipulare a minţii umane ce a ajuns în secolul al XXI-lea nefiind capabilă să treacă de hegemonia instinctelor primare şi a viciilor aferente unei civilizaţii obsedate de „păcatul primordial”. De fructul din Pomul cunoaşterii.

Cantitatea, uneori, poate ajuta calitatea. Rămâne, pe umerii minţii cititorului, sarcina de a extrage din această antologie calitatea de care are nevoie pentru a înţelege că nu tot ceea ce e oficial e şi adevărat, că nu tot ceea ce e necunoscut e ireal.

Alexandru Jacob

Capitolul I
Fenomenul OZN, între mit şi adevăr

Secolul XX s-a remarcat prin poveştile şi imaginile în care ni se prezintă apariţii misterioase de OZN-uri sau extratereştri, aşa că, deşi nu recunosc public acest lucru, chiar şi serviciile secrete şi-au creat structuri şi departamente speciale care să se ocupe de astfel de probleme.

Conform organizaţiei SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence), trei nave extraterestre s-ar afla acum dincolo de orbita planetei Pluto. Cel mai mare dintre OZN-uri are un diametru de 240 de metri. Celelalte două nave sunt mai mici. Navele – se presupune – au fost detectate cu ajutorul sistemului HAARP, aflat în Alaska. Obiectele spaţiale extraterestre vor putea fi observate cu ajutorul telescoapelor în momentul în care vor ajunge pe orbita planetei Marte.

Anul 2012 ne duce cu gândul la calendarul Maya, care se încheie în data de 21 decembrie 2012. Ar putea fi o coincidenţă bizară între venirea extratereştrilor pe planeta noastră şi presupusul sfârşit al lumii indicat de acest calendar. Informaţiile SETI sunt într-o bună parte infirmate de cercetările efectuate în peste 50 de ani de monitorizare atentă a spaţiului cosmic. Există însă dovezi şi teorii conspiraţioniste conform cărora SUA au clasificat anumite informaţii despre misiunile efectuate de NASA pe

Lună.

În 1988, un oficial chinez prezenta, în cadrul unui forum pe probleme de securitate, fotografii de pe Lună în care erau vizibile urmele lăsate de oameni. SUA au fost acuzate de ascunderea acestor informaţii. Fotografiile, conform unei surse guvernamentale chineze, ar fi fost făcute la două săptămâni după „paşii istorici” făcuţi pe Lună de astronauţii americani Armstrong şi Aldrin în data de 20 iulie 1969.

Un alt oficial chinez, Mao Kan, afirma în martie 2009 că a obţinut peste 1.000 de fotografii secrete aparţinând NASA. În acestea Kan spune că ar fi vizibili paşii făcuţi de oameni pe Lună şi chiar un schelet uman abandonat acolo. Din acest schelet însă ar lipsi câteva oase.

Ipoteza lansată de oficial era că omul a fost părăsit pe Lună de o navă extraterestră „care doar ar fi prelevat câteva mostre de ţesut de la el”. Fotografiile deţinute de Mao Kan, după cum susține acesta, au fost obţinute de o sondă spaţială. În ultimele luni au fost semnalate tot mai des apariţii de OZN-uri deasupra mai multor oraşe ale lumii. Doctorul Mazlan Othman (ambasador în relaţia cu civilizaţiile extraterestre), din cadrul Comisiei Naţiunilor Unite pentru studierea OZN, susţine, nici mai mult, nici mai puţin, că deţine dovezi halucinante care îl îndreptăţesc să creadă că suntem tot mai aproape de o invazie extraterestră.

În România, 2009 şi 2010 au fost anii OZN, fiind observate obiecte neidentificate în Bucureşti,

Baia-Mare, Sibiu, Cluj, dar şi în multe alte localităţi. Apariţiile au fost consemnate pe larg în presă.

Dar, dacă în România apariţia omuleţilor verzi în farfuriile lor zburătoare nu a incomodat pe nimeni, în China, anul acesta, au fost văzute mai multe OZN-uri. Au fost închise aeroporturi şi s-a creat o stare de agitaţie şi confuzie a populaţiei. Presa chineză a titrat cu litere mari că ne aflam în faţa unei" pre-invazii" extraterestre.

OZN-uri văzute în Cosmos

Astronauţii sunt în general foarte rezervaţi în declaraţii privind OZN-urile. Există totuşi şi excepţii. După ce Edgar Mitchell a spus în mai multe rânduri nu doar că fenomenul OZN este real, ci că el reprezintă manifestări ale unor vizite extraterestre, iată că şi unii cosmonauţi ruşi au decis să-şi expună părerea în acest sens. Dr. Edgar Mitchell a fost cel de al şaselea pământean care a pus piciorul pe Lună. El admitea, încă în 1991, că „se cunoaşte mult mai mult în materie de investigaţii extraterestre decât s-a pus la dispoziţia marelui public", iar în 1996 declara: „Am avut ocazia să discut cu persoane din trei ţări diferite, care pretind că, în timpul exercitării atribuţiilor de serviciu, s-au întâlnit cu extratereştri".

Întrebat în continuare ce părere are el însuşi despre dovezile vizitelor extratereştrilor pe Tera, Mitchell a spus: „Din câte înţeleg, din experienţa pe care o am şi din ceea ce am văzut cu ochii mei, cred că există dovezi foarte puternice în acest

sens şi guvernele ţin secret părţi mari din acestea”. În iulie 2008, Mitchell a surprins din nou afirmând că prăbuşirea unui OZN la Roswell, în 1947, s-a întâmplat cu adevărat, iar guvernul SUA ascunde ce anume ştie în acest sens. Mitchell povestea că, fiind crescut în zona Roswell, mai mulţi contemporani ai evenimentelor, ca şi militari ori persoane din domeniul informaţiilor, care erau sub jurăminte severe, au dorit să i se confeseze înainte de moarte pentru a-şi uşura conştiinţa. Aceştia i-au spus că „prăbuşirea unei nave spaţiale în apropiere de Roswell a fost un eveniment real”, iar majoritatea informaţiilor care s-au vehiculat – chiar dacă nu toate – erau autentice: „că au fost recuperate corpuri, că unele fiinţe erau vii, că nu erau din această lume”.

Informaţiile erau cunoscute şi au apărut, în timpul derulării incidentului, şi în ziarul „Roswell Daily Record”, dar în ziua următoare au fost negate oficial, printr-o istorie inventată, cu un balon meteorologic şi alte nonsensuri.

La scurt timp după această declaraţie au apărut şi reacţii din partea celeilalte „mari puteri” cosmice. Cosmonautul rus Alexandr Baladin a confirmat că OZN-uri au fost văzute şi în imediata apropiere a staţiei orbitale MIR, ca şi la Cosmodromul Baikonur. După părerea lui Baladin există suficiente dovezi care să justifice un studiu ştiinţific al fenomenului şi a sosit momentul că guvernele din întreaga lume să recunoască oficial existenţa fenomenului OZN. El a precizat că „generalul Vladimir Ivanov, fost comandant al

Forţelor Militare Spaţiale ale Rusiei, a confirmat că trei obiecte au zburat deasupra Cosmodromului Baikonur, la o altitudine considerabilă, şi au fost urmărite pe radar. În niciun caz ele nu puteau fi avioane”.

Baladin afirmase şi mai înainte, la primul Forum Internaţional de Ufologie al Braziliei, că el şi colegul său, cosmonautul Musa Manarov, au observat un obiect luminos în imediata lor apropiere în timpul operaţiilor de joncţiune a capsulei spaţiale cu staţia MIR. Manarov a reuşit să filmeze apariţia, iar filmul a fost prezentat şi la congresul din Brazilia.

Baladin susţinea că acest film, precum şi alte dovezi pe care le-au evocat „ar trebui să fie studiate de o comisie ştiinţifică internaţională”. Cosmonautul insistă că militarii ruşi aduc o contribuţie însemnată la cercetarea OZN. El a dat ca exemplu un caz, cu un mare număr de martori, de la Kapustin Yar, o bază militară ultrasecretă destinată rachetelor, aflată la est de Volgograd. În iunie 1989, deasupra bazei a apărut, zburând la joasă înălţime, un obiect semicircular, care a iluminat întregul complex cu un far deosebit de puternic. „Mulţi dintre foştii mei colegi, care lucrează acum la proiecte militare ultrasecrete, recunosc că au văzut OZN-uri zburând deasupra centrelor de producţie, poligoanelor de artilerie şi facilităţilor militare”.

Baladin îşi ia totuşi o rezervă spunând că „nu tot ce s-a raportat trebuie considerat OZN, întrucât este foarte posibil ca noi să ne

confruntăm cu fenomene naturale ce încă nu au fost studiate în mod corespunzător”.

Merită, în schimb, o menţiune aparte faptul că baza Kapustin Yar, ca şi localitatea Jitkur, aflată în aceeaşi zonă, constituie pentru o anumită parte (şi nu cea mai bună) din ufologia rusă, ca şi pentru nenumărate istorii contrafăcute echivalentul bazelor americane Roswell şi Area 51. Conform acestor istorii, şi aici există OZN-uri prăbuşite, ale căror rămăşiţe ar fi fost folosite pentru dezvoltarea unor tehnologii militare sofisticate, şi aici ar exista baze extraterestre subterane etc. Cititorul curios va putea verifica aceasta el însuşi navigând pe internet, după care îşi va putea antrena discernământul deosebind adevărul de mistificare.

Un OZN piramidal deasupra Kremlinului

Televiziunea Russia Today a anunţat imediat: „Kremlinul a fost explorat de sus de un OZN” – ei bine, asta dacă vă vine să credeţi. Canalul Sky News anunţa imediat: „Un OZN misterios văzut pe cerul Moscovei a stârnit speculaţii că oraşul a fost vizitat de o navă spaţială extraterestră. S-a spus că obiectul în formă de piramidă a rămas ore în şir deasupra Pieţei Roşii, în capitala rusă”. „Telegraph News” adăugă: „Obiectul a fost comparat cu crucişătorul imperial din filmele Războiul Stelelor, iar martorii spuneau că putea avea lăţimea de o milă”. „The Sun”, după ce a repetat ştirea, şi-a pus întrebarea: care o fi opinia experţilor ruşi?

Data de 9 decembrie – menţionată pe filme –

li se părea dubioasă, întrucât în acea zi la Moscova a fost o ninsoare puternică, ori fenomenul nu apare pe film. „ZetaTalk Newsletter” arată că straniul tetraedru care se rotea nu părea solid, având o consistenţă ceţoasă. Interesant este că deasupra Moscovei orice aparat de zbor este interzis, până şi şeful statului trebuind să meargă la aeroport cu maşina, nu cu elicopterul.

Scepticii au adăugat că, dacă imaginile ar fi fost reale, obiectele trebuie să fi fost văzute şi de alte persoane, care să dea telefon la poliţie, ceea ce, din nou, nu s-a întâmplat. Poliţia rusă a refuzat de altfel să comenteze ştirea. Ufologul francez Jérôme Beau a făcut o analiză amănunţită a filmului nocturn, menţionând că automobilul coteşte spre stânga, cel care filmează e în dreapta şoferului, filmând prin geam prin faţa acestuia.

Obiectul apare clar în spatele unor fire electrice. Prima anomalie apare la momentul 00.11, când, aparent, obiectul sare în fața firelor. Aici, de fapt, maşina a lovit un mic obstacol, producând o scuturătură a camerei video şi o distorsiune a imaginii. La 00.12, maşina face o întoarcere în U. Operatorul filmează prin parbrizul din faţă către Kremlin. La 00.14, la un zoom: poziţia şi mărimea obiectului misterios rămân consistente cu obiectele din jur, ceea ce indică fie o filmare autentică, fie un fals extraordinar de bine făcut. La 00.15, deoarece maşina continua să întoarcă, obiectul este încă în vizorul camerei, dar obiectul dispare în spatele unei porţiuni murdare

de parbriz, laolaltă cu alte obiecte din jur. Apoi obiectul reapare prin geamul uşii din dreapta. Maşina trece sub un pod, iar la momentul 00.23 obiectul reapare pe film. Se vede trecând prin spatele unor felinare.

Toate relaţionările atestă destul de clar că nu poate fi reflexia unui obiect din interiorul maşinii. După o pauză în care camera a fost închisă, obiectul reapare la momentul 00.36 ca o pată nefocalizată plutind pe cer. La 00.37, operatorul face zoom la maximum. Pixelizarea obiectelor apare consistentă cu cea a restului imaginii… Analiza, continuată astfel până la momentul 01.23, incluzând variaţii de lumină etc., îl conduce pe Beau la concluzia că obiectul a fost filmat cu adevărat pe viu. Thomas Dolby, specialist în programe video de tipul Maya, Softimage, After Effects, a declarat că a descărcat filmul imagine cu imagine, încercând apoi el însuşi ore în şir să genereze pe calculator aşa ceva până s-a dat bătut, spunând că e imposibil.

Ufologul rus Michail Gershtein consideră că obiectul putea fi un balon solar, din cele care se vând în magazine cu 7 dolari bucata. Acestea au diametrul cam de 2 metri, sunt în formă de tetraedru şi e bine să fie ancorate. Plutesc după ce soarele încălzeşte aerul din interior. Dar cine să aibă îndrăzneala să testeze astfel de baloane deasupra Kremlinului? Nick Pope, fost analist OZN al Ministerului Apărării din Regatul Unit, a comentat: „A fost unul dintre cele mai extraordinare clipuri OZN pe care le-am văzut

vreodată…”.

Purtătorul de cuvânt al jurnalului aerospaţial de specialitate „Jane’s News” a declarat: „N-avem nicio idee ce ar putea fi”. La câteva luni după acest eveniment, enigma pare să nu fi fost încă dezlegată. Dar între timp s-au semnalat din China şi Columbia piramide zburătoare asemănătoare…

E posibil un Stargate?

Cuvântul „Stargate” se aude tot mai des. În logica mai multor comentatori, după Watergate şi mai recentul Sexgate, Stargate ar trebui să fie următorul mare scandal politic ce va zdruncina administraţia americană. Cu alte cuvinte, după banii negri pentru campania electorală a lui Nixon şi după derapajele lui Clinton cu o stagiară la Casa Albă, America va trece printr-un scandal legat de… farfurii zburătoare şi extratereştri!

Totuşi e posibil să izbucnească un Stargate? Acum în niciun caz şi nici prea curând, în ciuda faptului că, teoretic, câteva motive s-ar găsi, dacă ţinem neapărat: problema prăbuşirii de la Roswell a rămas în coadă de peşte, apariţii OZN continuă să fie raportate, încă nu este limpede cum stau lucrurile cu răpirile, povestea cu Hangar 18 (se spune că filmul cu acelaşi nume a fost inspirat dintr-un caz real) a fost înmormântată şi, în sfârşit, scandalul cu fotografiile Area 51 îşi trăieşte ultimele zile. Toate aceste evenimente au avut loc la o distanţă prea mare unele de altele şi fiecare luat în parte nu a avut un ecou suficient de mare pentru a genera un seism la Washington.

Rămâne de urmărit ce se va întâmpla în

continuare, mai ales că, în conformitate cu un sondaj realizat la câteva luni după lansarea producţiei hollywoodiene „Independence Day”, două treimi dintre americani cred sincer că o invazie extraterestră este posibilă.

Aceasta înseamnă că opinia publică este mai pregătită acum pentru un Stargate decât acum 50 de ani. Dar mai este nevoie fie de încă o perioadă de acumulare, fie de un nou eveniment, excepţional de data aceasta, care să toarne gaz pe focul bănuielilor că Washingtonul întreţine demult relaţii cu extratereştrii.

Aşadar, totuşi, pe când un „Stargate”? Pe mai târziu spunem noi, pe curând speră câţiva dintre americani. Dar el nu va avea loc până când aceştia nu vor fi destul de mulţi. Cei mai înverşunaţi dintre ei s-au adunat deja într-o grupare numită „Stargate Coalition”.

Obiectivul lor declarat este acela de a face presiuni până când guvernul nu va mai avea încotro şi va trebui să divulge toate secretele în legătură cu OZN-urile şi extratereştrii pe care le ascunde. Fondatoarea „Stargate Coalition”, Cecilia Dean, a precizat pentru „The Scotsman” în 20 aprilie: „Credem că militarii sunt în legătură cu civilizaţii extraterestre de 50 de ani şi au dezvoltat relaţii de colaborare cu cel puţin două asemenea civilizaţii, care se desfăşoară în baze militare subterane, printre care şi Area 51”. Soţul ei, Robert Dean, este ofiţer în retragere şi susţine că a avut acces la documente secrete ale NATO ce conţineau, între altele, rapoarte de la autopsii ale

unor extratereştri. Nu au fost făcute publice deoarece s-a considerat că ar provoca panică. „Guvernul ştie lucrurile acestea de 50 de ani şi, cum un contact cu extratereştrii este iminent, ar trebui să le aducă la cunoştinţa opiniei publice de pe acum”.

După zeci de ani de zvonuri, de teorii ale conspiraţiei şi de negări oficiale, valul secretomaniei se pare că, în sfârşit, a început să cadă şi că foarte curând vom afla adevărata natură a farfuriilor zburătoare. În Marea Britanie, graţie legii Freedom of Information Act, care prevede că orice informaţie secretă devine publică după 35 de ani, jurnaliştii englezi de la mai multe publicaţii au cerut, în luna august, socoteală MI5 (serviciul britanic de informaţii interne) şi Ministerului Apărării în chestiunea mai multor dosare OZN.

Dosarele se deschid

În lunga istorie a relaţiilor dintre extratereştri şi pământeni, Robert Dean apreciază că există trei categorii de mărturii. Observaţiile făcute după cel de-al Doilea Război Mondial, consemnate în mărturii, au fost confiscate de către autorităţile militare, fiind ţinute strict secret în anii ’50.

Mărturiile provin de la multe persoane, care pretind că au fost răpite şi utilizate drept cobai de experienţe sau drept purtătoare ale unor mesaje de pace sau de avertisment legate de greşelile

civilizaţiei pământene.

Dezvăluirile provin de la persoane din înalte sfere politice şi militare după ce se retrag din funcţie. Cele mai multe au lucrat în servicii guvernamentale ce au legătură cu observarea fenomenului OZN sau chiar au intrat în contact cu extratereştrii.

Mărturia şi dezvăluirile lui Robert O. Dean aparţin acestei ultime categorii: cea a faptelor recunoscute în mod oficial de către înaltele autorităţi militare, de către NATO sau NASA. Fapte care au speriat suficient de tare puterile militare pentru ca ele să le transforme în „dosare strict secrete”.

Numeroase persoane care lucrează pentru armată au trebuit să jure că vor păstra secretul, ele fiind ameninţate cu moartea în caz că nu se conformează. Se pare că unele dintre ele chiar au dispărut în mod misterios pentru că au vorbit prea mult. Dar Robert Dean şi-a asumat acest risc, ba mai mult, a ameninţat că va da şi nume dacă va fi persecutat. Şi nu e singur!

În ultima vreme, tot mai multe mărturii ale unor foşti înalţi militari vin să completeze puzzle-ul pe care îl reprezintă problema extraterestră. Faptul că devin obiectul unor campanii de dezinformare şi denigrare pare să nu-i impresioneze prea mult, de altfel, chiar guvernele unor ţări precum Anglia şi Canada au dezvăluit, recent, dosare secrete legate de fenomenul OZN.

După zeci de ani de tăcere, autorităţile lasă într-un fel să „scape” problema extraterestră. De

ce se deschid aceste dosare oficiale e mai greu de răspuns. Ştiu puterile lumii adevăruri despre extratereştri ce trebuie comunicate înainte de a fi prea târziu? Sau este vorba doar despre o ceaţă ce trebuie să adoarmă curiozitatea, ascunzând pe mai departe esenţialul?

Un drum lung şi grav

După anii de armată, Dean a avut o carieră de 14 ani în cadrul departamentului serviciului de urgenţă al şerifului comitatului Pima, din Tucson. În 1990, el a ţinut o conferinţă la Universitatea din Arizona, unde a vorbit despre OZN-uri. Declaraţiile sale au făcut valuri în presa locală. Mai târziu, i s-a refuzat promovarea în cadrul departamentului şerifului pentru că credea în OZN-uri. Dean a intentat o acţiune în justiţie şi a obţinut despăgubiri în 1992.

Din 1990, el a avut intervenţii la diferite congrese despre ceea ce văzuse cu ochii lui sau despre ce aflase în urma cercetărilor pe lângă anumiţi angajaţi ai serviciilor americane şi ale NASA. Eforturile sale ţintesc, în principal, obţinerea unei imunităţi care să le permită vechilor membri ai personalului militar să mărturisească ce au văzut sau au aflat despre OZN-uri şi prezenţa extraterestră în faţa unei audienţe a Congresului fără a risca să îşi piardă pensia sau să fie persecutaţi, după cum se întâmplă în prezent. Dean încearcă, de asemenea, prin toate mijloacele legale, să obţină o copie a

documentului top-secret al NATO pe care l-a avut în mâini; visează să adune într-un congres despre OZN-uri toate mărturiile şi informaţiile credibile.

OZN-ul de pe coastă

Dincolo de o mulţime de fotografii trucate, de mărturii mincinoase şi de declaraţii neverificabile, jurnaliştilor le-a atras atenţia dosarul „Coasta Northumberland”, în care erau strânse numeroase informaţii despre un OZN enorm care a fost observat şi fotografiat de numeroşi martori oculari. OZN-ul cu pricina a fost un subiect de presă celebru (inclusiv în ziare de prestigiu ca „Financial Times” şi” Independent”) atât în mai 1970, la prima apariţie, cât şi în iulie 1977, când a fost observat pentru a doua oară. În anii ’70, Ministerul Apărării din Regatul Unit a negat că ar fi fost vorba de o farfurie zburătoare, însă în dosarul său privind cazul din 1970 se găseau patru confirmări ale acesteia, trei venite de la radare militare şi unul de la radarul unui aeroport civil.

Recent, după ce a făcut public dosarul, instituţia cu pricina a dat un comunicat în care declară că, deşi nu poate confirma dacă OZN-ul din 1970 era sau nu o navă extraterestră, este „în totalitate cu mintea deschisă” în ceea ce priveşte posibilitatea existenţei vieţii extraterestre. (Un elegant mod de a spune: Da, dar nu putem dezvălui mai mult.)

Deşi ministerul britanic nu este primul care ia

în serios existenţa vieţii extraterestre (guvernele din Franţa, Belgia, Rusia, Brazilia, Mexic şi Argentina au avut, de mai multe ori, luări de poziţii în privinţa OZN-urilor), totuşi aceasta a fost prima confirmare oficială a faptului că farfuriile zburătoare ar putea fi mai mult decât nişte simple fabulaţii. Confirmarea vine pe fondul unui fenomen de entuziasm general, al cărui apogeu a fost atins când 207 academicieni respectabili şi oameni de ştiinţă cu patalama au scris o Cartă a OZN-urilor (publicată în mai toate jurnalele academice din SUA şi Europa) în care desfiinţează unele argumente ale scepticilor şi acordă credit ipotezei că nu suntem singuri în Univers.

Capitolul II
Sclavii lui Annunaki

De neacceptat pentru unii sau fapt concret pentru alții, în lumea științifică circulă o teorie prin care se spune că omenirea – omul – nu este produsul unei creații biblice sau al unei evoluții, ci produsul genetic al extratereștrilor Annunaki creat de pentru a servi unui scop unic: sclavia.

Din descrierea unor texte antice se spune că, în urmă cu aproape 400.000 de ani, Nefilimii (Uriașii) și Annunakii au venit pe Pământ formând o mică colonie, undeva în ceea ce astăzi cunoaștem a fi zona Iranului și Irakului, în care prin utilizarea ingineriei genetice aceștia au accelerat dezvoltarea creaturilor asemănătoare primatelor de pe Pământ cu scopul de a le pune la

muncă în minele de aur din Africa de Sud.

Aceleași texte antice ne spun că au existat și eşecuri în dorința de a crea umanoizi moderni, eşecuri ce au produs mutanţi ce ulterior au servit drept model în mitologia greacă prin formele umano-animaliere.

De cealaltă parte, știința îl consideră pe Homo Australopitecus ca fiind prima ființă cu adevărat umanoidă și o plasează în urmă cu două milioane de ani. În aceeași cronologie – la distanță de un milion de ani înaintea lui Homo Australopitecus – apare Homo Erectus și la încă unul omul din Neanderthal. Acesta din urmă seamănă destul de mult cu Homo Australopitecus.

Recent, ideea pe care se sprijină teoria privind manipularea genetică este susținută de faptul că, în urmă cu 35.000 de ani, împreună cu Homo Sapiens, apare dintr-o dată Cro-Magnon, un om care cunoștea și folosea uneltele și care își dezvoltase abilitatea de a construi adăposturi și forme de cultură și artă. Toate aceste elemente arată formarea unei societăți aflate la început.

O descoperire relativ recentă arată faptul că Homo Sapiens, altul decât cel de Cro-Magnon, a precedat omul de Neanderthal cu aproape 200.000 de ani, trăind în era glaciară – o perioadă presupusă a fi nefastă unei evoluţii rapide. Astfel, o specie mult mai avansată şi de neexplicat – în lumea științifică – apare înaintea uneia mai puţin dezvoltate. Aici intră sub semnul îndoielii ideea unei evoluţii progresive, încete şi echilibrate. Cu siguranță, mai sunt încă o mulţime de lucruri ce

nu pot fi explicate prin teoria evoluţionistă.

Un argument destul de greu de combătut de sceptici este cel descris de tăblițele mesopotamiene în care se spune despre un „zeu” însărcinat cu modificarea genetică a lui Homo Sapiens. EA, „zeul” despre care care se face referință, era fiul lui Anu, conducătorul unei alte lumi. EA avea titlul de „EN.KI”, adică „Stăpânul Pământului”. În aceeași descriere se mai spune că EA era cel care se adresa „Consiliului Zeilor” în numele nou-createi rase pământene. O mențiune aparte este cea în care este descris când acesta s-a opus cruzimii pe care ceilalți „zei” o foloseau asupra ființelor umane.

Când ideea creării unui „sclav” muncitor a prins contur în „Consiliul Zeilor”, aceștia și-au pus întrebarea cum ar putea fi creată o ființă destul de inteligentă pentru a folosi unelte și a executa ordine fără a se împotrivi. Răspunsul la această cerință a venit de la EA în adunarea Annunakilor, care a „văzut” prin crearea unui „Adamu” (Adam) soluția pentru nevoia acestora. Acesta le-a spus: „Ființa despre care voi vorbiți EXISTĂ!” Trebuie doar să le inoculați mental imaginea zeilor!”.

După ce EA a creat rasa umană, a vrut să-i dea învăţătura adevărului spiritual, lucru pe care „Consiliul Zeilor” nu l-a acceptat, temându-se de faptul că și-ar putea pierde controlul asupra lui Adamu.

„Zeii” nu doreau ca noua rasă să fie liberă și să primească cunoașterea. Voiau doar să o controleze. Aşa că i-au manipulat pe oameni prin

minciuni şi falsuri, inoculând în memoria lor colectivă imagini malefice despre EA și apropiații acestuia. L-au numit Satana, Prinţul Întunericului etc. Adevărul însă era că EA se opunea tratamentului crud aplicat rasei umane şi că el era adevăratul prieten al omenirii.

Această din urmă descriere pune cartea Genezei şi izgonirea lui Adam şi a Evei într-o cu totul şi cu totul altă lumină. „Dumnezeul” din Biblie vrea să ţină departe de umanitate Cunoaşterea, dar Şarpele, adevăratul prieten al Omului, ştie că aceste creaturi merită să afle totul despre moştenirea spirituală. După ce umanitatea a mâncat din „fruct” (a dobândit Cunoaşterea), şi-a dat seama că era goală, şi-a adus aminte de sclavia ei faţă de „zei”. În mod clar Annunaki nu au vrut ca rasa umană să se refacă din punct de vedere spiritual pentru simplul motiv pentru că ei nu aveau nevoie decât de sclavi. Scopul creării lor era doar ca „Oamenii” să muncească pentru bunăstarea „zeilor”. „Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului pentru a lucra pământul din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; şi la răsăritul grădinii Edenului a pus nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii”.

Simbolul „săbiilor de foc” ne arată măsurile luate de „zei” pentru a se asigura că adevărata Cunoaștere nu va ajunge niciodată în mâinile rasei umane. Pentru a împiedica și mai mult accesul la cunoaștere, umanitatea a mai fost condamnată

încă o dată: „Şi lui Adam, El (Dumnezeu) i-a spus: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea şi să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce”.

Annunaki nu au avut niciodată intenția ca oamenii să se ridice deasupra nivelului existenţei lor materiale, de a se elibera sau de a înțelege în mod voit adevărul despre spiritualitate.

Religia, aşa cum a fost introdusă în mintea omului de Annunaki, are și azi, în zilele noastre, scopul de a menţine omenirea în ignoranţă şi servitute. Urmează Legile lui Dumnezeu: Nu pune întrebări, Nu căuta cunoaştere, pentru că vei muri cu siguranţă. Acestea sunt învăţăturile şi comportamentul unui stăpân cu sclavii săi. Omenirea s-a născut din nevoia „zeilor” de a avea sclavi și de a muri ca sclavi. În mod ciudat, se pare că nici în zilele noastre această dorință a lor nu s-a schimbat, poate doar „zeii”.

Suntem singuri în Univers?

Până în momentul de faţă, nimeni nu a produs o dovadă incontestabilă şi general acceptată a faptului că nu suntem singuri în Univers. De aceea, a crede sau a nu crede în existenţa

extratereştrilor este, în cele din urmă, o opţiune personală care ţine de nivelul de educaţie, de imaginaţia şi de entuziasmul fiecăruia dintre noi. Nu vom încerca să vă schimbăm convingerile. Nu într-un mod radical.

Pentru început, ne vom situa pe poziţia de mijloc, cea a scepticului. Chiar dacă nu există nepământeni, putem observa că, începând cu a doua jumătate a secolului al XX-lea, interesul pentru fiinţele extraterestre aproape s-a transformat într-un fenomen social – dincolo de miile de „cazuri" de întâlniri de gradul III sau de apariţii de OZN-uri, s-a pus în mişcare o adevărată industrie care exploatează la maximum dorinţa noastră de a consuma „alieni". Miile de cărţi, de filme şi seriale SF, de jucării, de mesaje publicitare, de jocuri pe calculator, de printuri înseamnă, în traducere sociologică, faptul că extratereştrii sunt veritabile legende comerciale ale secolului al XX-lea, iar imaginea lor se vinde în draci. Ne-am îndrăgostit de ei chiar dacă le negăm existenţa, aşa cum ne îndrăgostim de personajele din cărţi. Chestii fictive, dar simpatice, care ne fac să visăm şi să evadăm din realitate.

Eu unul, însă, nu sunt sceptic. Nu aş avea cum. Alături de mii de nebuni, de impostori sau de exaltaţi, fac parte din clubul select al celor care (cred că) au văzut OZN-uri şi nu mi-e ruşine să afirm asta. Nu vă voi plictisi cu povestea mea. E clasică, oricum. Era noapte, era mare şi rotund şi zbura aiurea.

La ceva vreme după ce-mi trecuse

entuziasmul iniţial, am încercat să analizez mai bine întâmplarea şi am ajuns la concluzia că acea apariţie a avut, cel puţin în cazul meu, coordonate similare unei revelaţii mistice. Ceva mi s-a arătat şi m-a făcut să-mi schimb din rădăcini viziunea asupra Universului. Am citit, cândva, într-o carte confesiunile unui iniţiat. Descria revelaţia asemenea unei nopţi profunde în care domneşte un întuneric absolut. Apoi, brusc, de niciunde, un fulger uriaş despică cerul şi luminează atât de puternic, încât poţi vedea Totul până în cele mai îndepărtate zări.

Apoi, din nou, se lasă noaptea, însă nu mai ai nevoie de lumină, iar acum poţi merge oriunde pentru că cunoşti toate drumurile. Şi în timp ce toţi ceilalţi sunt orbi şi captivi asemenea celor din peştera lui Platon, tu vezi, printr-un nou simţ, în beznă.

Aşadar, revelaţia este un act individual, subiectiv. Atunci am încercat să găsesc o teorie general valabilă (şi acceptată) care să ofere suficiente argumente pentru a avea o poziţie fermă în problema „de ce să credem mai degrabă că extratereştrii există decât că nu există?”

Pentru că Universul este infinit. Iar asta înseamnă că undeva în această infinitate trebuie să existe atât alte fiinţe care-şi ghidează viaţa după instincte şi nevoi primare, asemenea animalelor terestre, cât şi alte fiinţe inteligente, care au conştiinţa faptului că există şi a Universului în care trăiesc, asemenea nouă. Dacă astfel de fiinţe nu ar exista, atunci infinitul s-ar

mărgini undeva, ceea ce este un nonsens.

Unde sunt extratereştrii?

Mai multe studii astronomice de dată recentă arată că toate sistemele solare pe care ar putea exista condiţii pentru apariţia vieţii, pe lângă faptul că se află la distanţe uriaşe faţă de Tera, sunt cu cel puţin un miliard de ani mai bătrâne decât sistemul nostru. Ceea ce dă credit ipotezei că, dacă în sistemele solare respective ar exista extratereştri, atunci, cu siguranţă, ei ar fi mult mai dezvoltaţi decât oamenii. Prin urmare, ar putea folosi călătoria FTL[1], călătorie care – contrar credinţei comune – nu ține seama de legile ştiute ale fizicii.

Teoria generală a relativităţii a lui Einstein oferă câteva indicii care duc către călătoria FTL, iar de la mijlocul anilor ’90, problema unei viteze mai mari decât cea a luminii este subiectul unor cercetări foarte serioase. Aceste cercetări au la bază fenomenul de „deformare”, creator al spaţiului şi al timpului (unde conceptul obişnuit de distanţă nu se mai aplică).

Scepticii şi cei care nu cred în existenţa extratereştrilor spun că „deformarea” presupune cantităţi uriaşe de energie exotică pe care nimeni nu ştie cum să o producă. Totuşi, astronomia modernă stipulează că această energie ar fi motorul prim al expansiunii Universului şi că, prin urmare, ea îşi are bază în nişte legi naturale ce

1 faster-than-light, mai rapid decât viteza luminii (n.trad.).

pot fi învăţate – chiar dacă fizicienii pământeni încă nu au reuşit să le descopere. Nu acelaşi lucru se poate spune despre fizicienii extratereştrilor.

De asemenea, cei mai mulți care neagă fenomenul OZN spun că pentru majoritatea cazurilor se pot găsi explicaţii „reale”, iar puţinele apariţii care nu se justifică în niciun fel echivalează cu crimele care rămân nerezolvate de poliţie (ceea ce nu înseamnă că nu a existat un criminal).

Însă, la o privire mai atentă asupra Raportului Condon, putem observa că, pentru aproximativ o treime din cazurile de apariţii OZN raportate în SUA, cei din Blue Book nu au găsit nicio explicaţie. Totodată, asumându-şi riscul de a fi ridiculizaţi de public, mai mulţi oameni cu scaun la cap (piloţi civili, ofiţeri, poliţişti, profesori şi chiar preoţi), care, în aparenţă, nu au vreun motiv evident să mintă, an de an continuă să raporteze apariţii ale OZN-urilor. În plus, au început să se înmulţească acele cazuri în care martorul apariţiei este un grup considerabil de oameni, nu o singură persoană.

De exemplu, cel mai cunoscut caz european: pe 30 martie 1990, poliţia belgiană a fost asaltată de sute de telefoane care anunţau că un OZN în formă de triunghi se afla deasupra satului Wavre, la sud de Bruxelles.

Un radar din apropiere a confirmat existenţa obiectului neidentificat la altitudinea de 3.000 de metri. Armata belgiană a trimis două avioane de vânătoare F-16 pentru a-l intercepta, iar OZN-ul a

apărut şi pe radarele acestora. Evident, în momentul în care avioanele s-au apropiat de el, obiectul şi-a luat zborul şi dus a fost. Cum spuneam la început, nimeni nu a găsit o dovadă incontestabilă şi general acceptată a faptului că nu suntem singuri în Univers. În fond, OZN-urile sunt obiecte zburătoare neidentificate, nu neapărat obiecte zburătoare extraterestre.

Totodată, este evident că printre miile de oameni care pretind că au văzut OZN-uri sunt şi câţiva, nu ştim câţi, care spun adevărul. Iar unii dintre cei care le acordă credit şi, în plus, identifică OZN-urile cu mijloace extraterestre de transport au şi încercat să intre în legătură cu extratereştrii prin programe precum SETI.

Cronologie

Sec. al II-lea d. Hr. Lucian din Samosata imaginează în cartea sa „Verae historica” extratereştri care dispun de un sistem universal de observare, sonor, tactil şi vizual (un fel de megasimț).

Sec. al XVIII-lea Savanţii concep sisteme vizuale de comunicare cu Luna (focuri în deşert etc.)

1959 Giuseppe Cocconi şi Philip Morrison dau startul ştiinţei moderne a căutării extratereştrilor printr-un articol apărut în revistă *„Nature”*, în care demonstrează capacitatea undelor radio de a trimite semnale interstelare.

1960 Frank Drake iniţiază Proiectului Ozma, prima cercetare serioasă care dezbate problema semnalelor extraterestre. Pentru partea practică a proiectului, Drake foloseşte telescopul radio cu diametrul de 26 de metri al Observatorului Green Bank, SUA.

1961 Într-o reuniune a celor de la SETI la Green Bank, în vestul Virginiei, Frank Drake prezintă o ecuaţie prin care estimează numărul civilizaţiilor extraterestre ce ar putea exista în galaxie: 10.000.

1967 Anthony Hewish şi Jocelyn Bell sesizează vibraţii inteligente ale unei surse radio şi, crezând că sunt semnale extraterestre, le numesc „Micul om verde”, dar ulterior se conving că acestea provin de la un simplu pulsar.

1971 Proiectul Cyclop al NASA cere guvernului SUA 10 miliarde de dolari pentru construcţia unei baze de cercetări cu 1.000 de telescoape radio de 100 de metri diametru care să cerceteze în mod eficient semnalele extraterestre. Proiectul nu este aprobat.

1972 O placă gravată care reprezintă evoluţia speciei umane este amplasată la bordul sondelor spaţiale Pioneer 1 şi 2, în speranţa că va fi descoperită de extratereştri.

1974 La baza Arecibo din Puerto Rico, Frank Drake lansează primul mesaj interstelar destinat extratereştrilor.

1977 O enciclopedie de texte, imagini şi sunete este trimisă în spaţiu la bordul sondelor Voyager 1 şi 2.

1979 Decanul SETI, Carl Sagan, împreună cu Louis Friedman şi Bruce Murray, fondează Societatea Planetară. Prin intermediul acesteia susţin financiar dezvoltarea proiectelor SETI şi ale altor institute.

1979 Universitatea Berkeley din California lansează SERENDIP (Cercetarea semnalelor extraterestre surprinse de radioamatori). Programul funcţionează şi în ziua de astăzi.

1980 Paul Horowitz construieşte primul „analizator spectral” care poate descifra mai multe canale radio simultan şi are marele avantaj de a fi portabil. Până în prezent, Horowitz a monitorizat 80 de milioane de canale radio.

1982 Senatorul William Proxmire ameninţa NA**S**A că va închide SETI. Carl Sagan îl convinge personal pe senator de necesitatea institutului şi, astfel, NASA finanţează în continuare tehnologiile acestuia.

1984 Frank Drake şi alţi cercetători SETI participă împreună cu experţi NASA la cel mai amplu program de cercetare a semnalelor extraterestre realizat până atunci.

1992 La 500 de ani după ce Columb a descoperit America, NASA inaugurează propriul program SETI. Acesta constă într-o supraveghere permanentă a cerului şi în cercetarea detaliată a anumitor stele (lista acestora nu a fost făcută publică în totalitate).

1993 Senatorul american Richard Bryan critică, în cadrul unei şedinţe a Congresului, activitatea SETI, argumentând că timp de 23 de ani guvernul SUA a aruncat pe geam 60 milioane de dolari pentru fabulaţiile acestuia.

1995 Institutul SETI intră în posesia echipamentului necesar pentru a demara Proiectul Phoenix 2, care continuă cercetarea țintelor NASA prin amplasarea de noi telescoape radio în toată lumea.

1998 Folosindu-se de telescopul optic de 154 cm de la Harvard, Paul Horowitz începe căutarea mesajelor extraterestre prin analizarea semnalelor razelor laser care vibrează. Cercetarea sa continuă, iar astăzi Horowitz foloseşte noul telescop optic de 183 cm.

1999 Software-ul SETI@home a fost lansat pe piaţă şi a atras milioane de useri care au instalat pe PC-urile de acasă sau de la muncă platforma SERENFIP IV. Prin intermediul acesteia, se decodează mesajele radio înregistrate de telescoape în vederea detectării eventualelor semnale extraterestre.

2003 În Rusia, de la radiotelescopul staţiei de cercetare Evpatoria sunt trimise peste un milion de mesaje interstelare primite prin e-mail de la navigatori pe Internet din toată lumea.

2004 La observatorul radio Hat Creek din California începe construcţia celui mai performant radiotelescop de pe Tera. Acesta va avea 350 de discuri şi este botezat Allen.

2025 Telescopul Allen va intercepta semnale identificabile de origine extraterestră. Apoi va urma decodificarea acelor semnale…

Cum arată un nepământean?

Să ne îndepărtăm puţin de lumile utopice din Star Wars sau Star Trek, în care extratereştrii şi oamenii se cunosc şi convieţuiesc deja de secole, şi să ne concentrăm asupra întâlnirilor de gradul 3 ale civilizaţiei noastre contemporane. Cu puţine excepţii, precum simpaticul personaj E.T. din celebrul film omonim al lui Spielberg, cinematografia şi televiziunea ne-au obişnuit să vedem orice potenţială fiinţă extraterestră drept un invadator respingător, agresiv şi de cele mai multe ori… dezbrăcat.

În lumina imaginaţiei cineaştilor, stai şi te întrebi dacă „alienii”, cu înfăţişarea lor, care, de cele mai multe ori, numai inteligență nu sugerează, cu mişcări greoaie şi membre destinate, parcă, numai loviturilor directe sau manipulării de cadavre, nu sunt cumva nişte paraziţi ce au preluat tehnologii superioare, migălos elaborate, de la vreo civilizaţie demult apusă. Dar când totul se petrece în numele show-ului şi noi trebuie să fim băieţii buni…

Descrierile din literatura de specialitate serioasă sunt, totuşi, mai sensibile la aspectele practice pe care evoluţia unor specii capabile de voiaje interplanetare le-ar presupune. Mai mult decât atât, zecile de ani de documentare asupra observaţiilor unor presupuse fiinţe din alte lumi par să distingă între mai multe specii.

Desigur, descrierile caracteristicilor fizice şi comportamentale ale extratereştrilor nu sunt rodul vreunui studiu ştiinţific riguros, bazat pe interviuri, fotografii şi disecţii, ci, mai degrabă, o colecţie de relatări subiective ale celor care susţin că au fost martorii unor astfel de apariţii.

Deşi numeroase puncte de referinţă comune fac posibilă o catalogare relativă a speciilor de vizitatori extratereştri ce conferă veridicitate existenţei unora dintre ei, trebuie să ţinem cont de factorii – deloc puţini sau neglijabili – care pot influenţa observatorii în descrierile lor. Mediul cultural, nivelul intelectual, profilul psihologic, locaţia şi tradiţiile sau religia sunt doar câţiva dintre aceştia.

Imaginea consacrată din zilele noastre a unui extraterestru „real” este aceea a unei creaturi asemănătoare unui fetus, firavă, cu cap supradimensionat, ochi mari şi migdalaţi de un negru absolut, puţine sau nicio altă trăsătură facială şi extremităţi subţiri. Cercetătorii şi pasionaţii OZN ştiu, însă, că înfăţişarea vizitatorilor poate fi cu mult diferită de aceasta. Numărul uriaş de raportări ale unor întâlniri de gradul 3 din cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea şi varietatea caracteristicilor rezultate din relatările martorilor au ridicat o nouă problemă în studierea fenomenului.

Astfel a apărut necesitatea elaborării unui sistem de clasificare. Aşa cum era de aşteptat, prima poziţie pe listă este ocupată de fiinţele cu trăsături aparent umane, îmbrăcate, în general, în costume dintr-o bucată şi care vorbesc şi se comportă asemenea oamenilor.

Cea de-a doua categorie este, probabil, cea mai răspândită în observaţiile de acest gen: umanoizii. Asemănători cu oamenii, însă cu diferenţe anatomice vizibile, aceştia au adesea capul disproporţionat de mare în raport cu corpul, iar trăsăturile faciale variază între abia schiţate şi inexistente. O caracteristică comună în cazul umanoizilor o reprezintă ochii extrem de mari, fără pupile şi care nu clipesc. Dimensiunile acestor extratereştri „clasici” rareori le depăşesc pe cele ale unui om de statură medie, variind de obicei între 1 şi 1,7 metri. Lor li se adaugă constituţia slabă, acoperită de costume strânse pe

corp, de obicei gri sau argintii (au existat însă cazuri în care descrierile au ilustrat ceea ce ar putea fi costume spaţiale).

Creaturile cu aspect animalic, ceva mai rare, sunt caracterizate de trăsături specifice mamiferelor, reptilelor sau peştilor: blană, gheare, coadă, solzi sau alte texturi ciudate ale pielii, urechi ascuţite şi ochi neumani.

Majoritatea, însă, pare să împrumute detalii fizice ale primatelor, dublate de mersul biped. Înălţimea tipică a fiinţelor din această categorie variază între 1,8 şi 2,5 metri, iar comunicarea se face, de regulă, fie prin sunete animalice, fie prin telepatie. Cel de-al patrulea tip este reprezentat de extratereştrii robotici. Ei par a avea corpul construit din metal sau din alte materiale artificiale, iar mişcările îi sunt nenaturale. Deseori, în cazul acestei „specii” au fost raportaţi ochi luminoşi şi abilitatea de a pluti prin aer sau de a face martorii să plutească. Fizic, creaturile robotice pot avea diverse forme, de la umanoide până la maşinării uriaşe, iar înălţimea poate varia între câţiva centimetri şi 5-6 metri. Vocea metalică fără inflexiuni şi telepatia par a fi metodele de comunicare specifice acestora.

Cea mai permisivă clasă în materie de înfăţişare şi de comportament este cea a entităţilor exotice. Acestea pot avea trăsături umane sau animalice grotesc exagerate şi combină, uneori, caracteristicile biologice cu cele artificiale (gen cyborg).

De obicei în poziţie bipedă, creaturile exotice

au înălţimi cuprinse între 30 de centimetri şi 3 metri şi comunică în special pe cale telepatică. A şasea şi ultima categorie – cea aparițională – este şi cea mai controversată, aflându-se la graniţa dintre pseudoştiinţa fenomenului OZN şi cea a paranormalului. Mai mult decât orice, entităţile apariționale împrumută caracteristicile fantomelor, fiind capabile să se materializeze sau dematerializeze şi să-şi schimbe forma.

Manifestarea în fața martorilor poate fi selectivă şi în unele ocazii a fost semnalată abilitatea telekinetică de a muta obiecte şi oameni fără contact fizic. Dimensiunile apariţiilor sunt asemănătoare celor umane, în timp ce modalitatea tipică de deplasare este plutirea prin aer. Ca şi celelalte categorii, extratereştrii „eterici” par să prefere telepatia pentru a comunica.

Simpla asociere a termenului de extraterestru cu astfel de apariţii nu atribuie modernitate ideii de fiinţe nepământene care au intrat în contact cu civilizaţia noastră. Un studiu superficial al istoriei şi mitologiei greceşti, creştine sau celtice, de exemplu, ne dezvăluie existenţa încă din cele mai vechi timpuri a unor figuri stranii şi inexplicabile. Să fie demonii, gnomii sau zeii vizitatori de pe alte planete? Ori, poate, E.T.-ul zilelor noastre este o tranziţie firească de la misticism la o cultură dominată de ştiinţă şi de nevoia de a crede că nu suntem singuri în Univers.

Incertitudinea în această problemă nu va fi risipită, probabil, decât în momentul în care vocea divină se va face auzită din cer sau primul

extraterestru va lua cuvântul în cadrul Adunării Naţiunilor Unite. Sau, de ce nu? amândouă!

Peştii cerului

Studii recent efectuate vorbesc despre nişte creaturi ciudate, aşa-numiţii peşti ai cerului, despre care nu se ştie încă dacă sunt peşti, păsări sau viermi.

Potrivit ediţiei englezeşti a cotidianului „Pravda”, misterioasele vietăţi au trupuri lunguieţe ca ale viermilor şi proeminențe vaste pe lateralele lor asemănătoare celor ale peştilor. Numai că aceste vietăţi nu trăiesc în apă, ci în aer. Până acum, nimeni nu a reuşit să le găsească un nume potrivit. Câteva sugestii includ denumirea de „lemne zburătoare”, „entităţi solare” şi „peştii cerului”.

Prima dată când o astfel de creatură a fost fotografiată a fost în urmă cu mai bine de 10 ani de către regizorul Jose Escamilla. Iniţial, el a crezut că e vorba de un OZN, dar apoi a realizat că era ceva ce se mişca la o viteză foarte mare. Astfel că Jose a început să studieze aceste vietăţi şi şi-a dat seama că ele invadează spaţiul de pretutindeni. Mai mult decât atât, el a descoperit că aceste creaturi au început să se reproducă mult mai repede din cauza încălzirii globale.

Fără a avea la îndemână un specimen pentru a putea fi examinat este imposibil de determinat dacă aceste vietăţi sunt organisme vii, chiar dacă Escamilla este de părere că sunt.

„Peştii cerului” au fost imortalizaţi doar în fotografii sau în format video. Nimeni nu ştie ce sunt, de unde vin, dar deja există oameni specializaţi în studierea lor în Japonia. Aceştia spun că pasiunea lor nu este lipsită de riscuri, întrucât aceste creaturi sunt otrăvitoare în sezonul de iarnă. În Ţara Soarelui Răsare, „peştii cerului” sunt extrem de rapizi, zburând cu 300 kilometri pe oră.

Analiza fotografiilor şi a filmărilor acestor vietăţi din lumea întreagă indică faptul că ar putea creşte în lungime de la câţiva centimetri până la câţiva metri. Cum ar putea ceva atât de mare să fie necunoscut? Aceasta este esenţa misterului.

Ar putea fi oriunde în jurul nostru… în atmosferă, în apă, chiar şi în casele noastre. Până în prezent, doar aparatul de fotografiat şi camera video s-au arătat la înălţimea vitezei cu care aceste fiinţe uimitoare străpung aerul. Nimeni nu ştie cu exactitate ce sunt sau de unde vin, deoarece nimeni nu a avut până în prezent oportunitatea să studieze un exemplar. Până când unul dintre aceşti „peşti ai cerului” se va sacrifica de dragul ştiinţei, cercetătorii i-au lăsat în seamă criptozoologiei, acel sertar special al zoologiei destinat misterelor şi cazurilor nerezolvate ale ştiinţei.

Naşterea unei legende

Neputând beneficia de o clasificare după catalog, criptozoologia i-a înregistrat sub numele

de „rod”, „peştele cerului” său entitate solară. Deşi filmările video sunt înregistrări clare ale existenţei acestora, pentru ştiinţă au rămas încă nişte creaturi fascinante şi misterioase.

„Peştii cerului” au apărut pentru prima dată pe marile ecrane prin mijlocirea producătorului Jose Escamilla, cel care i-a descoperit dintr-o pură întâmplare. În 1994, Escamilla se afla la o filmare în New Mexico, unde a tras câteva cadre cu un aparat de fotografiat.

A rămas uimit să vadă că imaginile sale erau populate de obiecte zburătoare care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, cu atât mai mult cu cât acestea păreau cât se poate de însufleţite. Deşi la început a crezut că este vorba despre păsări sau insecte, în scurt timp şi-a dat seama că fotografiile sale surprinseseră o specie necunoscută. Escamilla a fost cel care le-a botezat „rods”, echivalentul în limba engleză al cuvântului „cilindru” sau „baston”, denumire ce a fost preluată în această formă fără a fi tradusă şi în alte limbi. Ceea ce a urmat a fost o adevărată vânătoare de peşti ai cerului, întrucât Escamilla a realizat de atunci sute de imagini şi înregistrări video ale misterioaselor creaturi.

Colecţia sa de imagini a fost îmbogăţită cu alte câteva sute primite din diverse colţuri ale lumii. Descoperirea lor recentă îi înscrie printre ultimii veniţi în rândurile criptozoologiei. Se pare că acestea se află în jurul nostru, însă viteza cu care se deplasează şi culoarea lor alb-transparentă îi ajută să se camufleze cu uşurinţă

în lumina zilei.

Prezenţa lor nu a fost observată doar pe teritoriul Statelor Unite, ci şi în Canada, Europa sau China. Deşi li se mai spune „entităţi solare”, se pare că aceste creaturi sunt adaptate atât mediului acvatic, cât şi altora mai întunecate, cum ar fi peşterile.

Creatura 3D

Numele a fost inspirat de forma corpului lor, care aminteşte de o baghetă sau de un cilindru. Lungimea lor variază destul de mult. Au fost filmate exemplare având de la 12 centimetri până la câţiva metri. La dimensiuni de câţiva metri ne putem întreba cum este posibil să nu îi putem vedea cu ochiul liber. Un răspuns cert la această întrebare nu există, însă ceea ce mintea umană nu poate explica este pus, de regulă, pe seama misterului sau a supranaturalului.

Entităţile solare sunt dotate cu o membrană subţire aflată deasupra axei corpului cilindric, utilizată pentru propulsia în aer. S-a sugerat că „peştii cerului” ar fi înrudiţi cu specia anomalocaris, cu deosebirea că s-au adaptat zborului. În urma surprinderii în imagini video, natura lor tridimensională a fost demonstrată cu ajutorul măsurătorilor şi testelor. Forma cilindrică face dificil de localizat poziţia exactă a capului şi a cozii. În unele cazuri, imaginile arată nişte aripioare ce vibrează odată cu corpul, descriind o mişcare vălurită în aer, în vreme ce la alţii, aceste

apendice amintesc de aripile mai scurte ale albinelor. De cele mai multe ori, creaturile sunt transparente sau uşor albicioase.

Mulţi au fost de acord că sunt imposibil de văzut cu ochiul liber din cauza vitezei cu care se deplasează prin aer. Aceştia zboară ca orice insectă sau pasăre, însă la o viteză mult mai mare, uneori ocolind obiecte, dovedind că posedă inteligenţă animală. Analiza filmelor surprinse arată că „peştii cerului” se deplasează cu viteze ce depăşesc cu uşurinţă viteza sunetului.

Speculaţii

În 1997, cel care a înregistrat pentru prima dată imagini cu aceste fiinţe zburătoare, Jose Escamilla, a încercat să atragă atenţia lumii ştiinţifice prin prezentarea dovezilor filmate unei echipe formate din zoologi şi etimologi de la Universitatea Colorado. În urma vizionării materialelor, aceştia au declarat că nu au mai văzut ceva asemănător şi, cu siguranţă, problema merită aprofundată.

„Rods par să fie fiinţe biologice, însă fără a studia fizic un specimen este dificil să ajungem la o concluzie. Par să se înrudească cu amfibienii, deoarece au fost filmaţi plonjând şi ieşind din apă. Este posibil ca ei să provină din mediul acvatic şi să fi evoluat către cel aerian”, este de părere biologul Ken Swartz, care a început să investigheze fenomenul rods încă din 1998.

Asemănarea cu alte organisme marine nu se

opreşte numai la amfibieni. Modul în care sunt alcătuite aminteşte de cefalopode, mai exact de calamari. În unele imagini, aceştia par să se expandeze ca un balon, după care se dezumflă, folosind un mecanism asemănător cu cel pe care îl folosesc calamarii pentru propulsie.

Dacă aceşti rods sunt entităţi biologice, cum se face că până în prezent nimeni nu a putut găsi un exemplar mort? Dacă aceştia zboară, după cum se crede, în fiecare zi în jurul nostru, cum este posibil ca nici măcar un singur corp al acestora să nu fi fost descoperit pe pământ? Swartz explică acest lucru folosind comparaţia cu calamarii: neavând oase, ci materie moale, aceştia se pot descompune rapid fără a lăsa urme. „Dacă ne uităm la fosilele înregistrate până în prezent, există o singură creatură care avea un mod de locomoţie asemănător cu peştii cerului şi aceasta era un prădător numit anomalocaris, care popula mările în urmă cu 400 milioane de ani, fiind dotat cu aripioare ce vibrau într-un mod similar cu cel al membranelor văzute la rods. Este posibil ca anomalocaris să fie strămoşii peştilor cerului de astăzi.”

Prezenţa lor este destul de greu de ignorat, cu atât mai mult cu cât dovezile existenţei lor sunt mai mult decât numeroase. Prin urmare, au fost propuse o serie de explicaţii ale provenienţei peştilor cerului. Câtă vreme o creatură se află încă pe teritoriul labil şi permisiv al criptozoologiei, ipotezele asupra genezei lor pot să o ia razna la propriu. Plictisiţi de Bigfoot, Nessie sau

Chupacabra, a căror existenţă nu a putut fi dovedită nici măcar prin intermediul unor imagini autentificate, oamenii şi-au concentrat atenţia asupra a ceea ce ar putea fi rod:

— Extratereştri;
— Maşinării automate;
— Fiinţe interdimensionale;
— Spirite sau fantome.

Între toate aceste supoziţii care nu beneficiază de niciun suport real, una singură este de actualitate. Rods pot fi încadraţi pentru început la categoria OZN-uri, pentru că asta sunt, cu siguranţă, în acest moment: obiecte zburătoare neidentificate.

Unde intervine raţiunea

Cei mai puţin creduli au dat vina pe erorile tehnice ale aparatelor foto-video, pe iluzia optică sau pe erorile de procesare a filmelor. Prin urmare, au încercat să dovedească faptul că nu există niciun mister în imaginile mişcate sau denaturate ale unor păsări şi insecte. Părerea generală este că ceea ce vedem reprezintă doar iluzii optice, trucuri ale luminii, care rezultă din modul în care imaginile (în primul rând cele video) sunt înregistrate şi redate.

S-a demonstrat că trecerea prin faţa aparatului foto a unei insecte care bate rapid din aripi descrie o formă cilindrică din cauza efectului de mişcare în cazul în care camera foto-video are setat un timp relativ lung de expunere. În astfel de

condiţii tehnice, camera se află în imposibilitatea fizică de a captura o imagine „curată” a unui obiect ce se mişcă cu o astfel de rapiditate. Efectul este cu atât mai pronunţat în cazul insectelor ce au aripi mari şi efectuează zborul prin bătăi lente ale aripilor.

Pe filmul ce cuprinde cele două câmpuri intercalate ale unei singure imagini video (deoarece mişcările succesive sunt captate şi afişate ca linii orizontale alternative), efectul „rod” poate fi văzut alternând de la un câmp la celălalt, producând intervale distincte între imaginile succesive. Acesta este proba tehnică prin care scepticii au încercat să demonstreze că oricine poate produce efectul „rod” dacă foloseşte corect echipamentul, lumina şi subiectul.

După ce au marcat rolul pe care setările foto-video îl joacă în apariţia peştilor cerului, un alt experiment a fost făcut cu scopul de a demonstra că este vorba doar despre o iluzie optică. O echipă de cercetători, curioasă să afle care este adevărul, a încercat să prindă creaturile în vederea unui studiu amănunţit.

Pentru început, oamenii de ştiinţă au plasat un număr mare de plase în apropierea unor camere video, în locuri în care prezenta peştilor cerului fusese semnalată anterior. După ce camerele au înregistrat apariţia şi captarea lor în plase, s-a trecut la investigarea lor. Participanţii la studiu au fost surprinşi să afle că „prada” era formată din molii, fluturi şi alte insecte, însă nici vorbă de peşti ai cerului. Investigaţiile ulterioare

au arătat că înregistrarea video pe care se pot vedea zburătorii este doar o iluzie optică creată de înregistrarea cu o viteză mai lentă.

Experimentul a devenit dovada empirică a oamenilor de ştiinţă că aceşti cilindri zburători pot fi capturaţi numai că, la final, locul acestora nu se află în întortocheata criptozoologie, ci chiar în cataloagele de zoologie, unde figurează de foarte mult timp. Mulţi s-au întrebat cum se face că fenomenul rods a intrat în atenţia publică abia în 1994, la ceva vreme după ce tehnologia foto-video a devenit accesibilă maselor. Un desen aflat pe o stâncă din Argentina, ce se pare că are 50 de ani vechime, înfăţişează nişte creaturi asemănătoare cu ceea ce numim azi „rods”. Confirmarea autenticităţii lor ar dărâma întreaga demonstraţie tehnică a scepticilor, nemaiputând fi vorba de o iluzie optică în cazul unui desen de 50 de ani aflat pe o stâncă.

Filmul de la NASA al zborului SFS-48 al navetei Discovery

Unul dintre cele mai spectaculoase filme cu OZN-uri a fost făcut la 15 septembrie 1991 de una din camerele navetei Discovery. Această secvenţă a fost dezvăluită de Don Eaker în cursul emisiunii Hard Copy, apoi a fost reluată de Sightings, Encounters şi chiar de Larry King de la CNN.

Între ora 20.30 şi 20.45 GMT, pe camera fixată în spatele cargoului navetei Discovery şi îndreptată spre orizontul terestru (în timp ce

astronauţii îşi vedeau de treburi) apare deodată un obiect strălucitor chiar deasupra orizontului, adică deasupra Australiei occidentale, deplasându-se lent de la dreapta la stânga.

Alte obiecte intră în câmpul camerei şi se deplasează în toate direcţiile. Apoi, un flash de lumină mătură ecranul. Ca răspuns la această apariţie, obiectul principal, cât şi celelalte îşi schimbă direcţia şi accelerează brutal. Unele efectuează viraje în unghi drept. Abia acum un al doilea flash de lumină se îndreaptă acolo unde obiectele erau poziţionate precedent. Secvenţa se termină cu schimbarea unghiului de vedere a camerei.

O duzină de mici obiecte strălucitoare sunt acum actorii acestei scene. Scepticii au confirmat că aceste obiecte sunt, de fapt, simple particule de gheaţă ce zboară prin spaţiu. Iar flash-urile ar proveni de la o mică rachetă utilizată pentru a ajusta traiectoria navetei. James Oberg, inginer la NASA care a lucrat la această misiune, asigură că acest gen de fenomen este curent.

Într-adevăr, maşinăriile trimise în spaţiu sunt, în timpul zborului lor, înconjurate de nori de balast. Atunci când deşeurile sunt expulzate din navetă, ele sunt deviate de la traiectorie de propulsia acestora. Oamenii de ştiinţă susţin că obiectele zărite nu sunt cristale de gheaţă deoarece fizic este imposibil ca ele să-şi schimbe direcţia în maniera în care s-au văzut evoluând acele misterioase obiecte. Dacă ele se găseau la 16 km de navetă, cel mai mare ar fi trebuit să

accelereze de la 0 la 4.023 km/h într-o secundă.

Ce a evidenţiat analiza filmului? Naveta Discovery se găsea la 2.757 km de orizontul terestru. Accelerarea OZN-ului principal a fost de 87.000 km/h. La 3 secunde după prima rază luminoasă, acesta şi-a schimbat brutal direcţia şi a accelerat cu o viteză de 34.000 km/h în 2,2 secunde. Unii au spus că razele luminoase trase în direcţia OZN-urilor erau gata să le distrugă. Hoagland a presupus că era vorba de utilizarea unei arme gen Star Wars.

Cercetătorii susţin că prima rază de lumină provenea de la Bay Exmouth, în apropiere de instalaţia militară de la North West Cape. Baza de la Pine Gap, din Australia, ar fi însă la originea celei de a două dâre de lumină. Explicaţia oficială dată de NASA nu a fost deloc convingătoare. Dacă obiectele filmate erau într-adevăr particule de apă folosite după cum afirmă NASA, atunci de ce timp de mai multe minute după secvenţa care ne interesează începe operaţia de evacuare a apei folosite? Şi de când deşeurile evacuate au început să efectueze viraje în unghiuri drepte?

Toblerone

Guvernul britanic a făcut publice noi informaţii despre apariţiile unor obiecte zburătoare neidentificate reprezentând a cincea astfel de colecţie. Ea a fost desecretizată joi de Ministerul britanic al Apărării, relatează CNN. Printre acestea se numără un obiect cu forma unui

„Toblerone” ce planează, reziduuri alb-sidefii şi lumini ciudate, toate pe cerul Marii Britanii.

Informaţiile făcute publice sunt cele mai numeroase de până acum, numărând în total 6.000 de pagini, din 1994 până în 2000. Dosarele includ mărturia unui bărbat din Birmingham. În martie 1997, povesteşte acesta, s-a întors de la lucru la ora 04.00 şi a văzut un obiect mare în formă de triunghi ce plana deasupra grădinii casei sale.

Bărbatul spune că maşinăria era silenţioasă, însă câinii din cartier lătrau de zor. A dispărut după trei minute, potrivit raportului, lăsând în urma sa o substanţă alb-sidefie, care s-a putut vedea pe vârfurile copacilor, unele dintre aceste reziduuri fiind păstrate de bărbat într-un borcan. Nu se ştie însă ce s-a întâmplat cu borcanul respectiv şi cu conţinutul său.

Într-un alt document, ce datează din ianuarie 1997, se vorbeşte despre un bărbat care se întorcea acasă noaptea în sudul regiunii Wales, când a observat un tub de lumină ce cobora din cer, care la început părea o stea uriaşă.

Telefonul mobil al omului, dar şi maşina sa s-au defectat, potrivit raportului, iar bărbatul a coborât din vehicul şi s-a îndreptat spre lumina respectivă. Când s-a întors la automobil, i s-a făcut rău, iar la scurtă vreme după acest episod a descoperit că are o boală de piele. Potrivit raportului, maşina sa a rămas în acelaşi loc, acoperită de noroi şi praf.

Alte rapoarte menţionează apariţii observate

de grupuri de persoane, inclusiv una din 1997 în care cinci membri ai echipajului unui pescador din Marea Nordului au anunţat că au văzut un obiect rotund, plat şi lucios ce plana pe cer. Au spus că l-au văzut atât prin binoclu, cât şi cu ochiul liber, raportul menţionând faptul că martorii sunt foarte sceptici în privinţa existenţei OZN-urilor. Ei au urmărit obiectul pe radar timp de mai multe secunde până când a dispărut, se mai arată în raport.

Capitolul III
Desecretizarea dosarelor OZN

La mijlocul lunii februarie 2010 a fost pusă la dispoziţia marelui public, prin Arhivele Naţionale ale Marii Britanii, cea de a cincea transă de documente formată din 24 de dosare ale Ministerului Apărării, conţinând peste 6.000 de pagini privind fenomenul OZN (observaţii şi corespondenţa) şi acoperind anii 1994-2000. Ufologul David Clarke, cel care a servit drept consultant pentru acest proiect, a comentat câteva dintre cazuri. În 1996 a fost un vârf de raportări, cu 609 incidente, acest număr descrescând în anii următori. Clarke este convins că fenomenul s-a datorat şi unor filme cu extratereştri difuzate în epocă.

Denumirea de „OZN” nu ar fi potrivită pentru toate aceste rapoarte. El citează un studiu efectuat în 1955 de Ministerul Aerului ce stabilise

că dintre toate incidentele raportate şi examinate „la cald”, circa 90% puteau fi explicate drept baloane, avioane, fulgere globulare, obiecte cereşti etc., abia cele cărora nu li s-a găsit nicio explicaţie putând fi catalogate drept OZN. Or, dintre incidentele raportate în documentele menţionate prea puţine au fost examinate meticulos şi profesional din lipsă de timp şi resurse. Ofiţerii care au avut această sarcină erau ocupaţi în bună măsură să răspundă unor civili care erau convinşi că armata ascunde anumite dovezi privind relaţiile cu extratereştrii.

Desigur, în fişierele recente există şi cazuri cu adevărat interesante. De pildă, pe 26 ianuarie 1997 la ora 22.40, un bărbat (cu identitatea confidenţială) îşi conducea maşina pe o şosea lângă orăşelul Ebbw Vale, din sudul Ţării Galilor, când a văzut „o stea masivă” apropiindu-se de maşina sa. Apoi un „tub de lumină” a coborât din cer sub un unghi de 45 de grade. „Lumina a învăluit maşina, rămânând aşa circa cinci minute. Martorul a oprit motorul, a stins farurile, a coborât şi a făcut câţiva paşi în lumina strălucitoare. Nu se auzea niciun sunet, cum ar fi fost normal, de pildă dacă ar fi fost proiectorul unui elicopter”; aparatul de radio şi telefonul mobil nu mai funcţionau. Când omul nostru s-a întors în maşină, a constatat că era plin de praf.

Ajuns acasă s-a simţit din ce în ce mai rău. A raportat cazul a doua zi dimineaţă, când încă se simţea rău. A avut apoi probleme dermatologice ce au necesitat tratament medical. Nu există nicio

menţiune că acest caz ar mai fi fost urmărit sau investigat ulterior la faţa locului.

În documente apar câteva cazuri interesante observate pe radar. Pe 15 august 1997, în jurul prânzului, patru membri ai echipajului unui trauler care pescuia în Marea Nordului, la 19 mile nord-est de Fraserburgh, au zărit „un obiect rotund plat şi strălucitor” zburând la altitudine joasă, la o distanţă de cel mult o milă. Obiectul a fost vizibil circa 30 de minute şi a fost prins şi pe ecranul radarului navei. La un moment dat, OZN-ul s-a apropiat de martori, apoi s-a îndepărtat, „dispărând aproape instantaneu”.

În dimineaţa zilei de 15 februarie 1999, controlorii traficului aerian din Prestwick, Scoţia, au prins pe radar un OZN imens. Semnalul părea să vină de la un obiect lung de zece mile, lat de două, trecând cu o viteză de circa 1.800 km/oră deasupra Mării Irlandei. Înregistrarea de pe bandă a fost examinată şi de experţii forţelor aeriene. Întrucât însă în acea zonă radarele militare nu înregistraseră nimic, cazul a fost considerat închis. Un caz radar instructiv din aceste documente este cel petrecut pe 5 octombrie 1996.

În mijlocul unui val de observaţii OZN, poliţia a raportat apariţia unor lumini colorate intermitente deasupra golfului The Wash din estul Angliei, alertând paza de coastă, care la rândul ei a contactat aviaţia militară. Radarele sesizaseră deja un „blip” stând nemişcat deasupra orăşelului Boston din zonă. Dar cum semnalul nu şi-a

schimbat poziţia timp de 9 ore, s-a ajuns la concluzia că a fost doar un ecou cauzat de turnul înalt de 83 metri al bisericii din localitate. Iar luminile văzute de poliţişti s-a spus că fuseseră probabil stele aflate aproape de orizont. Un caz cu „dovadă materială” s-a petrecut la ora 4 în zori, într-o zi de martie 1997, într-o zonă suburbană din Birmingham.

Observatorul a fost trezit de lătratul câinilor şi a văzut prin geam, plutind deasupra grădinii sale, un obiect triunghiular albăstrui, de mari dimensiuni, care s-a depărtat însă fulgerător când martorul a ieşit din casă. În urma sa a rămas pe sol o cantitate din aşa-numitul „păr de înger”, o substanţă gelatinoasă, asemănătoare pânzei de păianjen, semnalată adesea în conexiune cu observaţiile OZN, dar şi cu apariţiile Fecioarei Maria. La fel ca aşa-numitul ectoplasm, ea se evaporă foarte repede, fără a lăsa urme.

Investigarea acestui caz concret s-a încheiat prin cererea adresată de militari martorului de a trimite un eşantion pentru a fi examinat, după care totul a fost dat uitării.

Militarii britanici, iritaţi de apariţia OZN-urilor

Datorită în bună măsură stăruinţelor dr. David Clarke, un cunoscut ufolog britanic, în ultimii ani a fost desecretizată o mare cantitate de documente ale Ministerului Apărării al Marii Britanii (Ministry of Defence – MoD) privind OZN-

urile. Ele au fost depuse – scanate – la Arhivele Naţionale, de unde pot fi descărcate de oricine în prima lună gratuit, apoi contra unei taxe modice. În ianuarie 2010, Clarke a intrat pe această filieră în posesia unui document de 5 pagini, elaborat de un funcţionar superior al MoD, puţin timp înainte de 25 septembrie 2007, când ministrul a aprobat transferul fişierelor OZN către Arhivele Naţionale.

În acest document se spune între altele: „De la sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, MoD a fost însărcinat cu înregistrarea şi, din când în când, cu investigarea observaţiilor OZN. Contrar a ceea ce cred mulţi din marele public, MoD nu are niciun interes în subiectul formelor de viaţă extraterestră care ar vizita Regatul Unit, ci doar în asigurarea integrităţii şi securităţii spaţiului aerian al Regatului Unit”.

Autorul documentului explică faptul că, deşi fişierele nu conţin nimic relevant pentru apărarea teritoriului, conţinutul lor este de un „interes deosebit pentru un grup mare de ufologi amatori sau profesionişti din lumea întreagă”, care „au bombardat ministerul cu cereri complexe de informaţii mai ales după promulgarea în 2005 a Legii libertăţii de informare”. Prelucrarea acestor cereri a devenit „tot mai costisitoare şi consumatoare de timp”, în mod special prin faptul că răspunsurile MoD au fost puse la îndoială de ufologi. În plus, „desecretizarea document cu document a alimentat speculaţii inutile din partea celor care cred că MoD ar avea ceva de ascuns”. Cu toate acestea, ministrul apărării, Des Browne,

era informat că „... MoD este conştient că nu există nicio dovadă clară pentru a dovedi sau infirma existenţa extratereştrilor, prin urmare fişierele sunt mult mai puţin incitante decât ar dori să creadă «industria» ce înconjoară fenomenele OZN”.

Într-un proiect de trei ani fusese prevăzută publicarea a 160 dosare OZN începând cu cazuri din 1970. La acestea s-au adăugat între timp alte douăzeci de dosare. Majoritatea documentelor proveneau de la secretariatul Statului Major al Aerului, dar erau şi corespondenţe ori documente ale serviciilor de informaţii. În proiect s-au investit 13.000 de lire sterline pentru scanări şi 3.000 pentru un software specializat de redactare. MoD a precizat că s-a făcut o excepţie de la regula celor 30 de ani înaintea desecretizării datorită interesului manifestat de marele public şi al „lipsei unor materiale sensibile” în dosare. Totuşi existau unele referiri la probleme ale tehnologiei apărării, la relaţii cu puteri străine şi uneori comentarii nepoliticoase, care trebuiau eliminate în conformitate cu regulile Legii libertăţii de informare – un efort deloc neglijabil.

Materialul sugerează că MoD ar trebui să continue politica de minimalizare a interesului sau în OZN-uri. Drept rezultat, începând din 1 decembrie 2009, la observaţiile raportate chiar de surse de încredere (aviatori, radare, poliţie etc.) se va răspunde printr-o scrisoare oficială tip, corespondenţa fiind tocată după 30 de zile.

O notă din noiembrie 2009 considera că

ghişeul prin care se răspundea publicului la întrebări legate de fenomenul OZN trebuie închis întrucât el „nu serveşte vreunui obiectiv ţinând de apărare şi generează doar corespondenţă fără valoare pentru apărare”, deci, în vremuri de criză, „distrage resursele de la problemele de bază ale apărării. MoD nu are niciun interes să mai primească rapoarte OZN după noiembrie 2009 şi nu va mai reacţiona la ele”. Aceste măsuri sunt menite să elimine şi viitoarele cereri de documente OZN de la MoD prin Legea libertăţii de informare.

Motivaţia acestor măsuri stă şi în faptul că de la o medie de 150 de raportări pe an s-a ajuns la 634 în 2009, ceea ce ar fi impus un efort în suplimentarea personalului alocat în acest scop. Deranjat de acuzaţia că ar ascunde informaţii privind OZN-urile, MoD a lăsat să se înţeleagă că a evitat o abordare formală a problematicii OZN cu alte guverne pentru ca „ufologii” să nu o considere că o dovadă a unei conspiraţii internaţionale pe această temă. La fel, au fost trimise instrucţiuni pentru ca personalul militar să descurajeze raportarea observaţiilor de către marele public.

Comentând situaţia, Dave Clarke menţionează că „MoD ar fi trebuit să înveţe după mai bine de 60 de ani că printr-o astfel de măsură OZN-urile nu vor dispărea pur şi simplu. Am sentimentul că la proximul incident OZN implicând aeronave militare sau civile MoD va fi obligat să-şi reconsidere această politică mioapă”.

Să ne pregătim!

Un obiect asemănător a fost observat şi pe cerul Londrei două săptămâni mai târziu. Că se întâmplă ceva stă mărturie faptul că anul acesta Vaticanul, ONU, dar şi oameni de ştiinţă au avertizat din ce în ce mai răspicat despre posibilele civilizaţii care ne-ar putea vizita. „Noi credem că aceasta este partea preliminară a invaziei ce a fost prezisă pentru 2010-2011. Trebuie să ne pregătim cu toţii şi să luăm în serios astfel de fenomene”, ne spune, foarte convins, David Collins, astrofizician la Universitatea Harvard.

Deschiderea arhivelor secrete OZN

Pe 14 iunie 2010, politicianul italian Mario Borghezio a înaintat Parlamentului European de la Strasbourg un document în care cere crearea unei „Comisii Europene pentru fenomenul OZN”, ca şi deschiderea arhivelor secrete, pentru a pune la dispoziţia marelui public toate documentele legate de OZN-uri, din cele 27 de state membre ale UE. Mario Borghezio este membru în Parlamentul European de la Strasbourg din partea partidului italian Liga Nordului. În document se reaminteşte că încă în 1978 Adunarea Generală a ONU a recunoscut în mod formal validitatea problematicii OZN şi se subliniază că un organism de analiză şi diseminare a datelor colectate de diverse instituţii şi guverne europene ar putea avea un important

impact asupra cercetării ştiinţifice şi ar oferi în acelaşi timp informaţii pertinente publicului şi mass-media.

Ideea nu apare pentru prima dată. În urma valului de observaţii din Belgia, în primăvara anului 1990 eurodeputatul belgian Elio Di Rupo a propus înfiinţarea unui „Centru European de Observare OZN” în subordinea Comisiei pentru Energie, Cercetare şi Tehnologie. În ciuda faptului că politicianul era relevant şi respectat, iniţiativa sa nu a avut succes. Ideea a fost reluată pe 17 august 1993 de eurodeputatul şi fizicianul italian prof. Tullio Regge.

Raportul pe care l-a înaintat era vast şi cuprinzător, făcând trimitere la „secrete militare, civilizaţii extraterestre, super-tehnologii” etc. El recomandă în fapt extinderea, la nivelul tuturor statelor europene, a organismului oficial francez SEPRA (devenit la ora actuală GEIPAN), singura instituţie guvernamentală existentă atunci privind studiul fenomenului OZN. De altfel, materialul fusese elaborat cu sprijinul lui Jean-Jacques Velasco, pe atunci şeful SEPRA. Din păcate nu s-a obţinut necesarul de voturi în Parlamentul European, astfel încât iniţiativa a căzut.

Mario Borghezio nu este un fan OZN. Recenta sa iniţiativă a fost sugerată de Alfredo Lissoni, autor de cărţi şi redactor la „Radio Padania” aparţinând Ligii Nordului, apropiat ca ufolog de ambele organizaţii importante de profil din Italia: CUN şi CISU. Un alt consilier al eurodeputatului a fost cunoscutul astrofizician şi ufolog italian

Massimo Teodorani. Într-o scrisoare el explica gestul său prin nevoia de a examina „fenomenul OZN” (deşi el prefera termenul de „Fenomene Aeriene Neidentificate”) într-un mod ştiinţific, deci şi într-un cadru organizat şi finanţat corespunzător. Personal nu este convins că dezvăluirea presupuselor secrete din arhivele naţionale ar aduce informaţii importante (în afară de cazul în care acestea sunt documente tehnice relevante ştiinţific).

Teodorani ar dori crearea unui Institut Ştiinţific European devotat unor eforturi ştiinţifice concrete şi constante în studierea fenomenului OZN sub toate aspectele sale, inclusiv, de pildă, acele lumini care însoţesc fenomenele geofizice („earthlights”), lumini pe care el le studiază de 16 ani (un exemplu – faimoasele lumini inexplicabile ce plutesc tot timpul de-a lungul văii Hessdalen din Norvegia). Un asemenea studiu ar trebui să implice competenţe precum: fizică, astronomie, astrofizică, geofizică, inginerie, dar şi psiho-sociologie etc. Teodorani ar dori să vadă instalate în puncte sensibile ale globului mai mult instrumentar capabil să producă „numere, nu cuvinte”.

În locul unor „fanfaroni şi comercianţi care doar speculează pe această temă, profitând de credulitatea populară”, el ar dori să vadă cercetări pentru a înţelege cum funcţionează fenomenul OZN (în măsura în care el există). Chiar dacă s-ar demonstra ştiinţific că întregul fenomen nu este decât o farsă bine structurată ori o înşelătorie,

încă ar fi un rezultat foarte important. Părerea sa este că „poveştile aiuritoare ce circulă azi pe această temă” discreditează eforturile serioase făcute pentru a înţelege ce anume se întâmplă.

Cu toate acestea, Teodorani nu exclude din start chiar cele mai „exotice” explicaţii ale fenomenului, doar că este convins că paşi cu adevărat importanţi în acest domeniu controversat nu pot fi făcuţi decât printr-un organism precum acel posibil „Observator European pentru Studiul ştiinţific al Fenomenelor Aeriene Neidentificate”, având fondurile şi competenţele necesare în acest sens. Limpezirea lucrurilor ar avea o enormă importanţă pentru siguranţa transporturilor aeriene, pentru prevederile din regulamentele militare etc., prin urmare Teodorani se aşteaptă la o colaborare eliberată de prejudecăţi între civili şi militari în acest sens.

Nici europenii nu scapă de OZN-uri

Prin anii ’90, „epidemia OZN-urilor” a cuprins şi ţările europene. În Belgia, forţele aeriene au trimis avioane F-16 pe urmele unor obiecte zburătoare neidentificate. Fără succes. Ministrul apărării, Guy Coeme, a autorizat militarii să coopereze cu o organizaţie civilă de ufologi – SOBEPS –, iar colonelul Wilfried De Brouwer, şeful operativ al forţelor aeriene belgiene, avea să recunoască, într-o conferinţă de presă ţinută în iulie 1990, că manevrele OZN-urilor au depăşit capacitatea tehnică umană.

În anul 2000, a venit rândul Serviciului de Informaţii al Apărării din Marea Britanie să acorde atenţie unor subiecte similare. Desecretizat în mai 2006, un memorandum de uz intern admite că „fenomene aeriene de tipul celor raportate ca FAN (Fenomene Aerospaţiale Neidentificate) există în mod cert”; „ele prezintă caracteristici aerodinamice mult dincolo de cele ale oricărei aeronave sau rachete cunoscute – cu sau fără pilot”. Remarcând efectele distructive asupra aparaturii terestre şi a oamenilor ajunşi în vecinătatea FAN, studiul militar britanic nu exclude ipoteza extraterestră, dat fiind că prea coincid raportările provenite din diferite zone ale lumii.

În Franţa, care şi-a pus pe Internet arhivele OZN, raportul COMETA (un document de 90 de pagini intitulat „OZN-urile şi Apărarea. Pentru ce trebuie să ne pregătim”) ajungea în 1999 în posesia preşedintelui Jacques Chirac şi a primului-ministru Lionel Jospin.

Autorii lui, ofiţeri superiori, ingineri, fizicieni, biologi etc., avertizau că trebuie luat în calcul şi scenariul unui act ostil din partea extratereştrilor. Înspăimântat de venirea alienilor pe Pământ, actorul american Tom Cruise intenţionează să-şi construiască un buncăr unde să se adăpostească la o adică împreună cu familia sa. Refugiul, ce va fi construit sub reşedinţa starului din Telluride, statul Colorado, va costa 10 milioane de dolari şi va fi utilat cu cele mai moderne dispozitive de apărare şi securitate.

OZN-iştii îi cer lui Obama publicarea „Dosarelor X”

OZN-iştii americani i-au cerut lui Barack Obama să aprobe publicarea „Dosarelor X” americane ce conţin „adevărul în privinţa unei prezenţe extraterestre care a intrat în contact cu pământenii”, adevăr ţinut secret de şase decenii.

Membrii comitetului de acţiune politică pentru fenomene extraterestre vor ca Obama să facă presiuni asupra serviciilor de informaţii şi asupra armatei astfel încât „adevărurile” să fie făcute publice.

OZN-iştii mai vor să iniţieze audieri în Congres la care să depună mărturie zeci de martori proveniţi din instituţii ale guvernului american care au dezvăluit deja dovezi extraordinare şi sunt dispuşi să depună mărturie sub jurământ.

În opinia lor, este redundant ca SUA să mai păstreze secrete documentele în contextul în care guvernul britanic a dat publicităţii mii de documente secrete despre cazuri în care au fost observate obiecte zburătoare neidentificate. Un pilot militar american – Milton Torres – a povestit în cadrul unei audieri că în 1957 i s-a ordonat să doboare un OZN uriaş care survola un oraş britanic, după care conducerea armatei i-a ordonat să nu vorbească niciodată despre cele întâmplate.

Franţa desecretizează dosarele despre

OZN-uri

Statul francez a acceptat să facă publice peste 1.600 de dosare secrete cu informaţii privind apariţiile OZN din ultimii 50 de ani de pe teritoriul său.

Agenţia spaţială franceză se alătură astfel omologilor săi din Marea Britanie şi Rusia în efortul de a face lumină asupra acestor mistere, anunţă Pravda. Informaţiile au fost postate inclusiv pe un site, dar acesta a cedat din cauza numărului uriaş de vizitatori. Din cele peste 1.600 de dosare, aproximativ 25% fac parte din „Clasa D", categorie în care au fost incluse cazurile inexplicabile a căror veridicitate nu poate fi negată. Informaţiile puse la dispoziţie de autorităţile franceze se întind pe o perioadă de timp de peste cinci decenii, începând cu 1954 şi până în prezent, şi cuprind date şi fotografii atât ale obiectelor zburătoare neidentificate, cât şi ale unor presupuse entităţi extraterestre.

Un viceprim-ministru rupe tăcerea

Paul Hellyer a fost viceprim-ministru al Canadei şi ministru al apărării. În 2005, în timpul unei alocuţiuni publice ţinute la Universitatea din Toronto, el a declarat: „Din păcate, ne îndreptăm cu paşi mari spre distrugerea planetei noastre. De mult timp, vizitatori veniţi de pe alte planete ne-au pus în gardă asupra direcţiei pe care am luat-o, oferindu-ne ajutorul. Dar, în loc de asta, noi, sau

cel puţin unii dintre noi, am interpretat vizita lor ca pe o ameninţare şi am preferat să tragem şi apoi să punem întrebările.

Rezultatul inevitabil este că unele dintre avioanele noastre au dispărut. Dar câte dintre aceste pierderi sunt represalii şi câte sunt de fapt rezultatul propriei noastre prostii este un subiect de controversă”.
Hellyer a cerut Parlamentului canadian să ţină conferinţe publice în legătură cu contactele cu extratereştrii. El a mai afirmat: „OZN-urile sunt la fel de reale ca şi avioanele ce zboară pe deasupra capului nostru. A venit timpul să se ridice vălul de deasupra acestui secret”. El a mai propus un program pe 10 ani bazat pe o „educare publică formală, proiecte educative, cercetări ştiinţifice şi elaborarea unei diplomaţii necesare întâlnirii oficiale şi publice cu culturile extraterestre avansate ce vizitează în prezent Tera”. Hellyer s-a opus vehement politicii lui Bush de a militariza spaţiul în vederea unui război împotriva invadatorilor veniţi de pe alte planete. El a primit Premiul Nobel pentru pace.

Proiectul „Disclosure”

La toate cele spuse se adaugă „Proiectul Disclosure”. Lansat de către guvernele american şi englez, acesta reuneşte mărturii de la cel mai înalt nivel militar în legătură cu prezenţa extratereştrilor pe Pământ. Organizaţia îşi are baza în SUA. Prin intermediul ei, autorităţile

acceptă să i se ofere publicului larg anumite informaţii ce au fost ţinute mult timp secrete. Astfel, pe mai multe site-uri de pe Internet, se găsesc documente, mărturii şi rapoarte oficiale atestând observările de OZN-uri şi contactul cu extratereştrii. Guvernul francez a deschis şi el anumite dosare OZN. Dar se poate foarte bine ca acestea să fie, după cum crede Robert O. Dean, doar partea vizibilă a aisbergului. Oare ce se ascunde în partea nevăzută a lui?

Armata din Noua Zeelandă desecretizează dosarele OZN

Aşa cum anunţa Agenţia France Press, pe data de 22 decembrie 2010, forţele armate din Noua Zeelandă au dat publicităţii sute de rapoarte desecretizate privind observaţii de obiecte zburătoare neidentificate sau întâlniri cu entităţi nepământene. Un rol important în acest proces l-a avut Suzane Hansen, preşedinte fondator al organizaţiei New Zealand's UFO Research, Support and Resource Network (UFOCUS NZ). Ea a intrat în corespondenţă cu comandantul forţelor armate neozeelandeze, general locotenent Jerry Mataparae, cerând desecretizarea documentelor în virtutea Legii pentru libertatea de informare.

Iniţial generalul nu a fost de acord cu cererea, invocând faptul că „aceasta ar necesita un efort substanţial de colaţionare, cercetare şi consultare pentru a identifica informaţiile ce pot fi făcute publice", iar el nu era în măsură să asigure

personalul necesar acestei sarcini, având în vedere că existau alte priorităţi.

Totuşi, în decembrie 2009, după 14 luni de comunicare intensă între părţi, generalul Mataparae i-a comunicat doamnei Hansen că desecretizarea a început. Pe 29 ianuarie 2010 a fost raportată oficial decizia ministrului apărării al Noii Zeelande privind publicarea fişierelor clasificate în legătură cu OZN-urile şi extratereştrii. În continuare, Forţele Armate au avut nevoie de un răgaz pentru a elimina din fişierele găzduite de Arhivele Noii Zeelande datele cu caracter personal, numele şi alte informaţii de identificare, în concordanţă cu cerinţele legale. Originalele documentelor vor continua totuşi să rămână secrete, unele chiar şi până în anul 2080.

Suzane Hansen a subliniat că „arhivele proprii ale UFOCUS NZ conţin rapoarte credibile şi detaliate privind observaţii OZN din Noua Zeelandă efectuate de piloţi, controlori de trafic aerian şi personal militar. În plus, organizaţia deţine mărturii privind observaţii importante OZN, unele datând din 1908”. Ea era convinsă că documentele desecretizate le vor completa pe acestea într-un mod fericit. Noua Zeelandă urmează astfel un model adoptat de mai multe ţări NATO: Regatul Unit, Franţa, Suedia, Danemarca sau Canada, ca şi de ţări din America Latină: Mexic, Chile, Peru, Brazilia şi recent Argentina. Ţara insulară se deosebeşte astfel de SUA sau Australia, care sunt rezervate în acest sens.

În circa 2.000 de pagini de documente date

publicităţii, cuprinzând rapoarte din 1954 până în 2009, simpli cetăţeni, personal militar sau piloţi comerciali relatează întâlniri stranii, majoritatea implicând lumini deplasându-se pe cerul nocturn. Unele dintre relatări sunt însoţite de desene înfăţişând farfurii zburătoare, descrieri de extratereştri purtând „măşti de faraon” ori pretinse mostre de scriere extraterestră. Documentele dovedesc faptul că organele guvernamentale au înregistrat cu multă atenţie astfel de rapoarte.

Poate cel mai cuprinzător fişier se referă la două observaţii privind lumini stranii deasupra lanţului muntos Kaikoura din nord-estul Insulei de Sud. Primul incident s-a petrecut pe 21 decembrie 1978, când echipajul unui avion cargou, aparţinând companiei Safe Air Ltd, a observat în timpul unui zbor o serie de lumini stranii în jur. Luminile au urmărit minute în şir avionul, stingându-se câteodată, pentru ca să apară în alt loc. Piloţii au spus că unele lumini aveau dimensiunile unei case, în timp ce altele erau mici, dar cu sclipiri orbitoare. Obiectele se vedeau şi pe radarul controlorilor de trafic din Wellington, ca şi pe radarul de bord al avionului.

Apoi, pe 30 decembrie 1978, o echipă de televiziune din Australia, aflată în zbor spre Christchurch, a filmat şi ea lumini neidentificate. Ele au fost din nou urmărite pe radar de controlorii traficului aerian din Wellington. Când avionul a decolat cu aceeaşi echipă, îndreptându-se către Blenheim, la o înălţime de 600 de metri a

apărut un glob luminos gigantic, ce s-a poziţionat în dreptul vârfului uneia dintre aripi şi a continuat să zboare în tandem cu avionul timp de circa un sfert de oră.

În tot acest timp a fost filmat, observat şi văzut pe radarul de bord. Comentariile făcute de membrii aceleiaşi echipe de televiziune au fost înregistrate pe o bandă audio. A urmat un val de alte observaţii OZN. Forţele aeriene au pus la dispoziţie chiar şi un mic avion pentru eventuale noi apariţii. S-a obţinut cooperarea poliţiei şi a observatorului astronomic Carter din Wellington.

Totuşi, conform documentelor acum accesibile, explicaţiile oficiale au rămas aceleaşi: planete, lumini de pe nave, trenuri, automobile ori eventual meteoriţi…

Stephen Hawking și invadatorii extratereştri

Stephen Hawking, unul dintre cei mai cunoscuţi fizicieni teoreticieni contemporani, afirma la sfârşitul lunii aprilie 2010 că ar trebui să evităm cu orice preţ contactele cu civilizaţiile extraterestre. Această din urmă declaraţie a stârnit comentarii aprinse în cercurile ştiinţifice şi a reactivat interesul pentru marele public. Hawking a fost până la vârsta de 30 de ani profesor la Universitatea din Cambridge, în ciuda faptului că suferă de o paralizie accentuată, iar în ultimii 25 de ani nu a mai putut nici măcar vorbi. El a declarat că acum extratereştrii există cu

certitudine şi în mod firesc viaţa trebuie să existe în multe alte locuri în Univers nu doar pe suprafaţa planetelor, ci chiar şi în miezul stelelor ori chiar plutind în spaţiul cosmic. Cum universul are 100 de miliarde de galaxii, fiecare cu miliarde de stele, este aproape inept să credem că Pământul este singurul loc pe care s-a dezvoltat viaţa. Rămâne doar să ne dăm seama cum arată reprezentanţii vieţii extraterestre.

Nu ar trebui să ne mire faptul că cei mai mulţi ar putea fi în stadiul de microbi sau vieţuitoare primitive, tipul de viaţă care a dominat Pământul în cea mai mare parte a istoriei lui. Totuşi, în vastul spaţiului ar putea fi găsite şi forme inteligente. Hawking este de părere că în această fază a evoluţiei noastre, contactul cu aceştia ar putea fi catastrofal.

De asemenea, el susţine: „Ar trebui să ne uităm doar la noi înşine pentru a înţelege în ce fel viaţa inteligentă s-ar putea transforma în ceva cu care ne-am dori să ne întâlnim. Îmi imaginez că EI ar putea locui în nave masive, după ce au epuizat toate resursele de pe planeta lor mamă, ce pot găzdui 2 sau chiar 3 oraşe, migrând astfel în încercarea de a coloniza orice planetă la care pot ajunge”.

În concluzie, spune Hawking, în acest stadiu contactele cu civilizaţiile extraterestre sunt pentru moment „riscante”. „Dacă extratereştrii ne-ar vizita vreodată, cred că rezultatul ar semăna mult cu prima debarcare a lui Cristofor Columb în America, vizită care n-a ieşit prea bine pentru

nativii americani ai vremii”.

Declarând că, probabil, multe categorii de extratereştri sunt deja aici printre noi, Agenţia AOL News a cerut unor ufologi să comenteze aceste afirmaţii. Este posibil ca aceştia să fie violenţi, pentru că şi noi pământenii avem printre noi persoane violente. Însă dacă aplicăm versul biblic „precum în Cer aşa şi pe Pământ”, cei violenţi sunt excepţii rare.

Steven Greer, iniţiatorul Proiectului Disclosure, consideră nefericit faptul că Stephen Hawking şi-a adăugat glasul la corul tot mai gălăgios al xenofobiei şi spaimei faţă de ceea ce el numeşte „extratereştri”.

„Este cunoscut faptul că aceştia vizitează deja Pământul. Dacă erau ostili, s-ar fi văzut imediat după detonarea primei bombe atomice în 1945”. David Jacobs, profesor de istorie la Universitatea Temple din Philadelphia, s-a declarat însă de acord cu Hawking, spunând: „Contactul cu extratereştrii nu este recomandabil şi trebuie evitat cu orice preţ”, dar e bine că Hawking a reînnoit interesul şi atenţia asupra acestui subiect, întrucât „nu putem face nimic atâta timp cât comunitatea ştiinţifică largă consideră că este vorba de un nonsens”.

Fostul ministru canadian al apărării, Paul Hellyer, în prezent în vârstă de 86 de ani, a declarat agenţiei de ştiri The CanadianPress referitor la opiniile lui Hawking: „Este trist ca un om de ştiinţă de reputaţia sa să contribuie la ceea ce eu aş numi mai degrabă dezinformare, privitor

la un subiect atât de important”.

Lordul Martin Rees, preşedintele Societăţii Regale (Academia de Ştiinţe a Regatului Unit) şi astronomul regal britanic, avertiza într-o conferinţă de presă că extratereştrii ar putea fi ceva ce în prezent înţelegerea omenească nu poate asimila şi percepe. „Suspectez că în Univers viaţa şi inteligenţa ar putea avea forme pe care în prezent nu le putem concepe. La fel cum un cimpanzeu nu poate înţelege teoria cuantică, ar putea exista aspecte ale realităţii care să fie dincolo de puterea minţii noastre”. Legat de afirmaţiile făcute de Hawking, Rees a mai spus: „Pe Stephen îl cunosc de peste 40 de ani, este o persoană remarcabilă şi din această cauză orice declaraţie profetică pe care o face capătă o publicitate exagerată. Totuşi pot spune, cunoscându-l destul de bine pe Hawking, că el a citit foarte puţină filosofie şi încă şi mai puţină teologie… deci, în concluzie cred că n-ar trebui să dăm nicio importanţă opiniilor sale în acest domeniu”.

Capitolul IV
Invazia extraterestră

Cosmologul şi astrobiologul Paul Davies, profesor la Arizona State University şi director al „Post-Detection Science and Technology Taskgroup” din cadrul proiectului SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence), a declarat că

invazia extraterestră a început, iar noi trebuie să căutăm semnele unei existenţe extraterestre prezente sau trecute

Din lumile apropiate şi îndepărtate, până acum n-a venit niciun semnal, de fapt, nimic de natură să-i entuziasmeze pe cercetătorii implicaţi în Proiectul SETI (Search for extraterrestrial intelligence), care de jumătate de secol scotocesc Universul în căutarea unui ac în carul cu fân. Fără să ştie dacă „acul” există cu adevărat. Pe o singură persoană această tăcere însă nu o demoralizează: este vorba despre cosmologul şi astrobiologul englez Paul Davies, profesor la Arizona State University şi director al „Post-Detection Science and Technology Taskgroup”, grupul de oameni de ştiinţă, jurnalişti, avocaţi şi filosofi desemnaţi, când „ziua cea mare” va veni, să spună bun-venit primului extraterestru. Grupul este finanţat – ca de altfel mare parte dintre activităţile din cadrul proiectului SETI – de o altă personalitate care crede în extratereştri dintotdeauna: cofondatorul (miliardar) al Microsoft, Paul Allen, cel care în urmă cu trei ani a sponsorizat cu 25 milioane de dolari construcţia „Allen Telescope Array” în California.

„Ei nu ştiu că noi suntem aici”, crede Paul Davies. Iată aşadar de ce nu ne caută! Dar dacă, într-o bună zi, extratereştrii se vor decide să „bată” la porţile planetei Tera, cosmologul este pregătit să le deschidă. De trei ani încoace, parabolicele megaradiotelescopului sunt îndreptate către „celelalte lumi” ale Cosmosului

pentru a capta un semnal electromagnetic.

Deocamdată, Universul tace, dar Davies, într-un interviu acordat recent pentru săptămânalul italian „Sette” („Corriere della Sera”), a explicat cu răbdare misterul acestui „silenzio stampa” de milenii. „Cel mai probabil, civilizaţia cea mai apropiată se află la nu mai puţin de o mie de ani-lumină distanţă de noi, astfel încât ei acum ar vedea Tera cum era în urmă cu o mie de ani, în 1010, cu mult înainte ca noi să inventăm radiotelescoapele. Extratereştrii ar putea începe să transmită semnale radio în direcţia noastră atunci când vor primi mesajele noastre, adică peste circa 900 de ani. Apoi, vor mai trece alţi 1.000 de ani până când vom primi răspunsul”.

O eternitate, pe care în opinia cosmologului o putem folosi pentru a începe deja să investigăm atât universul, cât şi propria noastră planetă şi ceea ce se află în jurul ei.

Davies pare cu adevărat convins că „invazia”, una „pacifică”, a început deja, iar noi nu trebuie decât să căutăm semnele unei existenţe extraterestre, prezente sau trecute. „Depozite de deşeuri nucleare, urme de minerale modificate genetic în sistemul solar, „mesaje în sticlă” sub formă de informaţii digitale cifrate în interiorul ADN-ului organismelor terestre, urme de biotehnologii sau nanomaşini vechi de 100 de milioane de ani, sfere ale lui Dyson (fizicianul John Dyson a teoretizat că o civilizaţie extraterestră avansată din punct de vedere tehnologic ar putea să-şi înconjoare propria stea cu structuri artificiale

capabile să producă energie)”; orice anomalie survenită în Univers ar putea să tragă semnalul de alarmă în biroul lui Davies: ceva lipsă sau ceva în plus.

„Nu mă extaziază descoperirea unei alte planete locuibile: întâi de toate, locuibilă nu înseamnă locuită şi nimeni nu ştie dacă viaţa în sine evoluează întotdeauna către inteligenţă. Această probabilitate ar putea să fie extrem de redusă”, susţine Davies.

Şi dacă Hollywood-ul a promovat fiinţa extraterestră sub cele mai diferite forme, de la E.T. la Avatar, cosmologul britanic şi-o imaginează drept „o inteligenţă postbiologică, poate o inteligenţă cuantică”. Cu alte cuvinte, uitaţi de omuleţii verzi, de obiectele zburătoare, de monştrii cu o mie de capete. Dacă „dincolo” există şi alţii care gândesc la fel ca noi sau chiar mai bine, ar putea fi vorba despre pură energie, o minte perfectă. Şi aceasta ar putea chiar să nici nu-şi dorească să intre în contact cu nişte primitivi aşa cum suntem noi, oamenii.

Invazia extraterestră, ultima etapă a Noii Ordini Mondiale

Cunoscutul inginer german Wernher von Braun, creatorul rachetelor naziste din cel de-al Doilea Război Mondial, a declarat la un moment dat că pentru instaurarea dictaturii mondiale sunt necesare patru etape. Prima etapă este numită „Teroarea roşie” – guvernul american va convinge

populaţia Statelor Unite ale Americii că e nevoie de un program pentru militarizarea spaţiului cosmic în lupta cu Rusia (Războiul Rece). Lupta împotriva terorismului şi folosirea armelor spaţiale împotriva statelor din „lumea a III-a” va constitui următoarea etapă. După aceasta se va identifica următorul duşman. Pericolul reprezentat de asteroizi va face parte din etapa premergătoare invaziei extraterestre. A patra şi ultima etapă este aceea a instaurării Noii Ordini Mondiale.

Preludiul presupusei invazii extraterestre se va implementa sub forma unui război cu accente nucleare. Bineînţeles toate acestea vor fi operaţiuni ce vor sta sub semnul păcălelii şi minciunii, precum se spune că a fost evenimentul din 11 septembrie 2001 sau alte catastrofe puse pe seama teroriştilor şi ce au fost intens discutate în mass-media.

Pentru ducerea la bun sfârşit a unei astfel de operaţiuni de o anvergură atât de mare era necesară crearea unei familiarizări a oamenilor, încet, încet, cu subiecte de genul extratereştrilor, OZN-urilor şi al apariţiilor din alte dimensiuni. Ca mijloc pentru propagarea acestor idei şi posibilităţi ale realităţii noastre, elita acestei lumi s-a folosit de literatură, mass-media, filme de ficţiune şi documentare. Toate acestea pe parcursul a câtorva decenii trebuiau să deschidă mintea omenirii către naşterea unei noi „religii mondiale” ce îi are pe post de „zei” şi „creatori” pe extratereştri.

În final, în 1995, Steve Jackson pune la punct

un joc de cărţi numit „Illuminati” ce prezintă evenimente catastrofice din punct de vedere social, economic şi politic ce au survenit după crearea jocului. Ultima întâmplare prezentă în acest joc de cărţi este invazia extraterestră.

Invazia extraterestră este aproape?

La începutul anilor ’50, când fenomenul OZN a căpătat amploare, ipoteza unei invazii extraterestre devenise un subiect al zilei şi toate apariţiile semnalate erau considerate drept o pregătire a cuceririi Pământului de către o civilizaţie extraterestră cu intenţii malefice faţă de planeta noastră. Se spunea că această civilizaţie extraterestră intenţiona în primă fază să aibă o viziune corectă asupra puterii de apărare a armatelor pământene. Ulterior, această ipoteză a unei invazii din spaţiul cosmic s-a banalizat, căzând în cele din urmă într-o lipsă de credibilitate, dar a rămas totuşi un subiect preferat pentru literatura şi cinematografia SF.

În zilele noastre se pare că teama de a fi cuceriţi de entităţi venite din spaţiu revine în actualitate. Autoarea americană Ellen Crystall scrie în cartea sa „Invazia tăcută” (1991) că fiinţele ce locuiesc în OZN-uri pregătesc invadarea în tăcere a planetei noastre: navele lor se deghizează în avioane, elicoptere etc. Aparent aceste fiinţe se pot transforma în oameni fără a putea fi deosebite sub nicio formă de aceştia din urmă. Ţelul lor final, se pare, este acela de a pune

mâna pe zăcămintele de zirconiu, titan şi alte metale rare, împreună cu diverse materii biologice ce sunt necesare revitalizării rasei lor. Ba mai mult, se aruncă ideea nebunească cum că „ele” s-ar hrăni cu undele noastre psi.

Declaraţia şocantă din 1955 a generalului Douglas MacArthur, „Naţiunile lumii vor trebui să se unească pentru că următorul război va fi unul interplanetar. Ele vor trebui într-o bună zi să facă front comun împotriva atacurilor fiinţelor de pe alte planete”, stă sub semnul credibilităţii celui care a fost comandantul forţelor aliate din Pacific în cel de-al Doilea Război Mondial şi totodată comandantul forţelor ONU în Războiul din Coreea. Declaraţia a fost făcută, după trecerea generalului în rezervă, ziarului „New York Times”. Tot MacArthur este cel care afirmă în 1962 în cadrul unei conferinţe ţinute la West Point Academy: „Suntem martorii conflictului final dintre rasa umană şi forţele sinistre venite dintr-o altă galaxie”.

O altă somitate, Wernher von Braun, mai declara în 1959: „Ne aflăm în faţa unor forţe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror bază ne este în prezent necunoscută. Nu pot spune mai mult acum. Suntem angajaţi într-un proces de contactare a acestor forţe, iar în 6 sau în 9 luni ar fi posibil să vorbim cu mai multă precizie despre această problemă”. Moartea sa l-a împiedicat să mai revină cu detalii.

În 1997 apare cartea „Ziua de după Roswell” scrisă de Philip Corso, unde se menţionează faptul

că după anul 1980 s-au dezvoltat foarte puternic sistemele de armament cu fascicul de particule accelerate, dând naştere astfel mult discutatului program „Iniţiativa de Apărare Strategică” şi „Războiul Stelelor”. Acest autor afirmă că cele două programe „au schimbat Războiul Rece şi i-au silit pe extratereştri să-şi modifice strategia. Omenirea a câştigat prima victorie împotriva unui inamic mai puternic şi superior din punct de vedere tehnologic”.

Politicieni iau în calcul şi o posibilă invazie extraterestră

În ultima perioadă, în Japonia au fost filmate nenumărate OZN-uri, unele în timpul cutremurului şi tsunami-ului din 11 martie, altele în apropierea vulcanului Sakurajima sau a centralei nucleare de la Fukushima.

Cu o săptămână înaintea cutremurului cu magnitudinea de 9 grade, pe 3 martie, patru OZN-uri au fost înregistrate zburând deasupra aeroportului Haneda, trei dintre ele apărând ca nişte lumini individuale şi altul având trei lumini apropiate între ele, informează TheEpochTimes. În timpul devastatoarelor cutremur și tsunami din 11 martie, mai multe apariţii OZN au fost semnalate. În imaginile live ale tsunamiului pot fi văzute obiecte ce se mişcă rapid, contrar sensului de deplasare a valurilor. În plus, imaginile live de la CNN arată un obiect în zbor, în apropierea reactorului nuclear de la Fukushima. Apariţia unui

OZN a coincis şi cu numeroasele erupţii ale vulcanului Sakurajima, ce s-au întâmplat tot pe 11 martie.

Văzut din mai multe unghiuri ale camerelor de supraveghere, OZN-ul zboară aproape de vulcan în timpul erupţiei şi lumini strălucitoare traversează baza muntelui. Imagini similare ale unor formaţiuni de OZN-uri au fost înregistrate de aceleaşi camere de filmat în timpul precedentelor erupţii din noiembrie şi decembrie 2010.

Pe 21 martie, un obiect negru a fost văzut pe cer rotindu-se şi schimbându-şi forma, fiind odată rotund, alteori în formă de gogoaşă ori ca o aripă în spirală. Un roi de obiecte strălucitoare a fost văzut zburând pe cer în 26 martie şi pe 31 martie. Ultimul obiect a fost filmat în timpul cutremurului din 8 aprilie şi a apărut sub forma unor lumini strălucitoare.

Cum s-au speriat japonezii

Solicitarea ministrului japonez al apărării de a se elabora un plan de măsuri în caz de atac extraterestru a venit la câteva zile după ce guvernul din Tokio răspunsese interpelării unui parlamentar, arătând că nu confirmă apariţia farfuriilor zburătoare în Ţara Soarelui Răsare. Cu toate acestea, Shigeru Ishiba nu e singurul demnitar nipon adept al teoriilor ufologilor. Purtătorul de cuvânt al guvernului din Tokio, Nobutaka Machimura, fost ministru al educaţiei, dar şi al afacerilor externe, se arătase şi el, pe 18

octombrie 2011, absolut convins de existenţa obiectelor zburătoare neidentificate. „OZN-urile există şi sunt controlate de o altă formă de viaţă”, a declarat şi Ishiba în faţa jurnaliştilor. Problema e că planurile sale militare se lovesc de Constituţia absolut paşnică a ţării, ce limitează posibilitatea de intervenţie a forţelor armate la situaţia agresiunii din partea altui stat.

Ministrul nu se descurajează totuşi, amintindu-şi probabil că piloţii japonezi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial semnalau – ca şi omologii din tabăra inamică – apariţii ciudate în preajma aparatelor lor de zbor. Atât de frecvente au fost ele încât au intrat în folclorul aviatorilor sub numele de foo-fighters. Mărturiile au fost considerate însă secret militar, astfel că abia după declasificarea documentelor acelor vremuri s-a putut afla că militarii germani sau japonezi credeau că au de-a face cu arme sofisticate ale americanilor sau britanicilor.

Sfârşitul lumii, adus de invazia extratereştrilor

„Pământul este în pericol de a fi atacat de extratereştri”, avertizează mai mulţi oameni de ştiinţă, care critică iniţiativa NASA de a trimite melodii în spaţiu pentru a semnala prezenţa oamenilor în Univers.

Cei care nu văd cu ochi buni lansarea către Steaua Nordului, situată la 431 de ani lumină de Pământ, a unui cântec aparţinând formaţiei

Beatles spun că acest gest ar putea atrage atenţia unor extratereștri mai puţin prietenoşi decât celebrul personaj de film E.T.

„Înainte de a trimite în spaţiu chiar şi mesaje simbolice este nevoie să redeschidem discuţia despre potenţialele riscuri”, a declarat pentru revista „New Scientist” dr. Douglas Vakoch, din cadrul institutului SETI. „Cred că este foarte important să stabilim ce dorim să le spunem altor fiinţe inteligente despre noi”, a completat el.

Vreme de peste 20 de ani, căutătorii vieţii extraterestre au utilizat telescoape speciale pentru a identifica eventualele mesaje radio trimise de extratereştri, dar au ajuns la concluzia că această metodă nu este suficientă pentru depistarea altor locuitori ai Universului. Au hotărât în cele din urmă să lanseze aşa-numitele semnale prietenoase către cele mai apropiate stele.

Părerile sunt însă împărţite, alţi specialişti criticând lipsa de iniţiativă a SETI care aşteaptă ca extratereştrii să facă primul pas. „Marea greşeală a celor de la SETI este lipsa de acţiune. Toată lumea stă şi aşteaptă şi nimeni nu face nimic”, a declarat pentru „New Scientist” dr. Richard Gott, astrofizician la Universitatea Princeton.

Un grup de oameni de ştiinţă a solicitat deja SETI să lanseze în spaţiu semnale care să dezvăluie prezenţa fiinţelor inteligente pe Pământ.

La rândul său, profesorul Barrie Jones, de la Universitatea Open, a declarat că până în prezent

a existat un „embargo neoficial” în ceea ce priveşte informarea eventualelor specii neprietenoase despre prezenţa oamenilor în Univers. „Consecinţele ar putea fi enorme şi s-ar putea ajunge chiar la sfârşitul vieţii pe Pământ”.

„Dacă analizezi istoria colonizării pe Pământ, observi că este vorba despre un proces cumplit de sângeros. Dacă extratereştrii posedă tehnologia necesară interceptării noastre şi traversării Universului până la noi, nu va exista niciun dubiu că sunt fiinţe incomparabil mai avansate decât noi”, spune dr. Vakoch. „Foarte drăguţ din partea noastră că le-am trimis o adevărată enciclopedie despre noi, dar acest gest ar putea schimba şi scurta viitorul”, a mai precizat cercetătorul.

De la „Războiul lumilor” la „Independence Day”

Japonezii Ishiba şi Machimura n-au fost însă primii politicieni de vază care şi-au asumat public credinţa în OZN-uri. Paul Hellyer, fost ministru canadian al apărării şi adjunct al primului-ministru sub Pierre Trudeau, le-a luat-o înainte.

În 2005, ajuns la 82 de ani, el şi-a unit forţele cu trei organizaţii nonguvernamentale pentru a cere Parlamentului Canadei să organizeze discuţii publice pe tema „exopoliticii”, respectiv a relaţiilor cu civilizaţii avansate extraterestre.

Fostul demnitar a declarat, într-un discurs ţinut la Universitatea din Toronto, că „obiectele zburătoare neidentificate sunt la fel de reale ca şi

avioanele”. „Sunt atât de îngrijorat de consecinţele declanşării unui război inter-galactic încât am crezut de cuviinţă să o spun”, a afirmat Hellyer. Acesta şi-a exprimat totodată temerea că americanii ar putea implica omenirea într-un conflict interplanetar fără niciun avertisment, folosind baza pe care vor s-o construiască pe Lună. De o ciocnire a civilizaţiilor se tem, potrivit unui sondaj realizat la câteva luni după lansarea producţiei hollywoodiene „Independence Day”, şi circa două treimi dintre americani, care văd posibilă o invazie extraterestră.

Câţiva dintre ei s-au adunat deja într-o grupare numită „Stargate Coalition”, care-şi propune să preseze Administraţia să divulge toate secretele deţinute referitoare la OZN-uri şi extratereştri. În SUA, interesul pentru nepământeni este de altfel destul de vechi, datând încă dinaintea episodului Roswell.

Astfel, pe 30 octombrie 1938, în ajun de Halloween, Orson Welles şi trupa Teatrului Mercury au prezentat o adaptare radiofonică a celebrului roman al lui Herbert George Welles „Războiul lumilor” (1898), retransmis pe întreg teritoriul Statelor Unite. Interpretarea a fost atât de veridică încât numeroşi ascultători au fost convinşi că asistau la o invazie a marţienilor, ceea ce a generat scene de panică în unele oraşe.

„Următorul război va fi interplanetar”

La 25 februarie 1942, puţin după ora 2.00,

mai multe obiecte zburătoare roşii sau argintii au fost semnalate de radare în dreptul oraşului Los Angeles, la circa 200 de kilometri în largul oceanului. Ciudatele apariţii se mişcau rapid încoace şi-ncolo, iar artileria antiaeriană a tras asupra lor, fără succes, 1.430 de obuze, presupunând că are de-a face cu un atac al japonezilor. Generalul George C. Marshall, şeful Statului Major, scria ulterior în raportul său către preşedintele Roosevelt despre circa 15 aparate neidentificate care zburau cu diferite viteze, de la foarte încet până la 200 mile pe oră, la altitudini cuprinse între 9.000 şi 18.000 de picioare. Îndesirea episoadelor de acest fel l-a determinat pe generalul Douglas MacArthur, comandantul forţelor aliate din Pacific în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi comandantul forţelor ONU în Războiul din Coreea, să declare că „naţiunile lumii vor trebui să se unească pentru că următorul război va fi unul interplanetar”. Peste câţiva ani, în 1962, gen. MacArthur a reluat ideea: „Suntem martorii conflictului final dintre rasa umană şi forţele sinistre venite dintr-o altă galaxie”.

Capitolul V

Controverse şi mistificări

În ultimii trei ani, speculaţia că OZN-urile ar fi nave spaţiale ale extratereştrilor a început să fie luată foarte în serios (chiar şi de Vatican, care recunoaşte existenţa lor). După zeci de ani de zvonuri, de teorii ale conspiraţiei şi de negări oficiale, valul secretomaniei se pare că în sfârşit a început să cadă şi că foarte curând vom afla adevărata natură a farfuriilor zburătoare, cel puţin a celor din Marea Britanie.

Graţie legii Freedom of Information Act, ce prevede că orice informaţie clasificată secretă devine publică după 35 de ani, jurnaliştii englezi de la mai multe publicaţii au cerut, în luna august a anului 2005, socoteală MI5 (serviciul britanic de informaţii interne) şi Ministerului Apărării în chestiunea mai multor dosare OZN.

Dincolo de o mulţime de fotografii trucate, de mărturii mincinoase şi de declaraţii neverificabile, jurnaliştilor le-a atras atenţia dosarul „Coasta Northumberland", în care erau strânse numeroase informaţii despre un OZN enorm care a fost observat şi fotografiat de numeroşi martori oculari. OZN-ul cu pricina a fost un subiect de presă celebru (inclusiv în ziare de prestigiu ca *„Financial Times"* şi *„Independent"*) atât în mai 1970, la prima apariţie, cât şi în iulie 1977, când a fost observat pentru a doua oară.

În anii '70, Ministerul Apărării din Regatul

Unit a negat că ar fi fost vorba despre o farfurie zburătoare, însă în dosarul său privind cazul din 1970 se găseau patru confirmări ale acesteia, trei venite de la radare militare şi unul de la radarul unui aeroport civil.

Recent, după ce a făcut public dosarul, instituţia cu pricina a dat un comunicat în care declară că, deşi nu poate confirma dacă OZN-ul din 1970 era sau nu o navă extraterestră, este „în totalitate cu mintea deschisă” în ceea ce priveşte posibilitatea existenţei vieţii extraterestre. (Un elegant mod de a spune: Da, dar nu putem dezvălui mai mult.) Deşi ministerul britanic nu este primul care ia în serios existenţa vieţii extraterestre (guvernele din Franţa, Belgia, Rusia, Brazilia, Mexic şi Argentina au avut, de mai multe ori, luări de poziţii în privinţa OZN-urilor), totuşi aceasta a fost prima confirmare oficială a faptului că farfuriile zburătoare ar putea fi mai mult decât nişte simple fabulaţii.

Confirmarea vine pe fondul unui fenomen de entuziasm general, al cărui apogeu a fost atins când 207 academicieni respectabili şi oameni de ştiinţă cu patalama au scris o Cartă a OZN-urilor (publicată în mai toate jurnalele academice din SUA şi Europa) în care desfiinţează unele argumente ale scepticilor şi acordă credit ipotezei că nu suntem singuri în Univers.

Mărturiile despre evenimente ciudate care ar avea loc în văzduh nu sunt specifice numai secolului al XX-lea. Unii ufologi afirmă, de exemplu, că roțile galbene descrise în Cartea lui

Ezechiel (un text biblic apocrif, scris acum 2.600 de ani) ar fi, evident, farfurii zburătoare. Totuşi, publicului larg i-a fost atrasă atenţia asupra fenomenului de-abia pe 25 februarie 1942.

În dimineaţa acelei zile, un obiect neidentificat a apărut deasupra Los Angelesului, iar armata americană a intrat în alertă de gradul 0. Întregul sistem de apărare antiaeriană al oraşului s-a pus imediat în mişcare, cerul a fost invadat de luminile proiectoarelor care căutau obiectul, iar când acesta a fost localizat, tunurile au tras nu mai puţin de 1.400 de proiectile asupra sa.

Peste două mii de martori oculari au privit cu gura căscată cum obiectul supus tirului nu are nici pe naiba şi zboară nestingherit deasupra oraşului, pentru ca, după câteva minute, să se înalţe deasupra norilor. Oficialităţile au dat vina pe personalul militar de la radarul oraşului, care ar fi declanşat alarma din cauza nervozităţii (nu trecuseră nici trei luni de la atacul de la Pearl Harbour) şi au susţinut, în ciuda tuturor evidențelor, că nu a existat niciun obiect neidentificat.

În 1992, când ufologii şi curioşii au avut, în sfârşit, acces la dosarul evenimentului, s-a descoperit un memoriu către preşedintele Roosevelt scris de către comandantul radarului, în care acesta mărturisea că a dat alertă întrucât 14 „obiecte zburătoare neidentificate de mari dimensiuni, probabil avioane, au apărut brusc în proximitatea Los Angelesului şi unul chiar în

oraş”. Spre deosebire de britanici, oficialii americani nu au avut decât un generos *„no comment”* în această chestiune.

Interviu cu Alfred Lambremont Webre – directorul (ICS)

Alfred Lambremont Webre este doctor în drept şi judecător al Tribunalului din Kuala Lumpur pentru crime de război. În prezent deține funcția de director al Institutului pentru Cooperare în Spațiu (ICS). În scurtul său timp, a avut amabilitatea de a accepta solicitarea pentru a acorda un interviu. Răspunsurile date de Alfred Lambremont Webrene ne lasă fără replică. Redăm integral conținutul acestuia şi lăsăm la aprecierea dumneavoastră credibilitatea răspunsurilor primite.

Rep.: Există şi alte civilizații în univers? Au luat contact cu noi?

A.L.W.: Trăim într-un univers de origine inteligentă. Sunt dovezi că există civilizaţii etice mai avansate decât a noastră, care participă la procesul nostru de dezvoltare.

Rep.: Puteți detalia?

A.L.W.: Există declaraţii ale angajaţilor Guvernului Statelor Unite care atestă că au participat în programe secrete de relaţionare cu anumite civilizaţii extraterestre.

Rep.: Aceasta înseamnă că deja a avut loc contactul cu extratereştrii?

A.L.W.: Da. După spusele acestor martori, Guvernul Statelor Unite lucrează cu ei în secret încă din anii ’50.

Rep: Deci?

A.L.W.: Andrew Basiago, fiul unui oficial CIA, a fost înscris la vârsta de 7 ani într-un program secret pentru copii superdotați care erau antrenaţi să devină ambasadori înaintea raselor extraterestre.

Rep.: Vreun contact?

A.L.W.: A avut loc o întâlnire cu trei astronauţi de pe Planeta Marte. În ianuarie 2009, Virginia Olds, angajată a CIA, a confirmat că CIA ştie că există o civilizaţie umanoidă ce trăieşte la suprafaţa lui Marte.

Credem că în anul 9500 î.Hr. fragmente ale supernovei Vela au intrat în sistemul nostru solar şi au distrus ecologia de pe Marte. Marţienii, cu vreo 1.500 de ani mai avansaţi decât noi etic şi tehnologic, s-au refugiat sub pământ...

În decembrie 2008 am publicat un raport ce includea fotografii făcute de robotul NASA Rover Spirit în care se identifică anumite specii de umanoizi, animale şi structuri la suprafaţa lui Marte. îl puteţi vedea pe site-ul Exopolitics.

Rep.: Există trei astronauţi care ne asigură că au văzut viaţă extraterestră?

A.L.W.: Da, Buzz Aldrin, care a călătorit cu Apollo 11, spune că la sosirea pe Lună, în 1969, erau două nave extraterestre mari în jurul marelui crater. Versiunea lui a fost verificată de mai-marii oficiali ai NASA.

Rep.: Am rămas fără cuvinte…

A.L.W.: Dr. Steven Greer, director al Proiectului „Disclosure", a adunat mai mult de 500 de mărturii de la armată, guvern şi agenții de informații inteligente de ordin superior, care sunt martori ai prezenţei extraterestre, iar aceste dovezi au fost făcute publice în mai 2009 la Clubul Naţional de Presă din Washington.

Rep.: Mexic, Chile, Brazilia şi Peru şi-au făcut publice arhivele despre OZN-uri.

A.L.W.: Recent şi Franţa, Suedia, Danemarca şi Marea Britanie, care a scos la lumină 7.200 de dosare OZN adunate de D155, o unitate secretă a Ministerului Apărării.

Rep.: De ce nu se dezvăluie existenţa vieţii pe Marte?

A.L.W.: Din raţiuni politice. Vom insera o întrebare, invocând legile libertăţii de informare, pentru ca NASA să recunoască

viaţa inteligentă de pe Marte.

Rep.: Iar marţienii de ce nu se prezintă ei înşişi în societate?

A.L.W.: Planeta noastră este una de ordin inferior şi bănuim că se află într-o carantină impusă de către conducerea universului.

Rep.: Şi această carantină se încheie acum…

A.L.W.: Credem că civilizaţiile etice extraterestre au utilizat fenomenul OZN pentru a ne obişnui cu existenţa lor, iar între 2010 şi 2020 putem începe să avem relaţii deschise cu aceste civilizaţii.

Rep.: Şi primul contact va fi cu marţienii?

A.L.W.: Da, deoarece există multe avantaje mutuale: ei ne pot da tehnologii şi cunoaştere, iar noi în schimb avem o planetă verde preţioasă pe care ei pot emigra.

Rep.: Cum funcţionează universul?

A.L.W.: Există multe dimensiuni şi universuri paralele cu al nostru. Unele civilizaţii extraterestre vin din altă dimensiune, alt univers, de aceea OZN-urile pot apărea şi dispărea.

Rep.: Cum sunt aceste civilizaţii mai evoluate?

A.L.W.: Se pare că trăim într-un univers organizat, iar civilizaţiile mai etice au reuşit

să domine dimensiunea Timp şi probabil că ele sunt cele ce vor dezvolta realitatea noastră.

Rep.:... Dar sună teribil.

A.L.W.: După unele teorii, evoluăm în formă accelerată pentru a abandona economia de război permanent şi pentru a o transforma într-o economie sustenabilă. Conştiinţa umană se dezvoltă pentru a intra în vârsta universală şi pentru a se relaţiona în mod deschis cu aceste alte civilizaţii.

Rep.: Ne-ar putea da o mână de ajutor?

A.L.W.: Există o normă primordială: nu se intervine în evoluţia unei civilizaţii de pe altă planetă. Dar în foarte puţin timp omul va învăţa să folosească teleportarea cuantică şi să scoată energie din spaţiu. Suntem într-o eră de tranziţie, în care trebuie să decidem dacă mergem către distrugere ori către evoluţie.

Rep.: Ocupaţia dumneavoastră constă în a studia marele guvern al universului?

A.L.W.: Exopolitica este o ştiinţă socială ce studiază relaţiile dintre civilizaţia noastră umană şi alte civilizaţii inteligente din univers. Unul din primii noştri paşi pentru diplomaţia universală va fi prin intermediul civilizaţiei marţiene.

Rep.: Înţeleg.

A.L.W.: Personal, lucrez cu doctorul Norman Miranda, şeful de cabinet al preşedintelui Ansamblului General al ONU, pentru ca ONU să reprezinte Pământul în faţa civilizaţiei de pe Marte.

E posibil ca acest interviu să vă lase la fel de uimiți, dar luaţi aminte la mărturiile celor care au participat la Summitul European de Exopolitică din 2009 – astronauţi de la NASA şi Agenţia Spaţială Rusă, care afirmă că a existat contact cu civilizaţiile extraterestre – şi la cele ale organizatorului său, Webre, autorul „Exopoliticii Vesica Piscis”, procuror general al Agenţiei pentru Protecţia Mediului din New York şi consultant al Fundaţiei Ford; ex-profesor de economie la Yale şi Universitatea Texas; delegat în Convenţia Democrată din Texas, în 1996. Ei vorbesc de o realitate marţiană, însă există oare mai mult decât atât la scară galactică?

„Nu aparține lumii noastre”

Un profesor de egiptologie confirmă faptul că piramidele sunt opera extratereştrilor! Într-o scurtă declaraţie şocantă, apărută pe site-ul Allnewsweb.com, dr. Ala Shaheen, şeful Departamentului de Arheologie al Universităţii din Cairo, a relatat faptul că ar putea fi adevărată informaţia precum că extratereştrii au construit

celebrele piramide egiptene.

Fiind întrebat mai departe de dl Marek Novak, un delegat din Polonia, dacă aceste piramide ar putea conţine tehnologii extraterestre sau chiar un OZN în structura sa, dr. Shaheen a ezitat un răspuns direct. A spus însă un lucru incredibil: „Nu pot confirma sau nega acest lucru, dar pot spune că în interiorul piramidei se află ceva ce nu aparţine lumii noastre”.

Delegaţii la conferinţa privind arhitectura Egiptului antic au fost şocaţi de această afirmaţie. Dr. Shaheen a refuzat ulterior să facă şi alte declaraţii privind legătura extraterestră a piramidelor cu OZN-urile.

Controverse şi mistificări

La cinci ani de la misterioasa apariţie din Los Angeles, au avut loc o serie de evenimente ce au fixat pentru totdeauna locul OZN-urilor în cultura populară de pretutindeni. În iunie 1947, în timp ce zbura deasupra statului Washington, pilotul american Kenneth Arnold susţine că s-a întâlnit cu nouă obiecte neidentificate ce zburau în formaţie, fiecare mişcându-se „asemenea unei farfurii ce pluteşte pe apă”.

Imediat după mărturia lui Arnold, care a ajuns în toată presa americană, mai multe persoane au început să bombardeze instituţiile şi ziarele americane cu rapoarte în care se semnala prezenţa „farfuriilor”. Dintre acestea, cel mai bizar a fost cel venit din Roswell, statul New

Mexico.

Numeroşi oameni din această regiune mărturiseau că, în noaptea de 2 iulie 1947, au văzut un enorm disc luminos. Se pare că acesta s-a prăbuşit, iar militarii americani au venit imediat şi au preluat epava navei, precum şi – potrivit unora – câteva cadavre de extratereştri.

Enigmatica Area 51

Suspiciunile şi controversele privitoare la celebra bază americană top secret au apărut imediat după incidentul Roswell şi nu au încetat nici în ziua de astăzi. În deşertul Nevada, la 250 de kilometri nord de Las Vegas, se găseşte cea mai bine păzită şi mai cunoscută bază americană. Aici s-au dezvoltat toate proiectele „speciale” ale US Air Force, printre care cunoscutul avion invizibil F-117A şi avionul de spionaj SR-71. Cei mai mulţi ufologi au convingerea că în Area 51 a ajuns şi epava farfuriei zburătoare împreună cu cadavrele extraterestre implicate în incidentul Roswell. Susţinută de-a lungul timpului de numeroşi teoreticieni ai conspiraţiei, această ipoteză a ajuns bombă de presă în 1989, când un fost tehnician al bazei a afirmat că a văzut cu ochii lui nouă nave spaţiale extraterestre şi cadavrul bine conservat al unui nepământean.

Martorul a pus la dispoziţia publicului şi o serie de fotografii ce prezentau disecţia unui extraterestru. Dezminţirile oficiale şi numeroasele analize independente nu au făcut decât să

sporească misterul, iar astăzi numărul celor care îl cred pe respectivul tehnician este egal cu numărul celor care îl consideră un impostor.

La Area 51, conspiraționiştii afirmă că sunt păstraţi inclusiv extratereştri vii. Subiectul a fost exploatat în binecunoscutul serial „X-Files”.

Farfuria zburătoare în varianta homo sapiens

În anii ’50, Departamentul Apărării al SUA a finanţat o companie canadiană ce urma să construiască o farfurie zburătoare „adevărată” cu tehnologia pământeană de atunci.

Rezultatul a fost VZ-9AV, cunoscut şi drept Avrocar, un vehicul-hibrid, cu turboreactoare şi cu o elice centrală (asemănătoare celei a unui elicopter), ce putea atinge, în teorie, 480 km/h. Când a fost testat, în decembrie 1959, s-a dovedit că forma de farfurie este foarte instabilă, făcând aparatul să se fâţâie haotic la câţiva metri deasupra pământului.

Canadienii au propus noi designuri şi tehnologii pentru Avrocar, dar americanii nu au fost impresionaţi de acestea şi au abandonat proiectul. Ideea a fost revigorată 30 de ani mai târziu de către inventatorul Jack M. Jones, care a creat prototipul Geobat, un vehicul zburător relativ sigur şi stabil. Totuşi, nimeni nu a reuşit până astăzi să realizeze o farfurie zburătoare capabilă de viteza şi mişcările unui OZN.

Kenneth Arnold şi schiţa OZN-ului

Nici în ziua de astăzi dezbaterea despre incidentul Roswell nu s-a încheiat. Imediat după ce acesta a avut loc, guvernul american se pare că a înfiinţat MJ-12 (Majestic 12), un comitet de oameni de ştiinţă, agenţi secreţi şi militari care au primit misiunea de a cerceta cazul.

Concluziile lor nu au fost făcute niciodată publice, dar, în 1994, divizia aeriană a armatei americane, US Air Force, a publicat un raport în care pretinde că adevărata explicaţie a incidentului se află în proiectul MOGUL (proiect strict secret în 1947), ce implică teste asupra unor manechine aflate în nişte baloane-prototip ce ajungeau la mare altitudine, iar MJ-12 ar fi fost o farsă menită să distragă atenţia de la proiectele speciale ale armatei.

Totuşi, nici măcar oamenii de ştiinţă nu au acordat prea multă credibilitate acestei explicaţii. Asta mai ales pentru că, indiferent de ce s-a întâmplat la Roswell, după 1947, oficialii americani au luat foarte în serios existenţa OZN-urilor. Ufologii aveau să se convingă de acest lucru în 1968, când s-a publicat un rezumat al activităţii aşa-numitului Proiect Blue Book.

Proiectul, desfăşurat pe o perioadă de 20 de ani, a însemnat colectarea tuturor mărturiilor, a fotografiilor şi informaţiilor cu privire la apariţiile OZN şi analizarea lor de către un colectiv de oameni de ştiinţă.

Rezumatul, cunoscut şi ca Raportul Condon, după numele distinsului fizician american Edward

U. Condon, care a condus proiectul, concluziona că nu există nimic de valoare ştiinţifică în acele mărturii, că majoritatea spun numai bazaconii şi, prin urmare, nu are niciun rost să se continue cercetarea farfuriilor zburătoare. Când acest raport a fost însuşit de către prestigioasa Academie Naţională de Ştiinţe a SUA, comunitatea ştiinţifică internaţională a avut toate motivele să „concedieze” controversa OZN.

Până de curând aceasta a fost atitudinea celor mai mulţi oameni de ştiinţă, în ciuda miilor de semnalări anuale, a altor cazuri celebre (cum a fost cel din 27 august 1980 din pădurea Rendlesham, Marea Britanie) şi a misterelor în care zace învăluită baza militară americană Air Force Flight Test Center Detachment 3, mai bine cunoscută ca Area 51.

Atitudinea cercetătorilor s-a mai nuanţat o dată cu descoperirile astronomiei contemporane, mai precis când telescoapele (în special Hubble) au început să releve complexitatea Universului în care trăim.

Academicienii au început să se gândească la faptul că pe unul dintre miliardele de sisteme solare ar putea exista, totuşi, viaţă inteligentă. Însă, cel mai probabil, extratereştrii inteligenţi se află la mii de ani-lumină de Tera şi, prin urmare, le-ar fi imposibil să ne viziteze, în afara situaţiei în care ar dispune de nişte mijloace de transport FTL.

Un fenomen ce nu poate fi controlat

Astronauţii cred că există nave extraterestre care monitorizează Pământul, dar se feresc să vorbească deschis despre aceste subiecte. Birocraţii şi militarii menţin secrete rapoartele despre OZN-uri pentru că nu pot explica şi controla fenomenul.

Raportul privind un incident OZN la Aeroportul „Kogălniceanu” a fost îngropat, ne dezvăluie Dumitru Dorin Prunariu, primul român care a zburat vreodată în spaţiul cosmic. Prunariu este de profesie inginer aeronautic şi conduce Oficiul Român pentru Ştiinţă şi Tehnologie. Face parte din echipa internațională de cercetători care a propus Consiliului de Securitate al ONU planul de intervenţie în caz de impact cu un asteroid, ce ar putea declanşa catastrofe la nivel planetar. Comisia s-a reunit în Costa Rica, zonă în care se presupune că ar putea lovi Pământul în 2029 asteroidul Apophis.

Rep.: Cine se ocupă de interceptarea OZN-urilor?

D.P.: La nivel ştiinţific, este acceptată ideea că nu suntem singuri. Să recunoaştem însă că suntem într-o fază tehnologică prea puţin dezvoltată pentru a putea pătrunde adânc în Univers. Există o organizaţie internaţională civilă numită SETI, practic o reţea de telescoape ce supraveghează cerul. Se caută viaţă inteligentă aflată la mare depărtare: mii de ani-lumină de Pământ. Practic, se urmăreşte orice semnal ce ar

putea să aibă o anumită logică şi care ar putea fi emis de fiinţe inteligente. În unele ţări au existat şi probabil că mai există încă instituţii ce se ocupă efectiv cu identificarea OZN-urilor, care sunt deja obiecte palpabile, ajunse în imediata apropiere a Pământului, şi care pot fi vizualizate. În timpul Războiului Rece, orice descoperire în acest sens era ţinută la secret pentru că putea fi vorba despre o tehnologie mai avansată decât cele pe care le folosim noi, tehnologie care putea fi utilizată apoi împotriva adversarului. Chiar şi în prezent, unele rapoarte, clasificate pentru 40-50 de ani, sunt ţinute la secret. Probabil că abia generaţia următoare le va cunoaşte. Între timp, au mai ieşit la suprafaţă diferite informaţii, care au fost rapid decredibilizate de cei interesaţi. Este relativ uşor să distrugi încrederea publicului în astfel de informaţii. Deşi nu am văzut OZN-uri, eu sunt convins că acestea există.

Rep.: Cum se deplasează acestea la distanţe atât de mari?

D.P.: Încă de pe vremea lui Einstein se vorbeşte despre interacţiunea câmpului gravitaţional cu cel magnetic. Prin anii ’50, un om de ştiinţă german a reuşit să definitiveze această teorie, iar acum câţiva ani s-a reuşit să se demonstreze experimental că un câmp electromagnetic extrem de puternic poate să modifice câmpul gravitaţional. Astfel, dacă ajungem la o tehnologie care să producă câmp electromagnetic puternic, putem modifica local

câmpul gravitaţional şi putem călători în Univers cu viteze mari, pe distanţe extrem de mari, fără a simţi acceleraţia. Cu tehnologia din prezent am avea nevoie de generaţii întregi pentru a călători în afara sistemului nostru solar. Cu noua tehnologie... Putem bănui că OZN-urile care vin pe Pământ stăpânesc de mult aceste legi ale fizicii, pe care noi abia le descoperim, şi le utilizează. Să nu uităm că marile descoperiri în mai toate domeniile au fost făcute în ultimele sute de ani. Dacă ne gândim că o civilizaţie ar putea fi cu doar 5.000 de ani înaintea noastră, ceea ce înseamnă o clipă la scara istoriei, din punct de vedere tehnologic s-ar plasa la un nivel inimaginabil pentru om în prezent.

Rep.: Se fac pregătiri pentru întâlnirea cu o civilizaţie extraterestră?

D.P.: În mod evident nu. Fenomenul se consideră suficient de rar şi de aleatoriu pentru a nu necesita o pregătire pentru întâlniri de gradul 3. Nu există planuri pentru aşa ceva, nu există o concepţie unitară la nivel mondial. Dacă va fi cazul, se va aduna un grup de specialişti, în special din armată.

Rep.: Armata funcţionează după o logică a confruntării. Nu este riscant să o laşi să atace o civilizaţie mult superioară tehnologic?

D.P.: Orice intruziune în spaţiul aerian sau terestru al unui stat de către un vehicul necunoscut constituie o ameninţare la siguranţa

naţională, iar de acest lucru răspunde armata. Mijloacele de detectare ale armatelor puternice sunt suficient de sofisticate să determine despre ce este vorba şi dacă este nevoie de o intervenţie ofensivă. În orice caz, dacă extratereştrii ar fi avut vreo intenţie ofensivă, am fi „simţit-o" până acum.

Omul ar putea fi o încrucişare între maimuţe şi extratereştri

Rep.: Care este implicarea lor în viaţă pe Pământ? Care ar putea fi intenţiile acestora?

D.P.: Există teorii conform cărora noi am fi cobai pe propria noastră planetă şi că apariţia vieţii pe Tera nu s-a realizat conform teoriei evoluţioniste a lui Darwin, ci a fost nevoie de un „sâmbure", de o intervenţie din exterior, care să transforme maimuţele în fiinţe inteligente, cu aspectul nostru. Intervenţia ar fi venit din altă parte. Se pune problema că viaţa ar fi putut ajunge pe Pământ ca structură ADN, vectorizată de o cometă. Însă teoria merge şi mai departe şi vorbeşte despre aducerea aici a unor fiinţe care, încrucişate cu cele de pe Pământ, să fi dat naştere la populaţia umană. Să nu uităm că, în toate descrierile, fiinţele care ar coborî din OZN-uri sunt exact partea care ar continua transferul de la maimuţă la om.

Rep.: Ne puteţi relata vreo experienţă legată de acest fenomen?

D.P.: Vă pot relata o întâmplare a unui coleg

rus, care în timpul unei expediţii a văzut două OZN-uri care au zburat paralel cu nava, apoi au dispărut. La întoarcere, a relatat şefilor, dar aceştia au avut o reacţie negativă, spunându-i că el a fost trimis în cosmos pentru misiuni ştiinţifice, bine determinate de la sol. Practic, a fost convins să nu mai povestească nimănui acest incident. Dacă vrei să mai zbori, ocupă-te de zboruri, nu de interviuri, i s-a spus. Omul neagă, de fiecare dată când este întrebat de reporteri, întâlnirea cu acele obiecte.

OZN-uri detectate oficial în România

Rep.: Pot fi detectate OZN-urile de radar?

D.P.: Unele da. Am avut şi în România un caz, în cadrul aviaţiei militare, înainte de ’89, când ofiţerul de serviciu de la baza de la Kogălniceanu a relatat ca pe cer este o formaţie de nouă obiecte zburătoare ce se deplasează cu o viteză foarte mare. Comandanţii puteau ordona celula de alarmă, adică ridicarea avioanelor de luptă şi urmărirea lor, dar nu au cerut decât observarea lor de la sol. Măsurătorile radar au arătat că viteza lor era de aproximativ 6.000 km/h, că erau obiecte fizice, luminoase şi au dispărut undeva pe Marea Neagră, spre Rusia. La 6.000 km/h nu putea fi un avion, nicio rachetă care se dezintegra, pentru că viteza nu ar fi fost constantă. S-a făcut un raport, nu i s-a găsit o explicaţie şi problema a fost abandonată. Este o atitudine, aş zice… normală în orice instituţie de tip birocratic, aşa

cum este armata. Astfel se explică, într-o oarecare măsură, de ce rămân secrete astfel de întâlniri: dacă tot nu poţi interveni, dacă nu ai mijloace comparabile cu ale urmăritului, mai bine pretinzi că este o eroare, că fenomenul pe care nu îl înţelegi nu există.

Rep.: Ce combustibil folosesc?

D.P.: E greu de spus, dar cu siguranţă sunt multe fenomene fizice pe care noi încă nu le cunoaştem. Este posibil ca bătălia pentru resurse, care pe Pământ este în plină desfăşurare, în cazul civilizaţiilor mai inteligente să fie deja depăşită. Probabil că Pământul, permanent monitorizat din afară, este observat de civilizaţii mai inteligente, dar acestea o fac discret, fiindcă nu vor să interfereze cu viaţa de aici.

Bătălia pentru cucerirea Lunii

Rep.: De ce nu se realizează un zbor internaţional pe Lună?

D.P.: Există o abordare dintr-o perspectivă nouă, economică, a Lunii. Japonezii au demarat deja un program de studiere aprofundată a astrului, chinezii au anunţat că în aproximativ 15 ani vor pune un om pe Lună, iar indienii au anunţat că pregătesc misiuni lunare. Concurența economică este foarte înverşunată. Este vorba, practic, de un nou război, unul economic. Iar Luna începe să fie văzută ca un potenţial economic suficient de mare pentru ţara care începe să o

exploateze. Concurenţa este prea mare pentru a se uni forţele. Împreună nu se fac decât misiuni pur ştiinţifice.

Filmele artistice sunt ficţiune

Rep.: Au trecut peste 60 de milioane de ani de la ultimul impact cu un asteroid mare. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar repeta istoria?

D.P.: Sunt aproximativ 65 de milioane de ani de când în urma impactului cu un asteroid mare, ale cărui urme se pot vedea în Mexic, au dispărut dinozaurii şi s-a lăsat loc dezvoltării mamiferelor. Dacă ar avea loc un impact cu un asteroid asemănător, s-ar periclita existenţa omului pe Pământ, pentru că ar crea modificări majore la nivelul scoarţei terestre, să nu mai vorbim de cutremure, tsunami, vulcani reactivaţi.

Rep.: Putem preveni un astfel de incident?

D.P.: Deocamdată nu avem capacitatea de a preveni, în schimb, avem capacitatea de a prevedea un eventual impact. Diferenţa dintre impactul cu un asteroid faţă de orice alt dezastru natural este că acesta poate fi prevăzut cu ani înainte. În momentul de faţă, NASA are sarcina de a cataloga cel puţin 90% din toţi asteroizii cu potenţial de a ciocni Pământul şi care au diametrul mai mare de 40 de metri până în 2020. Pericolul a existat permanent. Numai că acum începem să îl conştientizăm.

În momentul de faţă este determinat şi se află

deja în atenţia opiniei publice asteroidul Apophis, care în 2029 va trece la o altitudine de aproximativ 40.000 de km deasupra Pământului. La 36.000 de km sunt sateliţii geostaţionari, ceea ce a dat naştere speculaţiilor conform cărora NASA nu ar fi luat în calcul o eventuală ciocnire a asteroidului cu aceştia, care i-ar schimba orbita şi ar putea produce un eventual impact cu Pământul. Ipoteza este numai teoretică, iar NASA a asigurat că Apophis nu va ajunge la nivelul sateliţilor geostaţionari, a căror ciocnire accidentală l-ar putea, teoretic, îndrepta spre Pământ. Traiectoria asteroidului Apophis în cel mai rău caz ar putea intersecta Pământul undeva în zona Siberiei, va tăia Oceanul Pacific, iar posibilitatea maximă de impact va fi în zona Pacific-America Centrală.

Ar putea deci lovi tot acolo unde a lovit asteroidul care a dus la dispariţia dinozaurilor. Apophis are un diametru de aproximativ 320 m. În caz de impact în Pacific, va provoca un puternic tsunami ce ar putea mătura California, iar dacă va cădea pe continent, pierderile pot fi chiar mai mari.

Capitolul VI
Întâlniri şi contacte

Omenirea şi-a semnalat deja prezenţa şi poziţia în sistemul solar şi a transmis informaţii cu ocazia programelor spaţiale ale NASA Voyager şi Pioneer, dar şi în cadrul unui mesaj difuzat de la Observatorul Arecibo în 1974.

Alţi astrofizicieni subliniază faptul că umanitatea a transmis „mesaje publicitare” către stelele vecine încă de la prima transmisiune radio din anii ’20. De atunci, acele prime transmisiuni trebuie să fi parcurs deja 90 de ani lumină. Undele radio, ca şi alte forme de radiaţie electromagnetică, se propagă cu viteza luminii, 300.000 km/secundă.

Aceasta înseamnă ca unei transmisiuni radio îi ia patru ani să ajungă la cea mai apropiată stea, Alpha Proxima. Aceşti din urmă specialişti sunt convinşi că „primul contact” va fi mai degrabă unul prietenos, în genul celui surprins de celebra peliculă „ET” a lui Steven Spielberg.

Întâlniri şi contacte

Anexa care m-a marcat cel mai tare a fost cea intitulata „Autopsii”. Am văzut fotografiile unui disc de 30 de metri ce se prăbuşise la Timmensdorfer, în Germania, în apropierea Marii Baltice, în 1961.

Conform raportului, armata britanică a ajuns prima la faţa locului şi a instalat imediat un

perimetru de securitate. Aparatul aterizase pe un sol foarte moale şi din această cauză nu fusese distrus, chiar dacă o parte din el era îngropată în mâl. În interior se găseau corpurile a 12 extratereştri, de dimensiuni mici, morţi cu toţii. În fotografii se putea distinge că făceau parte din aşa-zisa „rasa gri”[2].

Fuseseră întinşi pe nişte brancarde, iar apoi transportaţi cu nişte jeep-uri. Doctorii însărcinaţi cu autopsia au tras concluzia că păreau „fabricaţi”, fiind ca nişte clone, fără aparat digestiv. Nu ingerau mâncare ca noi şi nu aveau niciun fel de aparat eliminator. Nava lor a fost tăiată în şase bucăţi, instalate pe transportoare şi remorcate. „Scuttlebut” era numele părţii atribuite americanilor, ea fiind dusă la baza aeriană Wright-Patterson din Ohio. Mă uitam la acele fotografii şi nu îmi venea să cred. Niciodată nu împărtăşisem ideea că eram singuri în univers, dar, totuşi, ceea ce vedeam era greu de admis.

Un raport incredibil

Am văzut multe lucruri teribile în viaţa mea, dar acel raport depăşea orice imaginaţie. Voiam cu orice preţ să fac o copie după acel document. Am făcut o fotografie a coperţii, dar, de teamă, nu am luat notiţe decât la toaletă, cu foarte mare prudenţă.

Sunt conştient de riscurile pe care mi le asum încălcând jurământul, dar cred că aceasta este

2 Grey – n. trad.

problema cea mai importantă a epocii noastre. Nu pot să îmi imaginez ceva mai important, iar în toţi aceşti ani, opinia publică a fost păcălită şi ţinută în cea mai cruntă ignoranță. Şi, de fapt, ce am de pierdut? Am 64 de ani. Mă vor omorî? Eu am spus numai adevărul. Integritatea şi credibilitatea sunt dovezile mele. Iată ce conținea raportul:

— Fuseseră identificate, vizual, patru rase extraterestre diferite. Una dintre ele părea identică cu a noastră. O alta avea o statură asemănătoare cu a noastră, dar pielea era foarte gri şi aspră. Cea de-a treia rasă este cunoscută sub numele de „gri”, iar cea de-a patra era descrisă drept reptiliană, cu pupile verticale şi pielea ca a şopârlelor.

— Vizitele extraterestre se derulau de o perioadă îndelungată, cel puţin 200 de ani, poate chiar mai mult.

— Extratereştrii nu păreau să manifeste niciun fel de ostilitate.

— Apariţiile şi dispariţiile rapide de OZN-uri, ca şi zborul lor păreau să fie demonstraţii menite să le dovedească pământenilor capacităţile lor.

— Un program oarecare părea, totuşi, să existe în spatele acestor vizite, zborurile transformându-se treptat în contacte.

Un secret prea greu de păstrat

Robert O. Dean este astăzi pensionar. Aşadar a scăpat de controlul direct al superiorilor săi şi de jurământul moral al tăcerii ce i-a fost impus.

În perioada activă, după o carieră militară strălucită, confirmată de decoraţii primite în războaiele din Coreea şi Vietnam, a fost detaşat la Centrul de Comunicare al NATO din Europa (SHAPE, condus de generalul Lemnitzer, comandantul suprem al forţelor aliate din Europa), fiind numit analist al observaţiilor clasificate drept „Cosmic Top Secret” şi, totodată, membru al comandamentului.

La scurtă vreme, i-a fost înmânat un raport ultrasecret în legătură cu o posibilă ameninţare militară contra forţelor aliate din Europa. Spre stupefacţia lui, posibilii atacatori nu erau pământeni, ci extratereştri, documentele conţinute în dosar relatând exclusiv despre apariţii şi prăbuşiri de OZN-uri în Europa. Concluzia era clară: autorităţile militare ale puterilor importante se temeau de un atac extraterestru. Robert Dean relatează toate aceste lucruri într-o carte numită „NATO întâlnește ET”.

„SHAPE a fost alegerea inimii mele. Trebuie să ai un dosar fără niciun fel de pată şi să treci prin multe teste de securitate ca să fii selectat. Mi-am dorit enorm acel post şi până la urmă l-am obţinut. Acolo dispuneam de o acreditare «Top Secret Cosmic». Este nivelul de securitate cel mai ridicat de la NATO. Am fost detaşat la centrul operaţional al comandamentului suprem. La vremea aceea, lucrurile puteau deveni oricând fierbinţi, în funcţie de cum doreau ruşii să joace partida după sfârşitul războiului. Dar cel mai

tulburător lucru pentru mine nu erau informaţiile stupefiante conţinute în documente, ci faptul că apariţiile de OZN-uri continuau, stârnind mari probleme. În mod regulat primeam rapoarte legate de întâlnirea cu OZN-uri metalice de dimensiuni mari pretutindeni deasupra Europei.

Fuseseră semnalate de către radare şi chiar văzute de către piloţi. Unele zburau în formaţie, părând să vină din Uniunea Sovietică, trecând peste Germania de Est, cea de Vest, Franţa, întorcându-se mai apoi peste Canalul Mânecii şi îndreptându-se spre nord, dispărând de pe radarele NATO deasupra Mării Norvegiei. Aceste obiecte erau foarte mari, se deplasau foarte repede, la altitudini mari, ce nu ne erau accesibile pe atunci, şi păreau a fi controlate în mod inteligent".

Februarie, 1961

Am constatat, deci, că evenimentele cuprinse în dosare se petreceau în continuare, iar în februarie 1961 lucrurile luaseră chiar o turnură dramatică.

Cincizeci de astfel de obiecte au fost detectate pe radar deplasându-se în formaţie dinspre Uniunea Sovietică către Europa la o altitudine de aproximativ 3.000 de metri. Sovieticii îşi închiseseră pe atunci frontierele. Toată lumea a intrat în alertă de gradul zero. Ne-am gândit cu groază că a început din nou războiul. A fost cel mai mare număr de OZN-uri ce au fost observate vreodată. Din fericire, şi doar mulţumită lui

Dumnezeu, nu ne-am lansat rachetele şi nici ruşii pe ale lor. În nouă minute, OZN-urile au dispărut.

Ştiu sigur că Sir Thomas Pike, comandantul de atunci al forţelor aliate din Europa, a cerut de mai multe ori informaţii, la Londra şi la Washington, despre aceste obiecte, dar nu a obţinut niciun răspuns. Am aflat mai târziu că reţeaua de spionaj „Columbina Topaz”, aflată la Paris, intercepta totul şi transmitea KGB-ului, care obţinea astfel informaţiile secrete înainte chiar ca noi să le primim. Pike a decis atunci să înceapă un studiu intern pentru a afla dacă acele obiecte reprezintă sau nu o ameninţare militară.

Întâlniri de gradul IV în China

China este din ce în ce mai interesată de problematica extratereştrilor şi a obiectelor zburătoare neidentificate. Nu este vorba doar de lumini văzute pe cer de martori izolaţi, ci de observaţii cu un mare număr de martori, de aeroporturi blocate datorită OZN-urilor sau de spectaculoase răpiri cu tentă sexuală. În iunie 2010, aeroportul internaţional din Hangzhou a fost blocat timp de o oră, explicaţia anunţată oficial fiind apariţia deasupra aeroportului a unui OZN. Din cauza acestuia au fost perturbate 18 zboruri şi întârziaţi 2.000 de pasageri. În lunile următoare au mai fost opt observaţii „de masă”; cea din 11 septembrie a dus, conform ABC News, la închiderea, tot pentru o oră, a aeroportului oraşului Baotou din Mongolia Interioară.

Zhou Xiaoqiang, secretarul general al organizaţiei din Beijing pentru cercetarea OZN-urilor, a participat la ancheta fenomenului petrecut pe aeroportul din Hangzhou, anchetă ce nu a reuşit să elucideze misterul. El a comentat că la organizaţia sa au fost primite în 2010 peste 200 de semnalări, mai mult decât dublul celor din 2008. Wang Sichao, cercetător la observatorul astronomic de pe Muntele Purpuriu al Academiei de Ştiinţe a Chinei, explică această tendinţă spunând că „odată cu ameliorarea vieţii materiale şi culturale în China, tot mai mulţi oameni pot fotografia şi filma lucrurile stranii pe care le observă. Mass-media face cunoscute observaţiile OZN marelui public, iar cu ajutorul Internetului mărturiile sunt mult mai uşor de colectat”.

În numărul din 31 octombrie 2010 al publicaţiei „China Daily” este rememorată unul din cele mai cunoscute cazuri de răpire OZN din China. S-a întâmplat în iunie 1994, lângă localitatea Wuchang, din provincia Heilongjiang. Meng Zhaoguo lucra într-o exploatare forestieră când a văzut, împreună cu alţi doi muncitori, o izbucnire luminoasă metalică pe coasta unui munte. Crezând că a fost un accident de elicopter, s-a îndreptat într-acolo. Apropiindu-se de obiect, la un moment dat s-a simţit parcă lovit în frunte şi şi-a pierdut cunoştinţa. Când şi-a revenit, era dezorientat, incapabil să comunice. Era terorizat de tot ce era de fier…

Aşa cum a relatat martorul, în cursul nopţii care a urmat în dormitorul său a apărut o fiinţă

feminină, înaltă de 3 metri, cu şase degete pe mâini şi cu „părul de pe picioare împletit”, altminteri însă cu o înfăţişare umană bine proporţionată. L-a invitat să facă dragoste, ceea ce, după spusele lui Meng, s-a şi întâmplat timp de patruzeci de minute, în timp ce pluteau, în imponderabilitate, deasupra soţiei şi fiicei sale, care dormeau adânc. Apoi vizitatoarea a dispărut. A doua zi, omul nostru a constatat că avea o cicatrice inexplicabilă de 5 centimetri pe coapsă. Medicul care l-a examinat ulterior a spus că „leziunea nu putea fi produsă de o cauză obişnuită sau de o intervenţie chirurgicală”.

Tot Meng afirmă că, la o lună după această întâmplare, o forţă l-a făcut să leviteze, să treacă prin peretele camerei până a ajuns la bordul unei nave, unde erau nepământeni care vorbeau chineză. I-au arătat un obiect de cristal prin care a văzut păduri, gheţari, situaţia actuală a resurselor Pământului; i s-a mai spus că este important să protejăm mediul. Meng a cerut, la rândul său, s-o vadă din nou pe vizitatoarea sa nocturnă. I s-a răspuns că nu este posibil, dar – dacă e să-l credem – i s-a spus că pe o planetă aflată la mare distanţă „peste 60 de ani se va naşte un extraterestru care va avea genele unui pământean şi pe care îl sau o voi putea întâlni”.

Zhang Jingping, responsabilul serviciului de observaţii al Asociaţiei chino-internaționale de ufologie, a condus investigaţiile în acest caz. Între altele, în 2003, Meng a trecut prin examene medicale şi printr-o probă cu detectorul de

minciuni al poliţiei. El a fost şi hipnotizat, încercându-se determinarea autenticităţii afirmaţiilor sale. Aceste probe arătau ca aparent el spune adevărul. Aşa cum a mai declarat Meng lui Zhang Zixuan şi Erik Nilsson, autorii articolului din „China Daily”, „eu nu credeam în existenţa extratereştrilor până să-i întâlnesc”, dar „a vedea înseamnă a crede”.

Povestea lui Meng, ca şi altele asemănătoare au fost întâmpinate chiar şi de ufologi fie cu deschidere, fie cu scepticism. Cert este că asociaţiile de ufologi din China care studiază astfel de rapoarte devin tot mai numeroase.

Întâlnire de gradul III în sudul Angliei?

Pe 20 octombrie 2009, Alastair Jamieson raporta pe site-ul Telegraphs ştirea despre ceea ce ar putea fi întâlnirea unui subofiţer de poliţie cu presupuşi extratereştri în Wiltshire, sudul Angliei. Sergentul, al cărui nume era cunoscut, dar nu a fost făcut public, a contactat experţii OZN britanici după ce – aşa cum spunea el – a văzut trei fiinţe nepământene. În dimineaţa zilei de 6 iulie 2009 era în afara serviciului şi trecea cu maşina pe o şosea din apropiere de Silbury Hill, lângă Avebury, Wiltshire. Dintr-o dată, a zărit trei indivizi stând în picioare în mijlocul unui lan de grâu de pe câmpul din apropierea şoselei. Aparent examinau o formaţiune apărută cu câteva zile înainte în lan. Poliţistul a oprit maşina şi s-a îndreptat spre ei, să vadă ce anume se întâmplă.

El a povestit ulterior ufologului Andrew Russell, specializat în formaţiunile din lanurile de cereale, că „apariţiile erau înalte de peste şase picioare, peste 1,80 m fiecare, şi aveau părul blond. Păreau că inspectează culturile”. „La început am crezut că sunt investigatori de la medicină legală, întrucât erau îmbrăcaţi într-un soi de halate albe”. Când a ajuns la marginea lanului, martorul a început să audă trosnete întrerupte, asemănătoare cu cele care caracterizează descărcarea electricităţii statice. Sursa zgomotului era invizibilă, dar părea că se plimbă deasupra culturilor. Spicele se legănau uşor în locurile de unde se auzeau trosnetele.

Poliţistul a strigat către cei trei „bărbaţi”. Câteva clipe aceştia au rămas nemişcaţi, fără să-l privească. Dar când a încercat să se apropie de ei, necunoscuţii au ridicat ochii şi au rupt-o la fugă „mai iute decât orice om pe care l-am văzut fugind”. „Alergau mai repede decât orice om pe care l-am văzut vreodată. Nu sunt un nepriceput, dar se deplasau extraordinar de rapid. M-am uitat într-o parte pentru o secundă şi când m-am uitat din nou nu mai erau. În acel moment mi s-a făcut frică. Trosnetele se auzeau în continuare. Am fost cuprins de un sentiment de nelinişte şi m-am îndreptat către maşină. Tot restul zilei am avut o durere de cap pulsatorie de care n-am reuşit să scap”. Martorul s-a întors la locuinţa sa din Marlborough, după care a contactat experţi în fenomene paranormale, spunându-le că a văzut un OZN.

Un purtător de cuvânt al poliţiei din Wiltshire a declarat: „După câte ştim, ofiţerul de poliţie era în timpul său liber atunci când s-au petrecut toate acestea, prin urmare nu avem niciun comentariu de făcut, fiind vorba de o chestiune personală şi nu de una a poliţiei”. Expertul Colin Andrews, care a investigat cazul împreună cu Andrew Russell, a spus: „Sunt aproape convins că ofiţerul a avut parte în acea zi de o întâlnire de gradul III. Experienţa lui încă n-a fost explorată în întregime”. Recent, ziarul „Daily Mail” reproducea un desen cu diametrul de 60 de metri, „o sofisticată iluzie optică”, simulând o figură tridimensională (un joc de cuburi) apărută în lanurile de grâu, pe 11 iulie 2010. Din păcate, majoritatea acestora, dacă nu cumva toate, din această veritabilă „capitală OZN a Britaniei”, sunt opera unor „artişti” care îşi pregătesc cu grijă creaţiile în studiouri, după care le pun în practică în cursul nopţilor de vară.

Cei care cred că formaţiunile sunt mesaje extraterestre vin în aceste locuri pentru a se prinde în hore, aşteptând alte semne şi convinşi că în felul acesta se încarcă de „energie sacră”. Mulţi sunt convinşi că apropierea fenomenului de faimoasele monumente megalitice vechi de peste cinci milenii de la Stonehenge şi Avebury nu este întâmplătoare. Adepţii teoriei conspiraţiei sunt, dimpotrivă, încredinţaţi că formaţiunile şi multitudinea lor nu sunt străine de proximitatea unor activităţi militare secrete ce se desfăşoară nu departe de acest loc, în Army Training Estate

Salisbury Plain.

De ce nu-i găsim pe extratereștri?

În 1961, tânărul astronom american Frank Drake a căutat să estimeze numărul posibilelor populaţii nepământene din Cosmos, calculul său, bazat pe legile fizicii şi biologiei, ducând la cifra de 500.000 cel mult. Şi atunci, cum se face că nu le-am găsit până acum?

Ziarul „Die Welt” a propus mai multe scenarii:

1. Suntem singura specie inteligentă din univers. Potrivit lui Peter Ward şi Donald Brownlee, Tera este o planetă extrem de rară, iar condiţiile în care au apărut oamenii au depins de prea mulţi factori pentru a crede că înlănţuirea se poate repeta.
2. Extratereştrii au fost deja pe Pământ şi au dispărut. Cel mai cunoscut adept al teoriei, elveţianul Erich von Däniken, a scris o serie de best-seller-uri pe această temă, el dovedind prezenţa extratereștrilor pe Tera cu construcţii monumentale de tipul piramidelor egiptene sau al imenselor statui din Insula Paştelui.
3. Nu-i putem recunoaşte pe extratereștri. Dacă inteligenţa nepământeană ar lua forma sferelor de gaz imaginate de echipa de cercetători condusă de prof. Mircea Sanduloviciu, de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iaşi, e de înţeles de

ce nu o putem depista. Românii au creat o structură gazoasă încărcată electric cu caracteristicile unei forme de viaţă, despre care prof. Gregoire Nicolis, de la Universitatea din Bruxelles, consideră că pot fi relevante pentru existenţa unor alcătuiri extraterestre.

4. Extratereştrii ne trimit semnale, dar nu le putem capta. Oricât de performante ar fi aparatele imaginate de om pentru a depista mesajele din spaţiu, nu se ştie care e frecvenţa corectă sau în ce zonă a cosmosului trebui să căutăm.

5. Şi dacă „omuleţii verzi” ne evită? Aparatura creată de om pentru a scotoci universul porneşte de la premisa (s-ar putea greşită!) că extratereştrii sunt la fel de dornici de comunicare ca şi noi. Dar dacă lucrurile nu stau aşa? În 1973, John Ball uimea comunitatea ştiinţifică lansând ipoteza că sistemul nostru solar a fost creat ca o rezervaţie naturală, în care suntem lăsaţi să trăim asemenea animalelor terestre pe cale de dispariţie.

6. Extratereştrii sunt incapabili de comunicare interstelară sau… au murit. E posibil ca eventualele fiinţe din spaţiu să fie mai înapoiate tehnologic ca noi sau, pur şi simplu, să nu fi supravieţuit impactului cu vreun asteroid. Mai există, desigur, şi ipoteze fanteziste, cum că întreg universul e doar o iluzie, ca în Matrix, sau că extratereștrii trăiesc bine-mersi în lumi paralele.

Americanii au vrut să doboare un OZN în 1957

Două avioane de luptă americane au primit ordinul să doboare un obiect zburător neidentificat (OZN) deasupra Marii Britanii în timpul Războiului Rece, afirmă unul dintre piloţi, citat în documentele desecretizate de autorităţile britanice. Un pilot a declarat că a fost pe punctul de a lansa 24 de rachete în direcţia obiectului, care se mişca haotic şi apărea pe radar ca un „transportor aerian”.

Pilotul Milton Torres, în vârstă de 77 de ani în prezent, a declarat că obiectul rămânea nemişcat o perioadă de timp în aer, după care atingea o viteză estimată de peste 7.600 de mile pe oră, adică 12.000 de kilometri pe oră. După alertă, Torres a primit ordin să nu vorbească niciodată despre incident şi a păstrat tăcerea timp de peste 30 de ani.

Într-o mărturie scrisă, Torres a descris cum a decolat în grabă la bordul avionului său F-86 D Sabre de pe aeroportul militar din Manston, Kent, în mai 1957.

„Eram locotenent atunci şi eram conştient de gravitatea situaţiei. M-am simţit ca şi cum aş fi avut numai un picior într-un concurs de dat cu şutul”, a spus el.

„Am primit ordin să lansez o salvă de rachete în OZN. Autentificarea a fost validă şi am selectat 24 de rachete. Am fixat ţinta. (…) Cu cât este mai mare avionul, cu atât mai uşor fixezi ţinta. Practic s-a fixat singură”, a adăugat pilotul. În ultimul moment însă, obiectul neidentificat a dispărut de

pe radare, iar avioanele de luptă au fost rechemate la sol.

Torres s-a întors la bază şi a doua zi a fost audiat de o persoană care nu s-a prezentat şi care „părea un vânzător bine îmbrăcat de la IBM”. „M-a ameninţat cu periclitarea securităţii naţionale dacă voi sufla un cuvânt cuiva”, a adăugat pilotul.

Documentele nu conţin nicio explicaţie oficială pentru incidentul ce a survenit într-o perioadă foarte tensionată dintre Occident şi URSS. Avioanele erau constant pregătite de luptă la bazele britanice pentru a contracara un eventual atac sovietic.

Potrivit dosarelor, în alte cazuri obiectele zburătoare neidentificate văzute de diferiţi martori erau, de fapt, baloane meteorologice, nori sau avioane normale. Torres, însă, aşteaptă de 50 de ani o explicaţie.

„Nu voi uita niciodată”, a declarat el pentru Times. „În noaptea aceea mi s-a ordonat să deschid focul încă dinainte să decolez. Acest lucru nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci”, a adăugat el.

Rachete nucleare americane, compromise de OZN-uri

Mai mulţi miliari americani retraşi din activitate au povestit că obiecte zburătoare neidentificate au monitorizat şi chiar compromis rachetele nucleare ale Statelor Unite.

Există peste 120 de mărturii ale militarilor

americani care povestesc de intervenţia „alarmantă a OZN-urilor la mai multe depozite de arme nucleare încă din 2003. În unele cazuri, rachetele au încetat, inexplicabil şi simultan, să funcţioneze corespunzător în timp ce obiecte argintii au putut fi văzute pe cer.

Unul dintre martori, căpitanul Robert Salas, se afla la Baza aeriană Malmstrom[3] când un astfel de incident a avut loc. Bărbatul a primit ordine de la superiori să nu vorbească niciodată despre ce a văzut. Şi colonelul Charles Halt, acum pensionar, a văzut cum un obiect în formă de disc a îndreptat fascicule de lumină spre baza aeriană RAF Bentwaters[4], din Anglia. Apoi a auzit la radio că un OZN ar fi aterizat lângă depozitul de arme.

Cei doi, împreună cu alţi patru militari, martori şi ei la astfel de fenomene inexplicabile, au ţinut o conferinţă de presă în care au discutat repercusiunile acestor fenomene asupra securităţii naţionale şi au cerut guvernului SUA să facă publice toate detaliile referitoare la aceste cazuri.

Secretul bine păzit

În doar trei ani, între 1969 şi 1972, 12 oameni, toţi americani, au pus piciorul pe Lună. De atunci, timp de 38 de ani, niciun pământean nu a mai ajuns acolo. Motivul? Simplu, ni s-a interzis să ne mai vizităm satelitul. Îi „deranjăm” pe cei

3 În localitatea Great Falls, Cascade County, Montana, United States

4 Astăzi Bentwaters Parks.

care sunt acolo de foarte multă vreme şi le încurcăm planurile pe care le desfăşoară cu noi, cu planeta noastră, cu sistemul nostru solar. Chiar sunt alte fiinţe acolo?

Astronomul rus Evgheni Arsiukin şi matematicianul ufolog Vladimir Ajaja, în filmul documentar difuzat pe canalul rusesc de televiziune RTR, susţin acest lucru cu toată fermitatea, aducând în sprijinul afirmaţiei lor dovezi concrete. Cotidianul „Pravda” a publicat şi el o serie de destăinuiri şi fotografii despre clădirile aflate pe partea nevăzută a Lunii, despre entităţile extraterestre care sunt acolo şi despre maşinile lor ciudate, enigmaticele OZN-uri care ne dau atâta bătaie de cap. Dar există aşa ceva acolo sau sunt doar fabulaţii? Americanii care au ajuns pe Lună spun ceva în acest sens? Au văzut ei ceva atunci când au ajuns acolo?

În mod bizar, filmele făcute pe Lună de unele echipaje au… dispărut din arhive, ca şi cum am vorbi despre nişte banale înregistrări video făcute undeva aiurea. Treptat însă, anumite lucruri, ţinute secrete timp de trei-patru decenii, au început să transpire. Pe timpul misiunii Apollo 11, în 20 iulie 1969, în legăturile radio dintre Neil Armstrong, Buzz Aldrin şi centrul de control au fost două minute de tăcere, justificate iniţial de NASA prin apariţia unei supraîncălziri a aparaturii, apoi prin faptul că pulsul lui Armstrong ajunsese la 140 de bătăi pe minut, fapt pentru care „i s-a transmis o frază codificată”.

După 40 de ani s-a aflat că totuşi, în cele două

minute, între Lună şi Pământ s-au purtat discuţii aprinse. Lui Neil i-a crescut, într-adevăr, pulsul brusc, deoarece acesta a văzut ceva ce i-a tăiat respiraţia şi l-a făcut să strige la colegul său.

Iată o parte a convorbirilor:

Armstrong: Ce a fost asta? Ce dracu a fost asta? Asta e tot ce vreau să ştiu!

Houston: Ce se întâmplă acolo? (întreruperi, paraziţi) Apollo 11, mă auzi? Ce se întâmplă?

Armstrong: Chestiile alea sunt imense, domnule!... Enorme... Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred! Repet, mai sunt şi alte nave spaţiale aici... aliniate pe marginea cealaltă a craterului! Ei sunt pe Lună şi ne privesc acum!

Armstrong: Astea sunt lucruri gigantice. Nu, nu, nu este o iluzie optică. Nimeni nu va crede asta!

Houston: Ce... ce... ce...? Ce naiba se întâmplă? Ce s-a întâmplat cu voi

Aldrin: Ei sunt aici, sub suprafaţă.

Houston: Ce e acolo? (paraziţi, emisie întreruptă, interferenţe) Controlul cheamă Apollo 11.

Aldrin: Am văzut nişte vizitatori. Ei au fost aici pentru un timp, observând instrumentele.

Houston: Neclar! Repetaţi ultima informaţie!

Armstrong: Spun că aici sunt şi alte nave spaţiale. Sunt aliniate pe marginea cealaltă a craterului!

Houston: Repetaţi, repetaţi comunicarea!

Armstrong: Am conectat transmisia automată.

Îmi tremură rău mâinile şi nu mai pot face nimic. Încercăm să filmăm. Dar, dacă aceste camere nu vor înregistra nimic, cine ne va crede?

Houston: Aţi înregistrat ceva pe film?

Aldrin: Nu avem niciun film la noi. Am făcut trei fotografii. Farfuriile zburătoare sau ce-or fi ne-au stricat filmul.

Houston: Aici controlul. Unde sunteţi acum? Ce-i cu gălăgia asta despre OZN-uri? Terminat

Armstrong: Au aterizat aici. Sunt aici şi ne privesc. Se uită la noi.

Houston: Oglinzile, oglinzile le-aţi instalat?

Aldrin: Da, sunt puse unde trebuie. Dar oricine a venit cu navele alea spaţiale, cu siguranţă mâine poate veni să ni le demonteze. Terminat".

Să mai spunem, în final, că această discuţie a fost recepţionată atât de ruşi, care urmăreau îndeaproape misiunea, cât şi de diverşi radioamatori de pe glob şi că, într-un interviu, Armstrong a declarat că, înainte de plecare, au fost avertizaţi că pe Lună vor întâlni ceva.

Invazie de OZN-uri triunghiulare

În seara de 29 noiembrie 1989, pe cerul Belgiei, în zona localităţii Eupen, a fost văzut un obiect triunghiular, sau rombic, cu anvergură de 15 metri – 30 metri. Acesta zbura la joasă înălţime, staţiona într-un punct, se întorcea în loc, se înclina, după care se depărta cu o viteză

fantastică, toate acestea fără niciun zgomot. Oficialităţile au primit în zilele următoare cel puţin 120 de rapoarte de la martorii înfricoşaţi, între care mulţi militari, jandarmi, poliţişti. Acestea descriau obiectul ca fiind împodobit cu lumini multicolore şi având un soi de hublouri. Partea de jos era plată, iar cea din centru avea o lumină roşie, ca un girofar. Când trecea deasupra unui automobil, acesta rămânea, pe moment, fără curent electric: i se stingeau farurile, se oprea motorul, aparatul de radio etc., toate revenind apoi la normal.

Obiectele au reapărut după două zile, semnalându-se, cu intermitenţe, până în primăvara anului 1990. Ele au fost văzute, de repetate ori, pe radarele militare. Destui martori au văzut obiectul aşezat pe sol şi decolând apoi. Între aceștia s-au numărat un specialist în meteorologie al forţelor aeriene, un profesor universitar, un locotenent colonel al armatei. S-au făcut mai multe fotografii şi înregistrări video. Fotografiile, analizate cu metode sofisticate, au fost găsite autentice.

S-a spus că erau avioane F-117A (Stealth), de formă triunghiulară, sau variante ale acestuia. Din păcate, diferenţele sunt însemnate: F-117 este zgomotos, nu poate zbura cu o viteză mai mică de 300 de kilometri pe oră, existând şi diferenţe în privinţa luminilor, a hublourilor etc.

Ambasada americană, iritată de acuzaţia că Air Force efectuează zboruri neanunţate peste zone populate dintr-o ţară străină, încălcând

convenţiile în vigoare, a dat o dezminţire oficială. Dar iritate au fost şi forţele aeriene belgiene, care se simţeau umilite, fiind incapabile nu numai să alunge, dar chiar să identifice misterioşii intruşi. În sfârşit, era lezat şi bunul simţ, deoarece niciun fabricant de armament nu şi-ar testa o aeronavă secretă de-a lungul autostrăzilor iluminate sau razant cu acoperișul caselor într-o ţară străină, îngrozind mii de oameni şi putând isca astfel inutile complicaţii diplomatice. Dacă era vorba de avioane americane, acestea puteau fi testate în liniște deasupra imenselor teritorii deşertice din Nevada sau alte zone din centrul S.U.A.

În 1990, în luna martie, mai multe puncte de observaţie, vizuale sau radar, de pe aeroporturi militare au semnalat din nou apariţia obiectelor. După anumite surse, martorii au expediat 2.600 de rapoarte, majoritatea la jandarmerii, privitor la observaţiile din noaptea aceasta. Timp de o oră, începând cu ora 0.05, au existat noua tentative de intercepţie efectuate de avioane F-16. În trei cazuri obiectivul a fost fixat de radarul avionului preţ de câteva secunde, după care OZN-ul s-a făcut nevăzut.

Colonelul Wilfried De Brouwer, şeful operativ al forţelor aeriene belgiene, avansat ulterior general în 1991, a convocat o conferinţă de presă. Ca o concluzie finală la anchetele care au urmat valului de observaţii.

El a precizat că, ori de câte ori era prins de radar, obiectul îşi schimba viteza într-o secundă, de pildă, de la circa 200 kilometri pe oră la circa

1.800, iar altitudinea de la circa 2.000 de metri la circa 250. O astfel de acceleraţie (minimum 40G) este imposibil de suportat de orice pilot uman. În plus, depăşirea vitezei sunetului trebuia să dea naştere la un imens „bang”, cauzând spargerea geamurilor şi alte stricăciuni la clădirile aflate în zonă; or mişcările obiectului s-au desfăşurat într-o linişte desăvârşită. Manevrele au fost înregistrate simultan de radarele a două avioane, aflate la o oarecare distanţă între ele, ca şi de un al treilea radar de la sol, ceea ce excludea posibilitatea unui semnal parazit. Oficial, De Brouwer a recunoscut că nu există explicaţie pentru originea misteriosului obiect zburător, adăugând că „manevrele OZN-urilor dovedeau o anumită logică”.

„Nu suntem singuri în Univers!”

Mereu ultima apariţie este considerată valabilă şi extraordinară şi se uită momentele şi evenimentele ozenistice anterioare.

Fiecare moment legat de impactul vizual al oamenilor cu nave sau fiinţe neidentificate, cu apariţii care aparţin deja unui domeniu de observaţie şi cercetare numit ufologie, pare absolut nou, insolit şi senzaţional. Mereu ultima apariţie este considerată valabilă şi extraordinară şi se uită momentele şi evenimentele ozenistice anterioare.

Se uită mai ales că intensitatea apariţiilor s-a accelerat într-un mod spectaculos în ultima

jumătate de secol. Evenimentele celui de-al Doilea Război Mondial, pe de o parte, iar pe de altă parte revoluţia tehnică şi ştiinţifică se presupune că ar fi trezit undeva în galaxia noastră nişte fiinţe inteligente aparţinătoare unei civilizaţii evident superioare celei terestre şi le-au adus aici, pe cerul nostru, ca să cerceteze şi să observe cine şi ce suntem, cum trăim şi cum murim, ce şi cum realizăm…

În fine, mai adaug că ipoteza singularităţii omului în Univers a căzut de mult. Fără îndoială că nu suntem singuri în nesfârşita lume de galaxii şi sisteme solare. Dar încă nu ştim unde se află conlocuitorii noştri cosmici. Se pare că ei ştiu aproape totul despre noi, iar noi nu ştim aproape nimic despre ei. O întâlnire cu extratereştrii reţinută cu peste patru decenii în urmă şi relatată credibil cu onestitate şi corectitudine ne va arăta cel puţin un moment pe care îl consider nu doar atestabil, ci impresionant.

Am credinţa certă că nu suntem singuri în universul infinit. Fascinant pentru mine, care am trăit şi văzut aceste fenomene, este să reuşesc cândva să înţeleg cum au reuşit acele fiinţe, care ne vizitează periodic, să realizeze nişte tehnologii extraordinare. Sunt sigur că acele fiinţe pe care le-am văzut de-aproape n-au pornit de la descoperirea roţii şi a alfabetului, ci din cu totul alte moduri de înţelegere a ideii de ştiinţă şi de tehnologie.

Eu sunt unul dintre aceia care i-a văzut. Nici acum nu ştiu dacă ar trebui să ne entuziasmăm de

ei sau să ne înfricoşăm. Ei sunt tot timpul printre noi, ei sunt pe planeta noastră. În ce scop, ce vor, ce culeg de la noi, de ce nu ne iau în seamă? Suntem, oare, faţă de ei, atât de involuaţi încât nu meritǎm să fim luaţi în seamă altfel decât prin atestarea prezenţei lor pe planeta noastră?... Cam aceleaşi întrebări ni le punem toți... se pare.

Capitolul VII
Religia şi civilizaţiile extraterestre

Furtuna mediatică de primăvară stârnită de declaraţiile părintelui iezuit Jose Gabriel Funes, directorul Observatorului Astronomic al Vaticanului de la Castel Gandolfo, a trezit viul interes al publicului de pe toate continentele faţă de atitudinea Bisericii Catolice în controversata chestiune a existenţei unor fiinţe raţionale în afara Pământului.

Iată, aşadar, câteva pasaje semnificative din interviul semnat de Francesco M. Valiante şi apărut în „L'Osservatore Romano" pe 14 mai 2008, sub titlul „***Extraterestrul este fratele meu"****:*

Rep.: În Geneză se vorbeşte despre Pământ, despre animale, despre bărbat şi despre femeie. Asta exclude posibilitatea existenţei altor lumi şi fiinţe în Univers?

J.G.F.: După părerea mea, această posibilitate există. Astronomii ştiu că Universul e alcătuit din o sută de miliarde de galaxii, fiecare fiind compusă din o sută de milioane de stele. Multe dintre acestea – sau aproape toate – ar putea avea planete. Cum am putea exclude faptul că viaţa s-a dezvoltat şi în alte părţi? O ramură a astronomiei, astrobiologia, studiază tocmai acest aspect şi a făcut multe progrese în ultimii ani. Examinând spectrele luminii ce vine de la stele şi planete, curând vor putea fi individualizate elementele atmosferei acestora – aşa-numitele biomarcări – şi

atunci se va şti dacă sunt condiţii pentru naşterea şi dezvoltarea vieţii. De altfel, teoretic vorbind, forme de viaţă ar putea exista chiar şi fără oxigen sau hidrogen.

Rep.: Vă referiţi inclusiv la fiinţe asemănătoare nouă sau mai evoluate?

J.G.F.: E posibil. Deocamdată nu avem nicio dovadă. Dar cu siguranţă, într-un Univers atât de mare, această ipoteză nu poate fi exclusă.

Rep.: Asta n-ar fi o problemă pentru credinţa noastră?

J.G.F.: Cred că nu. Aşa cum există o multitudine de creaturi pe Pământ, tot aşa ar putea fi şi alte fiinţe, chiar inteligente, create de Dumnezeu. Asta nu contravine credinţei noastre, pentru că nu putem limita libertatea creatoare a lui Dumnezeu. Referindu-ne la Sfântul Francesco, dacă privim creaturile terestre drept «frate» şi «soră», de ce n-am putea vorbi şi despre un «frate extraterestru»? Ar face şi el parte din Creaţie.

Aceste răspunsuri au fost calificate de mass-media drept „surprinzătoare”, afirmându-se chiar că „Vaticanul a şocat lumea”. Ori Funes nu făcea decât să repete ceea ce declarase la 12 iunie 2000 „în Corriere della Sera”, pe când era unul dintre cei mai tineri participanţi (36 de ani) la un congres internaţional despre „discurile galactice” organizat de Observatorul Specola Vaticana la Universitatea Pontificală Gregoriană: „Într-o

galaxie tipică, la o îngrămădire de circa o sută de miliarde de stele, ar putea exista o multitudine de planete gemene cu Pământul, cu fiinţe ca noi. Dacă, aşa cum cred, ele există, pot fi considerate fraţii noştri întru Creaţie”.

O idee împărtăşită de franciscanul Gino Concetti, dominicanul Raimondo Spiazzi sau monseniorul James Schianchi, profesor de morală la Institutul de Ştiinţe Religioase din Parma, care a declarat la 23 aprilie 1999, într-o conferinţă ţinută la Centrul de Studii Galileo, că „nu este nicio incompatibilitate între doctrina creştină şi eventuala existenţă a unor inteligenţe extraterestre”. Iar colegul de Observator al lui Funes, Guy Consolmagno, a publicat în 2005 o broşură de 50 de pagini intitulată „Viaţa inteligentă în Univers”.

Exponenţi marcanţi ai Bisericii Catolice susţinuseră acest punct de vedere încă din Evul Mediu. „Nu există nicio stea de pe care am fi îndreptăţiţi să excludem existenţa unor fiinţe, chiar diferite de noi”, spunea cardinalul Nikolaus Krebs, zis Nicolaus de Cusa (1401-1464). Totuşi, în 1600, Giordano Bruno, fost preot catolic, a fost ars pe rug, printre altele, pentru că susţinuse acelaşi lucru, fapt care l-a determinat pe Ioan-Paul al II-lea să-şi exprime „profundă durere” în anul 2000, la împlinirea a patru veacuri de la această crimă a Inchiziţiei. Astronomul iezuit Angelo Secchi, predecesor în 1850 al lui Funes ca director al primului Observator al Vaticanului,

scria: „E absurd să considerăm lumile care ne înconjoară drept nişte imense pustiuri nelocuite şi să căutăm înţelesul Universului în mica noastră lume locuită”. La începutul secolului al XX-lea, teologul Joseph Pohle afirmă şi el: „Pare întrutotul conform cu scopul ultim al lumii ca pe corpurile cereşti să existe fiinţe care să-i înfăţişeze lui Dumnezeu frumuseţile lumilor lor, aşa cum face omul pentru lumea lui mai mică.”

Mai aproape de vremea noastră, Padre Pio, canonizat în 2002, a replicat astfel la întrebarea despre existenţa unor creaturi ale lui Dumnezeu pe alte planete: „Şi ce, ai vrea să nu fie, ca atotputernicia lui Dumnezeu să se limiteze la mică planetă Pământ? Ai vrea să nu existe alte creaturi care să-l iubească pe Domnul?” Sunt gânduri formulate şi de monseniorul Corrado Balducci, membru al Curiei Papale într-o discuţie dintr-o pauză a lucrărilor celui de-al 7-lea Simpozion Mondial consacrat obiectelor zburătoare neidentificate şi fenomenelor conexe (San Marino, mai 1999) şi apoi de la tribuna simpozionului. Le-am regăsit într-un text care îi reproduce conferinţa din 16 septembrie 2006, ţinută la un alt congres ufologic (Riposto, Sicilia).

Teologul consideră că existenţa altor planete locuite este posibilă, întrucât atotputernicia şi înţelepciunea lui Dumnezeu nu au limite, verosimilă, între noi şi îngeri trebuind să existe alte fiinţe inteligente, probabilă, şi alte fiinţe fiind capabile să-l cunoască pe Dumnezeu şi să-l glorifice, fapt ce reprezintă scopul ultim al

Creaţiei şi, în sfârşit, dezirabilă, pentru că locuitorii altor lumi ar putea să ne protejeze şi să ne ajute, având în vedere diminuarea religiozităţii şi problemele ecologice cu care ne confruntăm.

Dată fiind natura manifestării la care participăm, dialogul nostru nu putea să omită chestiunea OZN-urilor. Un argument invocat atunci de interlocutorul meu a fost şi el reluat în conferinţa din 2006. După ce se referă la observaţiile unor persoane calificate, el continuă astfel: „În ceea ce priveşte existenţa a ceva adevărat în fenomenul OZN, trebuie să adaug o altă consideraţie, pe care am lăsat-o ultima pentru a-i sublinia importanţa. Este vorba despre faptul că o incredulitate generalizată, sistematică şi totală ar sfârşi prin a slăbi şi, încet, încet, a distruge valoarea mărturiei umane în sine, cu consecinţe foarte grave şi imprevizibile, pentru că ea se află nu doar la temelia vieţii individuale şi sociale, ci şi a celei religioase. Mărturia este într-adevăr un mod fundamental de comunicare, cerând îndeosebi încrederea în autorul ei. (…) Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla la nivel practic, în viaţă individuală şi socială de fiecare zi, dacă valoarea mărturiei ar slăbi, având drept consecinţă diminuarea şi dispariţia încrederii în ceea ce ne mărturisesc ceilalţi, lucru uneori indispensabil pentru a trăi normal.” (Monsignor Corrado Balducci, *La chiesa di fronte al problema degli UFO*, în UFO Notiziario, Anno XLI, N. 68 Nuova Serie, Dicembre 2006 – Gennaio 2007) Mărturia umană, căreia monseniorul Balducci îi

acordă o atât de mare importanţă, este însoţită uneori de „mărturia „unor aparate care nu pot fi învinuite de subiectivism. Rămânând în aria Vaticanului, pe internet circulă imaginea unui OZN ce ar fi apărut deasupra Bazilicii Sfântul Petru la 2 aprilie 2005, ziua morţii lui Ioan Paul al II-lea. Legenda precizează că obiectul ar fi fost filmat de o echipă a unui canal TV românesc…)

E firesc să ne întrebăm cum se explică preocuparea unor reprezentanţi de seamă ai Bisericii Catolice pentru astfel de chestiuni, ce par să n-aibă o legătură evidentă cu credinţa creştină? Să ne întoarcem la interviul dat de Jose Gabriel Funes ziaristului de la „L'Osservatore Romano":

Rep.: Interesul Bisericii pentru studierea Universului poate fi explicat prin faptul că astronomia este singura ştiinţă care are de-a face cu infinitul şi deci cu Dumnezeu?

J.G.F.: Pentru a fi precişi, Universul nu e infinit. E foarte mare, dar e finit, pentru că are o vârstă: circa patrusprezece miliarde de ani, potrivit cunoştinţelor noastre cele mai recente. Şi dacă are o vârstă, înseamnă că are o limită şi în spaţiu. Universul s-a născut într-un moment determinat şi de atunci se extinde continuu.

Rep.: Din ce s-a născut?

J.G.F.: După părerea mea, Big Bang-ul rămâne cea mai bună explicaţie de care dispunem până acum a originii Universului, din punct de vedere ştiinţific.

Un astronom pontifical care acceptă teoria modernă a originii Universului, considerând că ea „nu e în contradicţie cu credinţa”! Şi nu se opreşte aici. Reporterul aduce în discuţie un nou subiect fierbinte:

Rep.: Anul viitor se va celebra bicentenarul naşterii lui Darwin şi Biserica se va confrunta din nou cu evoluţionismul. Poate contribui astronomia la această confruntare?

J.G.F.: Ca astronom, pot să spun că din observarea stelelor şi a galaxiilor reiese un clar proces evolutiv. E un dat ştiinţific. Nici aici nu văd o contradicţie între ceea ce putem învăţa de la evoluţie – cu condiţia să nu devină o ideologie absolută – şi credinţa noastră în Dumnezeu.

Şi în această privinţă, Funes a fost precedat de alţi reprezentanţi ai Vaticanului. În 2005, cardinalul Paul Poupard, preşedintele Consiliului Pontifical pentru Cultură, a declarat că teoria evoluţiei şi Vechiul Testament sunt „perfect compatibile „dacă Biblia este citită aşa cum se cuvine. De altfel, în 2009 s-a organizat o conferinţă pentru a se marca 150 de ani de la apariţia lucrării lui Charles Darwin „Despre originea speciilor”. Organizatorii – Consiliul condus de Poupard, Universitatea Notre Dame şi şase universităţi pontificale – cred că evenimentul a contribuit la adâncirea dialogului dintre ştiinţă şi Biserică, întrucât a venit vremea ca Biserica să privească evoluţia dintr-o perspectivă mai largă.

Un dialog la care s-a referit şi Jose Gabriel Funes:

„Credinţa şi ştiinţa nu sunt ireconciliabile. A spus-o Ioan Paul al II-lea şi a repetat-o Benedict al XVI-lea: credinţa şi raţiunea sunt cele două aripi cu care se înalță spiritul uman. Nu există o contradicţie între ceea ce ştim datorită credinţei şi ceea ce învăţăm datorită ştiinţei. Pot fi tensiuni sau conflicte, dar nu trebuie să ne fie frică de ele. Biserica nu trebuie să se teamă de ştiinţă şi de descoperirile ei.”

„Extratereştrii nu sunt demonici”, spun oameni de ştiinţă ai Vaticanului

„Fenomenul contactelor cu civilizaţiile extraterestre este real şi compatibil cu teologia, în înţelesul Bisericii Catolice”, afirmă în mai multe interviuri din cadrul mai multor emisiuni ale televiziunilor italiene Monsignorul Corrado Balducci. Surprinzătoare această afirmaţie dacă luăm în considerare faptul că el a fost exorcist oficial pentru Roma, diplomat în nunciatura papală de la Washington şi prieten al Papei Ioan Paul al II-lea.

Acest teolog a subliniat, nu o dată, că întâlnirile cu „vizitatorii din stele” nu au caracter demonic, nu sunt datorate unor deficienţe de natură psihică şi nu reprezintă cazuri de posedare de către entităţi malefice, ba mai mult, aceste întâlniri merită să fie studiate cu mare atenţie.

Dacă ne aducem aminte de istoria exorcizărilor în masă ale Vaticanului ce punea în

seama lui Lucifer şi a acoliţilor lui tot ceea ce nu era benefic pentru viaţă şi cunoaşterea creştinilor, afirmaţiile lui Balducci ni se par cu atât mai nedumeritoare şi bulversante pentru o anumită atitudine conservatoare a instituţiei Bisericii Catolice. Astăzi se ştie că Vaticanul urmăreşte îndeaproape fenomenul OZN şi că este foarte probabil să strângă informaţii de pe întregul mapamond prin intermediul S.I.V. (Servizzio Informazioni del Vaticano).

Monsignorul Balducci mai atrage atenţia asupra necesităţii facerii unei distincţii între contactele cu extratereştrii şi posedările demonice, sugerând chiar ideea evoluţiei spirituale a acestor civilizaţii extraterestre mai avansate decât cea a umanităţii.

Putem oare să luăm afirmaţiile Monsignorului Balducci drept poziţia oficială din vremurile noastre a unei instituţii milenare precum cea a Vaticanului? Mai ales dacă ele au fost făcute în spaţiul unor emisiuni difuzate la televiziunea naţională italiană?

O altă persoană din cadrul Vaticanului care a „aruncat” astfel de idei este şi iezuitul Guy Consolmagno, doctor în ştiinţe, absolvent al MIT şi astronom la Observatorul Vaticanului din Arizona. El afirmă în spaţiul publicistic al „Harper’s Magazine” cum că „în Biblie există, indiscutabil, fiinţe inteligente nonumane”,

Putem spune că cea mai şocantă afirmaţie a acestui om de ştiinţă iezuit este: „Și poate nu este atât de exagerat să vedem a doua Persoană a

Trinităţii nu doar ca Fiul Omului, ci şi ca Fiul altor rase” şi continuă cu „Toate creaturile acestui univers au fost create şi iubite de acelaşi Dumnezeu care ne-a creat şi iubit şi pe noi… Merită deci să-i numim străini?”. Iar ca un corolar al îndrăznelii sale: „Dumnezeu este mai mare decât toate universurile paralele ce ar putea exista dincolo de Universul nostru”; „El este capabil să-şi concentreze întregul Său efort, întreaga energie şi iubire asupra fiecărui mărunt individ pe această mărunţă planetă a noastră. Şi sunt încredinţat că, în aceeaşi măsură, şi asupra altor indivizi de pe oricare altă planetă”.

Ştiind din istorie puterea de adaptare a doctrinelor şi dogmelor creştine aflate sub oblăduirea Vaticanului, am putea crede că Biserica Catolică urmăreşte prin aceste declaraţii să aibă la îndemână un mănunchi de „antecedente” în eventualitatea în care se va dezvălui oficial la nivel planetar existenţa unor contacte reale şi efective între guvernele marilor puteri şi extratereştri.

Capitolul VIII

Ce ne rezervă viitorul?

Doctorul Mazlan Othman, din cadrul Comisiei Naţiunilor Unite pentru studierea OZN, ne asigură că nu există nicio legătură între apariţiile din SUA şi cele din Rusia. El crede că apariţiile OZN din cele două ţări sunt parte a două misiuni extraterestre distincte.

De asemenea, Othman susţine că deţine dovezi personale care o îndreptăţesc să creadă că invazia extraterestră va începe din SUA, dar nu trebuie să ne aşteptăm la o invazie distructivă.

Alianţa împotriva unui duşman comun

În cele din urmă, fenomenul OZN a dus la stabilirea unor legături şi a comunicării directe între blocurile din Est şi din Vest în 1962, lucru pe care îl considerăm în acelaşi timp interesant şi ironic. La vremea aceea, stabilisem definitiv că acele obiecte zburătoare nu erau ruseşti, după cum şi ruşii s-au convins că nu sunt nici americane. S-a ajuns, astfel, la o înţelegere mutuală şi a fost deschisă o linie directă între SHAPE şi comandamentul cartierului general al Tratatului de la Varşovia. Cum nu puteai fi sigur niciodată de ruşi şi se putea foarte bine să fie vorba despre o capcană, ne-am asigurat de sinceritatea lor prin diferite mijloace.

Totuşi, având în vedere că ambele părţi erau înarmate până în dinţi şi deasupra capului tuturor

plana ameninţarea unui război, s-a considerat că legătura cu ei ar fi, cu siguranţă, un pas în direcţia cea bună. Urmarea a fost stabilirea unei linii directe între preşedintele Statelor Unite şi cel al Uniunii Sovietice în timpul crizei rachetelor din Cuba. Dovada realităţii ei mi-a ajuns pe birou.

Într-o noapte de ianuarie a anului 1964, pe la ora 2 dimineaţa, când totul părea liniştit, controlorul centrului de comandă a intrat în camera punându-mi pe masă un document: „Aruncaţi o privire peste el”, mi-a spus. Documentul era numerotat cu cifra 3 şi era ştampilat „Top Secret Cosmic”. El conţinea foarte multe anexe şi fotografii. Fusese consemnat în camera blindată de către colonelul german Heinz Berger, şeful securităţii centrului de comandă, şi le era destinat sovieticilor, în vederea unui schimb de informaţii. Fusese finanţat din fondurile NATO şi editat în cincisprezece copii, în engleză, germană şi franceză. Fiecare dintre ele era numerotată.

Serviciile secrete şi fenomenul OZN

Un domeniu atât de misterios precum cel al studiului entităţilor extraterestre nu avea cum să fie trecut cu vederea de strategii serviciilor secrete ce conduc destinele lumii. Ipoteza lansată de adepţii teoriei conspiraţiei, conform căreia serviciile secrete, alături de grupuri de interese ce sunt la vedere sau conduc destinele lumii din umbră, cunosc adevărul despre implicaţiile

fenomenului OZN din trecut şi mai cu seamă pe cele ce vor urma şi forma viitorul omenirii pe Pământ, începe să prindă tot mai mult contur.

Ne punem în mod logic întrebarea ce naţiune va alege civilizaţiile extraterestre pentru a intra în contact… şi, totodată, dacă acest lucru ar scăpa de sub controlul şi detecţia serviciilor secrete?

Este deja istorie faptul că în timpul Războiului Rece principalii actori ai destinelor statelor lumii erau serviciile secrete. La fel cum nu mai trebuie spus că orice serviciu secret nu este altceva decât un mic „stat în stat” cu propriile pârghii şi oameni atent aleşi, numiţi în posturi-cheie, astfel încât indiferent de regim balanţa puterii să nu-i afecteze activitatea.

Concret, adevărata semnificaţie a puterii se poate traduce în zilele noastre prin INFORMAŢIE. Deci, cine deţine informaţii cât mai complexe şi elaborate despre o persoană, organizaţie sau un anume domeniu, acela stăpâneşte şi îi poate stabili viitorul.

Cu atât mai mult atunci când vorbim despre serviciile secrete şi ne raportăm la informaţii, acestea sunt instituţiile care se află în posesia celor mai complexe şi elaborate baze de date din absolut orice domeniu, baze ce sunt revizuite şi actualizate la zi.

Din informaţiile apărute în ultimii ani în mass-media, precum şi din folclorul teoriei conspiraţiei privind variata cazuistică OZN, suntem destul de siguri că aproape orice incident în care se face referire despre extratereştri sau

vreun incident legat de fenomenul OZN are legătură într-un fel sau altul cu serviciile secrete. Aşa că nu trebuie să ne mire faptul că fiecare serviciu secret de informaţii are un departament special dedicat studierii şi chiar menţinerea unor relaţii şi schimburi de informaţii cu fiinţe nonumane.

Însă, cu toate acestea, întregul fenomen trebuie privit cu destule rezerve din cel puţin două motive:

a) Din lăcomia de senzaţional şi mizând pe teoriile argumentate sau nu ale unor oameni creduli, foarte entuziaşti sau destul de paranoici, extratereştrii şi OZN-urile pot fi doar nişte creaţii SF sau fabulaţii folosite în exces de presa tabloidă.

b) Sau, ştiut fiind faptul că, în virtutea unor concepte obscure, serviciile secrete au organizat în a doua jumătate a secolului XX adevărate campanii de intoxicare în mass-media, situaţie faţă de care din nou trebuie să fim circumspecţi faţă de cel puţin o parte a incidentelor OZN ca fiind adevărate. Sub conceptul de securitate şi siguranţă naţională, acestea au introdus agenţi sub acoperire în posturi-cheie din televiziuni, trusturi de presă, dirijând astfel şi manipulând informaţiile destinate publicului.

Un ghid de principii

Fie că vorbim despre CIA, Mossad, MI5, FSB sau oricare din această lume, ele sunt construite

sub forma unor cercuri de putere. Când vine vorba despre păstrarea liniştii în privinţa existenţei extratereştrilor, regimul politic aflat la vârf nu mai contează acesta putând fi controlat şi manipulat de sus în jos. Serviciile secrete au propriile motive şi acţionează în aşa manieră încât să limiteze reacţiile necontrolate din partea maselor de oameni.

Stanton Friedman, un fizician care a trecut prin posturi importante în cariera sa şi care şi-a dedicat o bună parte din cercetările personale studiului relaţiilor dintre extratereştri şi structurile de putere ce conduc destinele lumii, a identificat patru principii după care se ghidează serviciile secrete din întreaga lume, principii care, până în prezent i-au ajutat să evite un conflict cosmic.

În primul rând, se caută potenţialul tehnologiei extraterestre de agenţii departamentelor speciale şi se stabileşte o relaţie din care ţara pe care o reprezintă să aibă cât mai mult de câştigat.

Evident că niciun serviciu nu îşi doreşte scurgeri de informaţii despre legătura dintre guvernul pe care-l reprezintă şi civilizaţia extraterestră, luându-şi măsuri de siguranţă sporite.

Cel puţin deocamdată, nimeni nu are interesul să anunţe existenţa extratereştrilor, iar, dacă ar face-o, acest lucru ar trebui oprit prin orice mijloace. Totuşi, dacă o figură publică precum preşedintele SUA, regina Marii Britanii,

preşedintele Rusiei sau Papa de la Vatican, ar recunoaşte public existenţa vieţii extraterestre şi a fenomenului OZN, atunci s-ar risca producerea destabilizării la nivel mondial din punct de vedere politic, economic social şi religios.

În fine, ultimul principiu se referă la controlul fundamentaliştilor religioşi care din cauza dogmelor şi a ritualurilor la care se supun fie nu recunosc posibilitatea existenţei lor, fie îi asemuiesc pe aceştia cu slugile Satanei.

Aşa că, atunci când acest aspect nu se află în interesul lor, revenirea fundamentalismului religios în atenţie este unul din cele mai îngrijorătoare motive pentru serviciile de informaţii.

Obiecte ce sfidau legile fizicii

Noul dosar devansa cu mult ce aflasem până atunci. A fost documentul cel mai ciudat pe care l-am văzut în viaţa mea. El a fost pus la punct de către reprezentanţii militari ai fiecărei ţări NATO, conţinând şi contribuţia celor mai mari oameni de ştiinţă ai vremii. Acele obiecte zburătoare violau toate legile cunoscute ale fizicii şi echipa de cercetare a trebuit să meargă pe la toate marile universităţi ale lumii pentru a colecta informaţii în legătură cu chimia, fizica, fizică atmosferică, biologia, istoria, psihologia, ba chiar şi teologia, fiecare dintre aceste domenii fiind tratat în câte o anexă.

Am citit diferite teorii în legătură cu

cercetările lui Einstein asupra câmpurilor unificate şi asupra prezenţei unor radiaţii puternice în locurile unde aterizaseră OZN-uri; am aflat despre observări ale OZN-urilor ce se întindeau din vremea romanilor şi până la întâlnirile cu piloţii noştri de pe F-105. Fusesem sceptic până atunci, dar acel raport conchidea că nu era vorba doar de science-fiction.

Obiecte pentru care nu există explicaţii

Pe 15 noiembrie 2010, agenţia RIA Novosti publica un interesant interviu luat lui Vadim Chernobrov, şeful organizaţiei publice ruseşti Kosmopoisk, dedicată studierii fenomenului OZN şi a altor fenomene inexplicabile, interviu în care se comenta activitatea de investigare a misterelor domeniului. Întrebat de ziaristul Samir Shakhbaz ce anume considera drept cel mai interesant eveniment al anului care s-a încheiat, Chernobrov a răspuns că arhivele de care dispun colegii săi conţin acum suficiente date pentru a anticipa chiar unele evenimente cum ar fi apariţia unor formaţiuni în lanuri sau a unor OZN-uri. Ei ar putea să meargă la faţa locului înainte ca evenimentul să se producă. „Cu cât astfel de anticipări sunt mai corecte, cu atât suntem mai aproape de rezolvarea acestor mistere. În acest domeniu suntem într-o competiţie foarte serioasă…”.

„Obiectivul nostru ultim nu este să obţinem imagini de înaltă calitate… Am văzut sute de

exemple. Ar fi ceva nou să găsim dovezi fizice, ceva ce poate fi măsurat şi pipăit, ceva ce am putea transmite inginerilor noştri pentru a-i pune pe gânduri. Eu văd ufologia ca o problemă de inginerie, având desigur şi dimensiuni psihologice ori sociologice.

Ca inginer aerospaţial, eu am fost interesat mereu… cum va arăta zborul peste 50 sau 100 de ani. În fapt, ufologia este o tentativă de a arunca o privire în viitorul mai apropiat şi mai depărtat. Asta este ceea ce ne motivează”.

La întrebarea reporterului dacă au găsit astfel de dovezi fizice ale OZN-urilor şi dacă acestea au contribuit la avansul tehnologic al umanităţii, Chernobrov a precizat că „în circa un sfert de secol de când desfăşuram această activitate, am găsit câteva duzine de elemente misterioase.

Am testat majoritatea lor în laboratoarele noastre şi pentru cele mai multe n-am reuşit să identificăm în mod clar la ce ar putea folosi. Cele pe care am reuşit să le identificăm erau foarte simple, de pildă o bucată de sârmă sau o piesă metalică. Dar aceste obiecte sunt vechi de mii de ani, mult mai vechi decât tehnologiile umane avansate. Sunt şi obiecte pe care nu le putem identifica în niciun fel. Nici măcar nu ştim cum să le numim. Suntem precum un sălbatic căruia îi dai un radio cu tranzistori şi care nu are nicio idee ce să facă cu el… Experţii sunt divizaţi în privinţa funcţiilor lor de bază”.

Întrebat dacă guvernele sunt interesate de

subiectul OZN sau mai degrabă vor să-l ascundă, Chernobrov a răspuns că cele două situaţii nu se exclud.

„Guvernele sunt răspunzătoare pentru tone de gunoaie în media şi pe Internet. Unele dintre rapoarte sunt înşelătorii sofisticate menite să inducă în eroare… Specialiştii noştri, angajaţi în inginerie, sunt tot timpul atraşi pe piste false. Mă refer la contrafaceri de înaltă calitate, realizate de falsificatori profesionişti”.

În legătură cu posibilitatea ca şi americanii să deţină dovezi palpabile, Chernobrov a declarat: „Dacă vă interesează, putem publica fotografia unui obiect din Area 51 despre care noi presupunem că este o parte dintr-un OZN. Printr-o operaţiune extrem de complicată, am intrat şi în posesia unor obiecte. Am fost ajutaţi de parteneri din Japonia, cu condiţia să efectuăm o analiză detaliată asupra obiectului, iar rezultatele să le revină exclusiv lor. În fapt, obiectele s-au dovedit a fi capodopere de contrafacere. Colegii noştri japonezi au fost extrem de supăraţi şi la fel am fost şi noi până ne-am dat seama că, dacă cineva cheltuiește atât de mulţi bani să facă asemenea falsuri şi să le planteze, înseamnă că există ceva autentic de ascuns”.

„Cât despre Rusia, am examinat toate evenimentele de care ştiam. Am fost prin bazele ultrasecrete în 1990, dar n-am găsit nimic. Aparent, 99% din rapoartele privind extratereştrii sunt falsuri.

Trebuie să acceptăm asta. Dar cel puţin 1%

din aceste rapoarte sunt autentice şi aceasta este suficient să ne determine să mergem mai departe”. Răspunzând la o ultimă întrebare, Chernobrov a subliniat că un contact cu extratereştrii „va avea loc atunci când noi vom fi pregătiţi pentru aceasta.

Dacă priviţi obiectiv civilizaţia umană, veţi vedea cât de agresivă şi descreierată este azi. Nu sunt şanse de contact cât timp suntem atât de primitivi. Şi în mod cert nu există şanse să obţinem tehnologii extraterestre.

Uneori spunem că faptul că nu am fost contactaţi este o dovadă că nu există viaţă inteligentă în Univers. Dar numai o civilizaţie extraterestră nebună ar fi dispusă să ne contacteze aşa cum suntem”.

Când va avea loc o misiune spre Marte?

O misiune umană spre Marte a fost propusă încă de la jumătatea secolului trecut, iar cu timpul ideea a încetat să mai fie doar o propunere fantezistă, principalele puteri spaţiale începând să elaboreze planuri şi să stabilească ţinte concrete pentru atingerea acestui obiectiv.

În 2010, preşedintele american Barack Obama şi-a expus viziunea asupra acestei probleme, anunţând că SUA intenţionează să trimită o misiune umană care să orbiteze planeta Marte şi să revină cu succes pe Tera în jurul anului 2030, urmată de o misiune în care oamenii vor păşi pe solul marţian. „Intenţionez să văd cu

ochii mei un american pe Marte”, a spus Obama, care avea 48 de ani la data discursului.

NASA analizează mai multe posibilităţi pentru a îndeplini acest obiectiv, printre care şi aceea de lansa o misiune cargo spre Marte în 2035, care să fie urmată de o misiune umană în 2037.

„Misiune pe Marte”

Cerul a constituit o provocare pentru oameni încă din etapele timpurii ale civilizaţiei noastre. Dorinţa de a atinge bolta lumii este reflectată de nenumărate mituri din toate culturile lumii, de la zborul lui Icar la Turnul Babel, iar capacitatea de a călători pe calea aerului era considerat un atribut divin în mai toate religiile lumii.

Cu timpul, puterea zborului a fost eliberată de caracteristicile fantastice şi a fost adusă în plan uman de minţi geniale, precum Roger Bacon sau Leonardo da Vinci, care au elaborat primele planuri ale unor instrumente care să permită omului să zboare. Odată cu balonul fraţilor Montgolfier, lansat cu succes în 1783, omenirea a intrat cu adevărat în era zborului. Aceasta a culminat cu reuşitele spaţiale ale secolului al XX-lea, când omul a ajuns pentru prima dată în spaţiu şi pe satelitul natural al Terrei, Luna.

Următoarea ţintă a programelor spaţiale o constituie explorarea planetei Marte. Acest obiectiv nu este doar un capriciu, ci un prim pas spre colonizarea altor planete, misiune considerată esenţială pentru supravieţuirea

civilizaţiei umane.

Celebrul fizician Stephen Hawking avertiza în 2010 că specia umană riscă să dispară dacă nu vom reuşi colonizarea altor planete. „Au fost cazuri în istoria omenirii, precum criza rachetelor cubaneze din 1963, când supravieţuirea noastră ca specie a fost extrem de incertă. Este foarte probabil ca frecvenţa acestor situaţii să crească în viitor. Dar eu sunt optimist. Dacă vom reuşi să evităm dezastrul în următoarele două secole, specia noastră ar trebui să fie în siguranţă, pe măsură ce ne răspândim în spaţiu. Singura noastră şansă de supravieţuire pe termen lung este extinderea în spaţiu", a afirmat omul de ştiinţă.

Printre potenţialele cauze ce ar putea provoca eliminarea speciei umane se numără impactul cu un asteroid, o încălzire globală accelerată provocată de topirea permafrostului, o erupţie a unui supervulcan (precum cel de la Yellowstone), o pandemie sau un război nuclear.

Cu excepţia ultimului, toate aceste evenimente s-au mai întâmplat în istoria acestei planete şi se vor mai petrece, singura incertitudine fiind momentul în care vor avea loc. Aşadar, spre Marte!

Ce implică o călătorie spre Marte din punct de vedere psihologic?

Primul pas pentru selectarea unui astronaut care să reziste presiunilor mentale impuse de o

călătorie spre Marte este testul psihologic. Pentru a fi recunoscut drept un candidat apt pentru o misiune spaţială de durată, astronautul trebuie să demonstreze că poate rezista la nenumăraţi factori de stres repetitivi, fără a ceda.

Agenţia Spaţială Japoneză foloseşte camere de izolare pentru a testa candidaţii pentru un post de astronaut. Unul din testele la care aceştia sunt supuşi implică celebra artă japoneză *origami*, în care o foaie de hârtie este pliată pentru a obţine diferite forme geometrice. Pentru că tradiţionala artă japoneză necesită răbdare şi atenţie, psihologii japonezi au conceput un test pentru cei care doresc să devină astronauţi: aceştia trebuie să producă 1.000 de cocori din hârtia de origami.

După ce aceştia termină misiunea, cocorii sunt analizaţi cu atenţie. Sunt primii 10 cocori concepuţi cu mai multă grijă decât ultimii 10? Un semn îngrijorător, explică psihologul Natsushiko Inoue: „Deteriorarea acurateţei arată că astronautul devine nerăbdător în condiţii de stres”. Munca repetitivă constituie 90% din activitatea pe care o desfăşoară un astronaut de pe Staţia Spaţială Internaţională, iar incapacitatea de a menţine nivelul calităţii ridicat după o perioadă lungă reprezintă o imensă bilă neagră pentru cei care doresc să devină astronauţi.

Călătoria spre Marte implică toţi factorii de stres tipici unei slujbe obişnuite, precum lipsa somnului, anxietatea, volumul prea mare de muncă, la care se adaugă un factor unic: imposibilitatea de a renunţa.

Pe lângă toate acestea, plictiseala provocată de lipsa unei schimbări de mediu poate constitui un important factor de risc pentru sănătatea mentală a astronauţilor care pornesc în călătoria spre Marte. După ce vor pierde contactul vizual cu Tera, astronauţii nu vor mai putea vedea nimic, nici măcar o stea, din cauza luminii orbitoare a Soarelui.

Pentru a testa efectul unei astfel de călătorii, Agenţia Spaţială Europeană şi Institutul Rus pentru Probleme Biomedicale au elaborat experimentul Mars-500, în care o călătorie de 500 de zile până pe Marte şi înapoi este simulată, pentru ca efectele medicale şi psihologice ale unei astfel de aventuri să poată fi analizate.

Pentru călătoria spre Marte va fi nevoie de selectarea unor astronauţi curajoşi şi descurcăreţi, deoarece distanţa mare de Tera va introduce o întârziere de 20 de minute în comunicarea cu baza. Astfel, în cazul unei situaţii de urgenţă, personalul de pe naveta spaţială va trebui să găsească soluţii fără asistenţa celor de pe Pământ.

Durata lungă a călătoriei, 500 de zile, va implica şi alte probleme. Conform psihiatrului spaţial Nick Kanas, în a 6-a săptămână a unei misiuni spaţiale astronauţii încep să devină mai distanţi de colegii lor de misiune şi mai teritoriali. De obicei, furia faţă de ceilalţi colegi este «revărsată» asupra colegilor de la sol. În cazul în care contactul cu baza va fi mai dificil, psihologii avertizează că ar putea apărea conflicte între

astronauţi. Într-un experiment similar Mars-500 efectuat în 1999, doi astronauţi ruşi s-au luat la bătaie.

Pentru a reduce posibilitatea apariţiei conflictelor, NASA a luat în calcul trimiterea unui cuplu în spaţiu. Agenţia spaţială americană a renunţat la idee, pentru că exista riscul ca un astronaut să se afle în situaţia de a avea de ales între a pune în pericol partenerul de viaţă şi a pune în pericol misiunea spaţială.

Chiar şi aşa, agenţiile spaţiale vor trebui să găsească o soluţie pentru nevoile fireşti de intimitate ce vor surveni de-a lungul a 500 de zile de singurătate spaţială.

Ce implică o călătorie spre Marte din punct de vedere fiziologic?

O călătorie spaţială de durată ar putea avea consecinţe nebănuite nu doar asupra psihicului uman, ci şi asupra corpului astronauţilor ce întreprind această călătorie.

Este binecunoscut faptul că astronauţii pierd masă musculară şi osoasă în timpul misiunilor spaţiale ca urmare a faptului că nu folosesc suficient muşchii şi oasele în absenţa forţei gravitaţionale. De obicei, masa musculară pierdută se reface în câteva săptămâni de la revenirea pe Tera, însă oasele au nevoie de mai mult timp de recuperare, variind de la 3 la 6 luni. Totuşi, unele studii sugerează că scheletul astronauţilor implicaţi în misiuni de lungă durată

nu revine niciodată la forma iniţială.

Corpul uman economiseşte resursele, distribuindu-le doar între elementele care sunt folosite. De aceea sportivii sunt nevoiţi să întreprindă activitate fizică în fiecare zi, pentru a se asigura că muşchii şi oasele sunt la capacitate maximă. Studiile arată că persoanele paraplegice pierd între 33% şi 50% din masa osoasă a membrelor inferioare. Astronauţii care revin pe Pământ după misiuni spaţiale ce durează 6 luni înregistrează o pierdere a masei osoase de 15%-20%.

Oamenii de ştiinţă care studiază potenţialul unei misiuni spre Marte se tem că o călătorie spaţială care durează aproape doi ani ar putea avea un efect devastator asupra scheletului astronauţilor. Astfel, odată ajunşi pe Planeta Roşie, aceştia şi-ar putea rupe piciorul cu ocazia primului pas făcut într-un mediu cu gravitaţie (chiar dacă gravitaţia de pe Marte este la o treime din nivelul celei de pe Tera, mai exact 0,38 g).

În acest moment, în ciuda programelor ce implică exerciţii fizice efectuate în spaţiu, nu există o soluţie pentru problema pierderii masei osoase. Specialiştii NASA estimează că astronauţii care vor porni în călătoria spre Marte vor fi selectaţi în urma unei testări genetice riguroase, ce va permite identificarea celor mai potriviţi candidaţi pentru o astfel de încercare. Ritmul de reducere a densităţii osoase depinde în bună măsură de moştenirea genetică a fiecăruia, iar rasa conferă de asemenea un avantaj.

Studiile arată că persoanele din rasa neagră prezintă o densitate osoasă mai mare decât caucazienii, iar aceştia, la rândul lor, au densitatea osoasă mai mare decât persoanele din rasele asiatice. O călătorie lungă în condiţii de imponderabilitate ridică o altă problemă ce trebuie luată în calcul de proiectanţi: costumul astronauţilor. Pentru că în absenţa gravitaţiei coloana vertebrală nu mai este apăsată de greutatea corpului, astronauţii cresc în înălţime aproximativ cu aproximativ 3% după o săptămână petrecută în spaţiu. Dacă această creştere nu este prevăzută de proiectanţii costumului, acesta ar putea deveni prea mic pentru persoana care îl foloseşte.

Un alt pericol, unul extrem de important, îl reprezintă radiaţia. Fără protecţia oferită de atmosfera Pământului, astronauţii din naveta spaţială care se va îndrepta spre Marte vor fi loviţi de raze gamma şi de neutroni lansaţi în direcţia lor de către Soare. James A. Pawelczyk, membru al misiunii STS-90 de pe naveta spaţială Columbia, îşi aminteşte că „nu era niciodată întuneric; atunci când stăteam întins, încercând să adorm, radiaţiile îmi loveau celulele vizuale fotoreceptoare şi vedeam scântei strălucitoare. Spuneam «Wow, tocmai a trecut una colorată!»”. Pe măsură ce naveta se va îndepărta de Pământ, radiaţiile din spaţiu vor deveni mult mai puternice, solicitând un scut serios pentru a proteja sănătatea astronauţilor.

Cosmonauţii ruşi de pe naveta spaţială Mir

obişnuiau să doarmă cu capul lângă baterii mari de plumb pentru a-şi proteja craniul de radiaţiile cosmice. Un alt scut bun este oferit de apă, graţie faptului că este bogată în hidrogen. De asemenea, deşeurile umane produse de astronauţi ar putea constitui un scut bun, deoarece sunt bogate în hidrocarburi.

Cu toate acestea, niciunul din scuturile antiradiaţii concepute până acum nu este suficient de eficient pentru a proteja oamenii de efectul devastator pe care acestea îl au asupra celulelor.

Se speră că, în cele două decenii rămase până la dată când NASA şi-a propus să lanseze o misiune umană spre Marte, inginerii vor reuşi să dezvolte fie un scut mai eficient, fie o metodă de propulsie superioară celor existente astăzi, care să permită reducerea timpului pe care astronauţii l-ar petrece în spaţiu.

Ce ne rezervă viitorul

Provocările care ne despart de Marte sunt mari, iar misiunile spaţiale nu mai stârnesc aceeaşi emulaţie pe care călătoria spre Lună a provocat-o în toată lumea.

De această misiune, însă, ar putea depinde supravieţuirea noastră ca specie. De aceea, membrii NASA susţin că zidul care separă cetăţenii de oamenii de ştiinţă ar trebui doborât şi că fiecare dintre noi ar trebui să se considere parte a acestui efort, pe care ar trebui să-l abordeze cu speranţă.

Tema speranţei a constituit temelia discursului ţinut de preşedintele american Barack Obama atunci când a anunţat planul NASA pentru misiunea spre Marte:

„La 50 de ani de la crearea NASA, ţelul nostru nu mai constă într-o destinaţie pe care dorim să o atingem. Ţelul pe care dorim să-l atingem acum este capacitatea omenirii de a munci şi învăţa, de a funcţiona şi de a trăi în siguranţă dincolo de Pământ, pentru perioade lungi de timp, folosind căi sustenabile şi, poate, inepuizabile”.

Dacă acum călătoria spre Marte poate părea doar un vis îndrăzneţ, dar nerealizabil, aşa cum călătoria spre Lună imaginată de Jules Verne a fost considerată mult timp doar o temă a literaturii SF, pentru generaţiile de peste sute de ani aceasta ar putea constitui baza unor noi mituri similare Genezei…

Enceladus

De la poveştile despre locuitorii Lunii până la costisitoarele programe de cercetare puse la punct de agenţiile spaţiale, identificarea prezenţei vieţii pe un alt corp ceresc pare să fie o preocupare neîncetată a omenirii. Pe măsură ce marginile Universului cunoscut se tot îndepărtează de Pământ, posibilitatea de a descoperi fiinţe vii pe o altă planetă e tot mai mare, chiar dacă, până acum, nu avem nicio certitudine, ci doar speranţe şi probabilităţi.

Pentru moment, ne mulţumim cu acestea, în aşteptarea zilei în care se va confirma, fără putinţă de îndoială, că noi şi planeta noastră nu reprezentăm singura alcătuire înzestrată cu viaţă din tot Universul ăsta uriaş.

Dar, ca să găzduiască viaţă, un corp ceresc trebuie să-i ofere acesteia anumite condiţii. (Aici se pare că mai avem nevoie să ne lărgim puţin ideile, deoarece noi tindem să credem că orice vietate de pe altă planetă trebuie să fie întocmai alcătuită la fel ca vietățile de pe Tera. Nu neapărat să arate ca ele, dar să fie la fel la nivel molecular.

Dacă se va confirma una dintre marile descoperiri ştiinţifice ale ultimilor ani – bacteriile capabile să utilizeze arsenul în locul fosforului – asta înseamnă că perspectiva noastră asupra a ceea ce înseamnă viu trebuie să se schimbe. Şi atunci, e posibil ca nişte planete cu însuşiri care azi ne par necorespunzătoare să devină ceva mai interesante în viitor, în lumina concepţiilor noastre schimbate.

Dar, până una-alta, toţi oamenii, din toate vremurile, gândesc după ideile din vremea lor, deci să ne mulţumim şi noi cu ideile contemporane în privinţa a ceea ce înseamnă materia vie şi a condiţiilor pe care trebuie să le îndeplinească o planetă pentru ca acolo să apară şi să se perpetueze miracolul vieţii.

An după an, beneficiind de progresele tehnologiei de explorare, astronomii descoperă tot mai multe planete ce par să fie „bune pentru viaţă”. Să ne înţelegem: nu vorbim neapărat de

planete „bune pentru noi”, adică bune să trăiască oamenii pe ele, ci de unele care oferă condiţii similare – nu identice – cu cele de pe Tera, condiţii care ar putea permite ca acolo să trăiască nişte fiinţe adaptate la acele condiţii.

Şi pe Pământ există multe locuri unde nu trăiesc oamenii, dar trăiesc destule forme de viaţă, unele cu un metabolism foarte original, unde pot suporta condiţii aproape inimaginabil de dure.

Aşadar, ce căutăm?

Un corp ceresc cu atmosferă, cu apă şi cu o temperatură nici prea-prea, nici foarte-foarte. Şi există planete dintr-astea? Cum să nu! Oamenii de ştiinţă au găsit cel puţin una şi aşteaptă în continuare date de la misiunea spaţială Kepler, special dedicată acestui scop, dar problema este că nu vom şti nimic precis până nu vom ajunge… dacă nu pe ele, măcar aproape de ele ca să putem culege informaţii edificatoare. Iar unele dintre aceste corpuri cereşti, deşi au, după datele furnizate de aparatura de investigare, ceea ce le trebuie ca să fie „bune de trăit”, sunt prea departe pentru ca noi să putem spera, în mod rezonabil, să ajungem acolo în secolul ăsta, cu tehnologia de zbor spaţial de care dispunem acum.

Deci, ideea câştigătoare ar fi să găsim o astfel de planetă – sau ce-o fi – undeva aici, în apropiere; mă rog, apropiere în termeni de distanţe cosmice înseamnă, totuşi, la distanţă de câţiva ani de zbor cu o navă spaţială.

În momentul de faţă, lumea savanţilor se tot

agită cu programe privind cercetarea planetei Marte în speranţa de a descoperi pe ea urme de viaţă. E explicabil: Marte e aproape de noi, vehicule trimise de pe Pământ au ajuns deja acolo şi au făcut treabă bună, adunând un volum enorm de informaţii, aşa că o misiune umană pe Marte nu pare ceva imposibil, drept care pregătirile au şi început.

Cum se întâmplă adesea, concentrarea asupra unei probleme ne face să pierdem din vedere alte ocazii. În cazul de faţă, obsesia pentru Marte a dus la desconsiderarea altor posibilităţi, „desconsiderare” inclusiv financiară, fondurile fiind direcţionate spre materializarea ideii ce prevalează în acest moment – plecarea spre Marte.

Există şi alte posibilităţi?

Sistemul Solar e destul de mare şi complex ca să ofere „opţiuni” interesante din acest punct de vedere. Şi, iată, există un grup de oameni de ştiinţă care, lăsându-i pe alţii să se ocupe de Marte, îşi îndreaptă atenţia spre un alt corp ceresc din sistemul nostru solar. Nu e o planetă – după definiţia oficială – dar ce contează cum îi spunem, de vreme ce are ceea ce ne interesează pe noi?

Este Enceladus, una dintre „lunile” lui Saturn.

Un grup de cercetători pasionaţi de acest

satelit – Enceladus Focus Group – s-a reunit recent la sediul SETI din Mountain View, SUA, pentru a discuta despre proiectul îndrăzneţ al unei misiuni de căutare a vieţii pe Enceladus.

Ca multe dintre corpurile cereşti cunoscute, Enceladus poartă numele unui personaj mitologic: în mitologia greacă, Enceladus este unul dintre giganţi – fiii zeiţei Gaia. În bătălia dintre giganţi şi zeii olimpieni, Enceladus a fost ucis de zeiţa Atena, care l-a străpuns cu o suliţă, şi a fost înmormântat în insula Sicilia, sub muntele Etna. Dar, ca un personaj zeiesc ce era, n-a murit „de tot”: erupţiile vulcanului Etna ar fi, se spune, răsuflarea gigantului, iar cutremurele ce zgâlţâie din când în când Sicilia ar fi provocate de mişcările lui.

De ce este Enceladus atractiv?

Pentru că, spun savanţii, are toate ingredientele-cheie necesare vieţii. Informaţiile privind condiţiile specifice de pe Enceladus au fost obţinute, în cea mai mare parte, prin analiza datelor furnizate de vehiculul de explorare spaţială Cassini-Huygens care, pornit în misiune în anul 1997, a intrat pe orbita planetei Saturn în 2004. A investigat atât această planetă uriaşă, cât şi numeroşii săi sateliţi. A cercetat câteva dintre lunile saturniene – Phoebe, Titan, Enceladus – şi a descoperit alţi șapte noi sateliţi naturali ai lui Saturn de dimensiuni foarte mici.

Enceladus este al şaselea ca mărime dintre

sateliţii naturali ai lui Saturn (care are foarte mulţi – aproximativ 60 ale căror orbite sunt cunoscute şi, probabil, vreo 200 în total). Are un diametru de circa 500 km şi, în ciuda acestor dimensiuni mici, are o suprafaţă cu structura surprinzător de variată, cu cratere, şanţuri adânci şi creşte alternând cu porţiuni de relief plat.

Rezultatele explorării au arătat că pe Enceladus există apă (lichidă şi sub formă de gheaţă), carbon organic, azot (sub formă de amoniac) şi hidrocarburi, detectate de Cassini cu ajutorul spectrometrelor. Una dintre particularităţile lui Enceladus este prezenţa unor „gheizere” care aruncă jeturi de gaze şi cristale de gheaţă până la mari înălţimi în atmosfera sa, permiţând astfel unei sonde care survolează satelitul să adune numeroase date privind compoziţia substanţelor prezente în aceste jeturi.

Cei mai optimişti dintre membrii Enceladus Focus Group îşi imaginează însă că ar putea exista, în lacurile şi oceanele satelitului, nu doar substanţe organice complexe, ci chiar forme de viaţă – microorganisme cu structuri şi funcţii asemănătoare unora dintre bacteriile de pe Tera.

Pe Enceladus nu există lumină suficientă (cercetările arată că acest corp ceresc reflectă aproape integral lumina pe care o primeşte), deci nici fotosinteză, dar acesta nu e neapărat un impediment. Pe Pământ au fost descoperite microorganisme care nu au nevoie de lumină şi nu realizează fotosinteza şi totuşi trăiesc şi prosperă chiar în întuneric deplin. Acestea combină

hidrogenul cu carbonul extras din dioxidul de carbon, formând metan. Sunt aşa-numitele organisme metanogene.

Astfel de vieţuitoare ar putea exista, speră astronomii, şi pe Enceladus, unde cercetările au arătat că există cantităţi mari de metan în atmosferă. Adeptul acestui model este Chris McKay, astrobiolog la Centrul de Cercetare Ames al NASA.

Alţi specialişti se gândesc la o schemă diferită. Ronald Oremland, un microbiolog care lucrează în cadrul US Geological Survey, crede că o sursă de energie chiar mai bună pentru microorganisme ar fi acetilena – gazul acela folosit în aparatele de sudură oxiacetilenică.

Acest compus nu se găseşte în stare naturală pe Pământ, dar este prezent în comete şi unele dintre rezultatele cercetărilor sugerează că el ar exista şi pe Enceladus. În acest caz, ipoteticele microorganisme enceladiene ar putea metaboliza acetilenă, producând etanol şi acetaţi, în cadrul unui tip de metabolism mai simplu decât cel al microorganismelor metanogene.

Dar prezenţa acestor substanţe nu este un indicator credibil al existenţei vieţii pe Enceladus. E nevoie de coroborarea acestor date cu altele, mai relevante pentru identificarea activităţii biologice – deci a existenţei vieţii – pe un corp ceresc.

Prima astfel de informaţie este proporţia dintre doi izotopi ai carbonului – C-12 şi C-13. (Pentru reamintire, izotopii sunt specii de atomi ai

aceluiaşi element chimic, având acelaşi număr atomic – adică acelaşi număr de protoni – dar număr de masă diferit datorită numărului diferit de neutroni.) În materia neînsufleţită nu predomină unul sau altul dintre aceşti izotopi, dar în materia vie, C-12 (izotopul mai uşor, cu număr de masă mai mic) este, de obicei, în cantitate mai mare. Aşadar, dacă metanul, etanolul ori acetaţii proveniţi din emisiile de gaz ale gheizerelor de pe Enceladus s-ar dovedi mai bogaţi în C-12 decât în C-13, aceasta ar indica faptul că pe menţionatul corp ceresc există activitate biologică.

Un al doilea indiciu ar fi configuraţia spaţială a moleculelor de aminoacizi. Multe dintre aceste molecule prezintă fenomenul de izomerie – asta înseamnă că au aceeaşi compoziţie chimică, dar se prezintă sub două forme diferite, în funcţie de orientarea spaţială a atomilor care le compun. Asemenea aminoacizi pot exista sub forma a doi izomeri: L sau D. Pe Pământ, majoritatea aminoacizilor formaţi în cadrul proceselor biologice prezintă o configuraţie L. Dacă şi pe Enceladus s-ar găsi aminoacizi la care predomină configuraţia L, aceasta ar fi, spune Chris McKay, „o dovadă convingătoare că aceştia au origine biologică”.

Dar, ca să ajungem să analizăm până la asemenea nivel etanolul, metanul şi aminoacizii de pe Enceladus, ar trebui mai întâi să ajungem acolo, nu cu o sondă precum Cassini (care este echipată doar pentru a detecta prezenţa unor

molecule organice simple, nu a unor compuşi mai complecşi), ci cu o misiune concepută special pentru acest scop. O astfel de misiune spaţială ar necesita, aşadar, construirea unor noi instrumente, capabile de analize mai precise decât o pot face instrumentele cu care e înzestrată Cassini (nu că acelea n-ar fi performante, dar n-au fost proiectate pentru analize de tipul celor care îi interesează pe „adepţii” lui Enceladus).

Oamenii de ştiinţă visează chiar la o sondă capabilă nu doar să cartografieze precis suprafaţa lui Enceladus şi să adune date spectrometrice, să facă fotografii etc., ci şi să colecteze probe din atmosferă şi din jeturile de gaze şi gheaţă. În cel mai fericit caz, s-ar putea realiza chiar un lander – un vehicul care să aterizeze pe suprafaţa satelitului, să colecteze, de aproape, date precise despre natura reliefului, despre substanţele existente acolo şi chiar să aducă mostre de materie enceladiană pentru analize.

E posibil? Foarte curând nu, din cel puţin două motive. Mai întâi, pentru moment, toată lumea se ocupă de Marte (a se citi: fondurile sunt direcţionate, în cea mai mare parte, spre programele de explorare a planetei roşii). În al doilea rând, un drum până la Enceladus ar dura șapte ani DACĂ ar putea fi folosită atracţia gravitaţională a planetei Jupiter (cea mai mare planetă din sistemul solar şi vecina lui Saturn) pentru a accelera vehiculul; altminteri, misiunea ar lua zece ani în loc de şapte.

Dar acest ajutor din partea lui Jupiter nu e

disponibil oricând: datorită unor particularităţi legate de forma orbitelor corpurilor cereşti implicate, maximul influenţei exercitate de Jupiter ar fi atins în 2015-2017, iar apoi efectul ar scădea treptat, urmând să reapară abia în anii 2030.

Evident, nu e timp suficient pentru a pune la punct o misiune spaţială de asemenea anvergură atât de repede încât să putem profita de fereastra din 2015-2017.

Rămâne ca specialiştii să se apuce cu nădejde de treabă, având în faţă următorul termen – anii 2030, când va fi disponibil din nou ajutorul lui Jupiter.

Dacă experţii îi vor convinge pe cei care hotărăsc destinaţia banilor să ofere fonduri pentru pregătirea unei astfel de misiuni, Enceladus ar putea deveni următoarea vedetă a căutărilor privind viaţa extraterestră. O merită, spun „admiratorii" săi, deoarece are foarte multe de oferit – are însuşiri ce pot să alimenteze nădejdile în mult mai mare măsură decât planeta Marte, cea care „consumă" în prezent fondurile destinate cercetărilor de profil.

Rămâne doar să aşteptăm ziua când în lume va exploda vestea că misiunea spaţială pornită spre Enceladus a găsit acolo semne ale activităţii biologice, dovezi incontestabile că acolo există ceea ce căutăm de decenii – forme de viaţă trăitoare pe un alt corp ceresc din sistemul nostru solar.

Vestigii extraterestre pe Marte şi pe

Lună?

Aventura expansiunii speciei umane în Cosmos ar trebui să înceapă prin înfiinţarea de baze locuibile pe teren ferm. Desigur, mai întâi pe Lună şi pe planeta Marte. Deocamdată nu se prea ştie când. În permanenţă se anunţă noi termene ale unor proiecte, care apoi se amână pe motiv că nu sunt rentabile economic. Să fie oare singurul motiv? Ce am mai aflat despre aceste viitoare destinaţii ale speciei umane? Satelitul marţian Mars Reconnaissance Orbiter a descoperit depozite formate de vechi izvoare hidrotermale din zonele vulcanice ale Planetei Roşii, dovedind că pe aici au existat locuri în care în trecut se putea înfiripa viaţa, cel puţin la nivel microbian.

Ufologul Norman Bryden este mai puţin interesat de astfel de detalii. El vânează pe fotografiile marţiene structuri care să convingă că planeta nu doar că a fost odinioară purtătoare de viaţă, ci că pe ea ar fi existat chiar (şi poate mai există?) o civilizaţie avansată. El vede pe aceste fotografii: ziduri, conducte enorme, o exploatare minieră în trepte, ca şi aparente ţesături de drumuri, sugerând o aglomeraţie urbană.

Bryden ne invită să privim selecţiile sale din imaginile trimise de sondele marţiene (pe care şi cititorul le poate găsi pe internet ca să le judece singur), spunând: „Priviţi aceste structuri… dovezile sunt copleşitoare că Marte a fost locuit în trecut şi logic nu este un motiv întemeiat pentru care nu ar fi locuit şi acum. Clădirile sunt intacte

şi structurile sunt evidente. O civilizaţie construieşte clădiri pentru a trăi în ele… Există miriade de structuri geometrice… Această cantitate de geometrie este aproape imposibil să apară pe cale naturală; statistica ne spune că este improbabil să fie orice altceva decât o construcţie inteligentă…”

Cât despre Lună – acum un an şi ceva, NASA raporta că există apă pe satelitul nostru natural; nu doar un pic de apă, ci probabil suficientă pentru a susţine viaţa unei colonii umane. Misiunea, numită LCROSS, a costat 79 milioane de dolari. Pe 9 octombrie 2009, treapta superioară a unei rachete uzate Centaur a lovit, cu 1,5 mile pe secundă, suprafaţa lunară în fundul permanent întunecat al unui crater, ridicând un nor de pulbere şi de pietriş la o înălţime de aproape 10 mile. Erau fragmente care, conform specialiştilor NASA, n-au văzut lumina soarelui de miliarde de ani. La câteva minute, în urma lui s-a prăbuşit pe Lună şi nava LCROSS, care a transmis între timp imagini, inclusiv în infraroşu, ale primului impact.

Din analiza norului format s-a dedus că sub praful lunar există o cantitate suficient de mare de gheaţă pentru a susţine viaţa unei baze locuite. În plus, cercetătorii au aflat că există acolo şi o abundenţă de hidrogen în stare gazoasă, amoniac şi metan, ce ar putea fi utilizate drept combustibil. Unul dintre specialiştii implicaţi – Anthony Colaprete – spunea că varietatea şi abundenţa unor materiale puse astfel în evidenţă sugerează o diversitate de surse ale acestora: comete, asteroizi

şi poate chiar şi un ciclu activ al apei în zonele lunare umbrite.

În septembrie 2010 s-a anunţat că Lunar Prospector, care orbitează în jurul Lunii, a obţinut date din care se poate deduce prezenţa probabilă a miliarde de tone de apă îngheţată în zonele polare ale satelitului nostru. Luna este se pare bogată şi în elemente rare, precum europiul sau tantalul, esenţiale în electronică, armamente şi multe alte domenii, dar care ar putea deveni pe viitor obiect de şantaj economic şi politic. Explorarea Lunii ar putea deveni treptat economic viabilă.

Cu totul altfel văd explorarea Lunii unii împătimiţi OZN. După ei, zborurile lunare efectuate prin programul Apollo în anii ’70 au fost întrerupte deoarece „Luna este deja ocupată de altcineva”. Nu reluăm aici bine-cunoscutele legende legate de misiunile Apollo 11-17 şi de ceea ce ar fi găsit ele pe satelitul nostru natural. Dar încă din 2007 circulă o istorie conform căreia fotografii realizate încă de misiunea Apollo 15 arată pe partea nevăzută a Lunii (satelitul nostru arată mereu aceeaşi faţă spre Pământ) o navă spaţială fusiformă, foarte veche, probabil nefuncţională. Legende şi mai suspecte, deocamdată imposibil de verificat, spun că, în august 1976, de la baza Air Force Vanderberg ar fi plecat pe Lună o misiune ultrasecretă „Apollo 20”, organizată în comun cu sovieticii (?!), tocmai pentru a examina de aproape misteriosul obiect. Merită să reamintim cititorilor că oficial ultima

misiune de acest fel a fost Apollo 17, în 1972, după care programul Apollo a fost închis.

Alte articole care circulă în mediile ufologice marginale aduc pe internet, de pe faţa nevăzută a Lunii, fotografii făcute de misiunile NASA în care unele porţiuni sunt „înceţoşate”. Să existe oare totuşi o tentativă de a ascunde anumite detalii incomode: baze extraterestre, vechi ruine etc.?

Ce au fotografiat ruşii în 1989 pe Marte?

În pofida unei întregi istorii de defecţiuni mecanice misterioase apărute la toate expediţiile sale fără echipaj uman, în afară de una, spre Planeta Roşie, fosta Uniune Sovietică a făcut o nouă încercare la sfârşitul anilor ’80.

Două vehicule spaţiale fără echipaj uman au fost lansate cu intenţia de a fotografia suprafaţa Planetei Roşii şi a uneia dintre lunile ei, Phobos.

Phobos a suferit o defecţiune mecanică în drumul său spre Marte. În 1989, Phobos ajunge la destinaţie şi a realizat fotografii extinse ale suprafeţei marţiene, înainte de a ajunge la luna Phobos. Apoi şi el „a cedat”, cum s-au exprimat ruşii. În una dintre fotografiile transmise spre Pământ de Phobos 2 înainte de a sucomba, se poate vedea o umbră în formă de trabuc conturându-se pe suprafaţa lui Marte.

O serie de cercetări din domeniul conspiraţiilor pretinde că această umbră a fost aruncată de o navă spaţială extraterestră chiar înainte de a spulbera sonda spaţială rusească.

Putem oare trăi pe Marte?

Graţie datelor incontestabile strânse de Mars Express, astăzi foarte mulţi oameni de ştiinţă reconsideră expertiza din anii ’70 ce a născut controversa Viking. În 1976, sondele Viking ajunse pe Marte au efectuat mai multe operaţiuni menite să stabilească dacă acolo există sau nu viaţă. Mare parte a acestor operaţiuni a avut rezultate pozitive, Viking 1 şi 2 descoperind o varietate covârşitoare de microorganisme marţiene.

Mai apoi, numeroşi cercetători au contestat calitatea operaţiunilor, iar comunitatea ştiinţifică s-a împărţit în două, entuziaştii acordând credit misiunii Viking, scepticii desfiinţând programul marţian. Se pare că specialiştii care au afişat o poziţie mai nuanţată, de mijloc, au fost cei care au avut dreptate. Astăzi, spre exemplu, ştim că solul este acoperit în mare parte de o pânză groasă de praf, de unde şi culoarea portocalie a planetei.

Mai ştim că Marte cunoaşte două anotimpuri – vara, când temperatura urcă până la maximum 20 de grade Celsius, şi iarna, când coboară sub – 20 de grade Celsius. Trecerea de la un anotimp la altul se face brusc şi este însoţită de vânturi puternice (400 km/h). în anotimpul rece, 25% din suprafaţa planetei este complet îngheţată, iar cerul e plin de nori de gheaţă uscată, aşa cum arată o fotografie realizată de roverul Opportunity.

O zi marţiană are 24 de ore şi 39 de minute. Primul indiciu care întăreşte ipoteza că pe Marte a existat sau încă există viaţă a fost furnizat în luna

martie a anului 2004, când orbiterul Mars Express a raportat o bruscă creştere a concentraţiei de metan în atmosferă. Sursa acestui gaz instabil putea fi o intensă activitate vulcanică, impactul cu o cometă sau existenţa vieţii sub forma unor microorganisme numite metanogene (producătoare de metan). Întrucât pe Marte nu mai există vulcani activi, iar ciocnirea cu o cometă nu ar fi scăpat radarelor orbiterului, singura ipoteză plauzibilă rămâne existenţa organismelor metanogene.

Singurul corp extraterestru vizitat de oameni

Luna, desigur, este cunoscută din timpuri preistorice. Este cel de-al doilea corp ceresc ca luminozitate, după Soare. Aşa cum Luna orbitează în jurul Pământului o dată pe lună, unghiul dintre Pământ, Lună şi Soare se schimbă; noi observăm acest fapt prin ciclul fazelor lunare. Timpul scurs între două luni noi succesive este 29,5 zile (709 ore), uşor diferit faţă de perioada orbitală a Lunii (măsurată faţă de stele) deoarece Pământul se mişcă semnificativ de mult pe orbita lui în jurul Soarelui în acest timp.

Datorită mărimii şi compoziţiei sale, Luna este uneori clasificată ca o „planetă” terestră împreună cu Mercur, Venus, Pământ şi Marte.

Luna a fost prima dată vizitată de către sonda sovietică Lună 2 în 1959. Este singurul corp extraterestru vizitat de oameni. Prima aselenizare

a avut loc pe 20 iulie 1969 (vă amintiţi unde eraţi); ultima în decembrie 1972. Luna este de asemenea singurul corp de pe care s-au adus mostre.

În vara lui 1994, Luna a fost cartografiată de o mică sondă – Clementine – şi din nou în 1999 de Lunar Prospector.

Câmpul gravitaţional dintre Lună şi Pământ cauzează unele efecte interesante. Cele mai evidente sunt mareele. Atracţia gravitaţională a Lunii este mai mare pe partea cea mai apropiată de Lună a Pământului. Din perspectiva noastră, pe suprafaţa Pământului vedem doar denivelări – una în direcţia Lunii şi una în direcţia opusă. Efectul este mai pregnant în apa oceanelor decât în scoarţa terestră, aşa că apa se ridică mai mult şi deoarece Pământul se roteşte mai rapid decât Luna denivelările se învârt în jurul Pământului o dată pe zi, cauzând două fluxuri pe zi. (Acesta este un model simplificat; Fluxurile reale, în special cele de lângă coastă sunt mult mai complicate)

Dar Pământul nu este nici complet fluid. Rotaţia Pământului poartă denivelările un pic înaintea punctului aflat direct sub Lună. Aceasta înseamnă că forţele dintre Pământ şi Lună nu sunt chiar pe linia dintre centrele lor, producând o torsiune pe Pământ şi o accelerare a forţei pe Lună. Acest fapt cauzează un transfer net al energiei rotaţionale ce face ca Pământul să îşi încetinească rotaţia cu 1,5 milisecunde/secol şi Luna să se ridice într-o orbită superioară cu 3,8 centimetri pe an.

Natura asimetrică a acestei interacţiuni

gravitaţionale este de asemenea răspunzătoare pentru faptul că Luna se învârte sincron, ca atare arată tot timpul aceeaşi faţă spre Pământ. Aşa cum acum viteza de rotaţie a Pământului e micşorată de interacţiunea cu Luna şi viteza acesteia a fost micşorată, în trecut, de interacţiunea ei cu Pământul, dar efectul a fost mult mai puternic. Când viteza de rotaţie a Lunii a ajuns să se potrivească cu perioada ei orbitală, s-a ajuns la o situaţie de echilibru. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu majoritatea celorlalţi sateliţi din sistemul solar. În cele din urmă rotaţia Pământului va fi încetinită până când se va potrivi cu perioada Lunii, ca în cazul lui Pluto şi Charon.

De fapt, Luna pare să sară un pic, făcând ca unele grade din partea întunecată să poată fi văzute din când în când, dar majoritatea acestei feţe (stânga) a rămas necunoscută până când sondă spaţială sovietică Lună 3 a fotografiat-o în 1959.

Luna nu are atmosferă. Dar dovezi aduse de Clementine sugerează că ar putea fi apă îngheţată în unele cratere adânci de lângă Polul Sud ce sunt umbrite mereu. Acest fapt a fost confirmat de Lunar Prospector. Există ceva gheaţă şi la Polul Nord şi astfel costurile unei viitoare explorări lunare au devenit mult mai mici.

Crusta Lunii este în medie de 68 km grosime şi variază mult, de la 0 sub Marea Crisium la 107 km la nord de craterul Korolev, aflat pe partea îndepărtată a Lunii. Sub această crustă se află mantaua şi probabil un mic nucleu (aproximativ

340 km rază şi 2% din masa Lunii. Spre deosebire de cea a Pământului, mantaua Lunii este doar parţial topită. În mod curios, centrul de masă al Lunii este deplasat faţă de cel geometric cu aproximativ 2 km spre Pământ. De asemenea, crusta e mai subţire pe partea mai apropiată.

Pe Lună se găsesc două tipuri de soluri: unul cum multe cratere şi înălţimi foarte vechi şi unul relativ neted şi mai tânăr – maria. Maria (întins pe aproape 16% din suprafaţa Lunii) sunt cratere de impact uriaşe ce au fost ulterior umplute cu lavă. O bună bucată din suprafaţă este acoperită cu regolit, un amestec de praf fin şi resturi pietroase provenite din impacturi cu meteoriţi. Din unele motive necunoscute, Maria e concentrată pe partea apropiată.

Majoritatea craterelor de pe partea apropiată sunt botezate după personalităţi din istoria ştiinţei cum ar fi Tycho, Copernicus şi Ptolemaeus. Trăsăturile de pe partea întunecată au nume mai moderne cum ar fi Apollo, Gagarin şi Korolev (cu un accent rusesc deoarece primele imagini au fost luate de Luna 3). În completarea trăsăturilor familiare de pe partea apropiată, Luna prezintă marile cratere Polul Sud-Aitken, pe partea întunecată, ce sunt de 2250 km în diametru şi 12 km în adâncime, fiind astfel cel mai mare bazin de impact din sistemul solar, şi Orientale pe partea vestică (cum e văzută de pe Pământ; în centrul imaginii din stânga), ce este un splendid exemplu de crater multiinel.

În total au fost aduse 382 kg de mostre

lunare de către programele Apollo şi Luna. Acestea ne-au furnizat majoritatea cunoştinţelor noastre detaliate despre Lună. Sunt valoroase prin faptul că pot fi datate. Chiar şi azi, la 20 de ani după ce au fost culese, sunt studiate de oamenii de ştiinţă.

Majoritatea pietrelor par a avea între 4,6 şi 3 miliarde ani vechime, cele mai vechi de pe Pământ fiind în general mai tinere de 3 miliarde de ani, rezultând că cele de pe Lună ne pot aduce dovezi despre istoria timpurie a Sistemului Solar.

Anterior studiului mostrelor aduse de Apollo, nu a existat un consens în privinţa originii Lunii. Existau trei teorii majore: *co-accretion* ce presupunea că Luna şi Pământul s-au format în acelaşi timp din Solar Nebula; *fission* ce presupune că Lună s-a desprins din Pământ; şi *capture* ce susţine că Luna s-a format altundeva şi a fost capturată ulterior de Pământ. Niciuna dintre ele nu a fost foarte sigură. Dar noile dovezi susţin teoria *impactului*: şi anume faptul că Pământul s-a ciocnit cu un obiect mare (cât Marte sau mai mare) şi că Luna s-a format din materialul rezultat. Mai sunt unele detalii de pus la punct, dar această teorie este cea larg acceptată acum.

Luna nu prezintă un câmp magnetic global. Dar unele suprafeţe prezintă magnetism remanent ce indică faptul că a avut cândva un astfel de câmp.

Fără atmosferă şi câmp magnetic, suprafaţa Lunii este direct expusă vânturilor solare. În cei 4 miliarde de ani mulţi ioni de hidrogen din

vânturile solare s-au impregnat în regolitul Lunii. Aşa se explică faptul că mostrele aduse de Apollo furnizează date importante în legătură cu vânturile solare. Acest hidrogen lunar ar putea fi folosit într-o bună zi ca şi combustibil pentru rachete.